

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/36 • 23 Eylül 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Emperyalizme uşaklıkta
sınır tanımadılar!..**

**Hesabını
soracağız!**

İÇİNDEKİLER

Emperyalizmin savaş ve saldırganlık cephesine demir attılar!...	3
Emperyalizme uşaklık için sınırları aştılar!...	4
“Radar İsrail’in güvenliği için!”...	5
Kürt halkına yönelik baskı ve terör artarak sürüyor...	6
Safları sıklaştıralım, kavgayı büyütelim!	7
“Kıdem tazminatı güvencemizdir!”...	8
Ümraniye’de “Kıdem tazminatı hakkı” forumu...	9
19 Eylül ve TMMOB...	10-11
Alaattin Karadağ davasında 5. duruşmaya giderken..	12-13
“Cezaevlerinde işkence, saldırı, keyfi uygulamalara son verilmelidir”...	14-15
Zor dönemin bilinçli, inançlı ve soluklu devrimcileri...	16-18
Ulucanlar direnişi 12. yılında...	19
Ulucanlar’da katledilen Habip Gül ve Ümit Altıntaş’ın avukatı İbrahim Ergün’le konuştuk.	201
Ulucanlar’da devrimci tutsak, fabrikada direnişçi işçi!...	21
Gizli zamma tepki!.....	22
Devrimci mücadeleyi yükseltelim!.....	23
Yüzbinler bağımsız Filistin için yürüdü.....	24
Atina çalkalanıyor.....	25
Şili’de sınıf mücadelesi ve olanaklar.....	26-27
“Şili’nin en büyük yüreği” Neruda kavgamızda yaşıyor!.....	28-29
Şarlatan davasında 2. duruşma.....	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/36 * 23 Eylül 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: <http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

“Füze Kalkanı” hamlesiyle girilen yeni dönemde ABD ile ilişkilerde bahar havası esiyor. ABD'nin savaş ve saldırganlık cephesinin en önünde saf tutma onursuzluğuna imza atanlar, Ortadoğu'da da onun emir eri gibi çalışıyorlar. Bunu yaparken ise yalancılık ve ikiyüzlülükte tüm sınırları aşıyor, aynı zamanda ise gerici-yayılmacı heveslerinin de bir ürünü olarak şovenizme başvuruyorlar. Halklar arasındaki düşmanlıkları körükleyerek onları saldırganlık ve savaş politikalarına ortak etmeye çalışıyorlar.

Kapak yazımız sermaye devletinin ABD emperyalizmi ile ilişkilerindeki bu yeni dönemi ele alırken, emekçileri bekleyen tehlikelere işaret ediyor. Konu ayrıca izleyen sayfalarda çeşitli yönleriyle ele alınıyor.

Gazetemizin gündeminin ana ağırlığını ise, 12. yılını dolduran Ulucanlar katliamı ve direnişi oluşturuyor. Konu, katliamın siyasal hedefleri ve arka planı ile sergilenen büyük direniş, tanıklıklar ve zor dönem devrimciliği başlıkları altında ele alındı.

Bilindiği üzere Ulucanlar katliamı gerçekleştiği sırada dönemin Başbakanı Ecevit ABD yolundaydı. Dahası bu yolda yaptığı açıklamalarla katliamı, topluma hakim olmak için yaptıkları itirafında bulunuyordu. Böylelikle katliamın arkasındaki amacı da deşifre ediyordu. Ecevit elinde devrimci kanı olduğu halde efendisinin huzurunda el pençe divan dururken ABD emperyalizminin isteklerine boyun eğdi. Sonuçta o gün devrimci tutsakların kanını dökerek ülkeye hakim olanlar işçi sınıfı ve emekçilere de ağır bir bedel ödettiler.

Ulucanlar katliamının üzerinden 12 yıl geçtikten sonra da egemenler payına ABD'ye uşaklıkta daha büyük adımlar atılıyor. Bu koşullarda ise emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadelenin önemi artarken Ulucanlar'ın “teslim olmaksızın kırılsak” ifadelerinde anlamını bulan direniş ruhunu yaşatmak ve emekçilere taşımak büyük önem taşıyor.

Ulucanlar katliamını lanetlemek ve direnişini selamlamak üzere yapılacak anma etkinliklerine olabilecek en güçlü katılımı sağlamalıyız. Katliamın

gerçekleştiği aynı gün ayrıca polis tarafından katledilen komünist işçi Alaattin Karadağ ile ilgili açılan davanın 5. duruşması görülecek. Katillerin yakasını bırakmamak için davanın görüldüğü Bakırköy Adliyesi önünde olmalıyız.

İstanbul'da 25 Eylül günü TKİP MK üyesi Ümit Altıntaş'ın mezarı başında düzenlenecek anma etkinliği için Karacaahmet Mezarlığı'ndaki toplanma saati 12.00. İzmir'de yine aynı gün saatte TKİP MK üyesi Habip Gül'ün Helvacı Köyü'nde mezarı başında anma etkinliği yapılacak. 26 Eylül günü görülecek Karadağ davası için Adliyesi önündeki toplanma saati ise 9.30 olarak belirlendi.

Emperyalizmin savaş ve saldırganlık cephesine demir attılar!

Bir süre öncesine kadar düzen cephesinin beylik tartışmalarından birisi “eksen kayması”ydı. Bu tartışmada eksenin kaydığını iddia edenler, AKP eliyle Türk devletinin geleneksel dış politika önceliklerinden ve ilişkilerinden şaştığını, ABD ve AB merkezli dış politikasını değiştirerek Asya’da yeni yükselen güç odaklarına yakınlaştığını söylüyorlardı. Çoğu AKP yandaşı birçok çevre ise, AKP eliyle Türk devletinin bölge gücü seviyesine ulaştığını, bundan dolayı da artık bağımsız bir dış politika çizgisi izleyebildiğini, dolayısıyla da ABD ve AB karşısındaki geleneksel işbirliği çizgisinin geride bırakıldığını iddia ediyordu. Tüm bu iddialara ise, İsrail ile ilişkilerdeki bozulma, Türk devletinin Ortadoğu ve Kuzey Afrika’da girdiği yönelimler ile ABD’ye rağmen başta İran olmak üzere bir dizi ülkeyle yakın siyasal bağlar kurması gibi örnekleri kanıt gösterilmekteydi. Bu örneklerden yola çıkılarak ABD’ye, AB’ye ve İsrail’e rağmen Türk devletinin bir “bölge gücü” olarak davranmaya başladığı, bağımsız çıkarları ve önceliklerine göre hareket ederek, ilişkilerini ve ittifaklarını belirleyebildiği öne sürülüyordu.

Fakat geçtiğimiz günlerde altına imza atılan “Füze Kalkanı” hamlesi ile, “eksen kaydı-kaymadı” tartışmasına artık kesin bir nokta konulmuştur. Çünkü “Füze Kalkanı” Türk devletinin sadece dış politikada değil aynı zamanda da iç politikadaki tercihlerini ve yönelimlerini de belirleyecek türden bir stratejik yönelimden başka bir şey değildir. Öyle ki bu hamle ile birlikte tescillenen işbirliği düzeyi, ancak “Soğuk savaş” döneminde Sovyetler Birliği’ne karşı ABD emperyalizminin ön cephesi olmakla eş tutulabilir. Bu dönemde “komünizm tehlikesi”ne karşı, emperyalist sistemin ön cephesi-ileri karakolu olma rolünü üstlenen Türk burjuvazisi, bugün şiddetlenen emperyalist rekabette, ABD emperyalizminin rakip güç odaklarına karşı ön cephesi-ileri karakolu haline gelmektedir. Bu ABD emperyalizminin güç ve etkinlik mücadelesinde ülke topraklarının boydan boya bir saldırı ve savaş üssü olarak kullanılması demektir. Bu düzeyde bir işbirliği ise yine “Soğuk savaş” döneminde olduğu düzeyle eş tutulabilir derecede, iç politik

hareketine yönelik saldırganlığın gerisindeki ABD ortaklığının nedeni de budur.

ABD ile kurulan ilişkilerdeki bu yeni düzeyin bir başka ifadesi ise, yine geçtiğimiz günlerde açıklanan “Küresel antiterör forumu” adlı girişimdir. ABD tarafından duyurulan ve halihazırda AKP şeflerinin hakkında herhangi bir açıklama yapmaktan kaçındığı bu girişimin amacı, Ortadoğu’daki halk hareketleri ile sarsılan düzeni yeniden sağlamak, bunun için siyasi, askeri ve polisiye tedbirleri almak üzere yakın işbirliği yapmaktır. Bu Türk devletinin aynı zamanda Ortadoğu’daki halk hareketlerini bastırmada, ya da kontrol dışına çıkmış rejimlere çeki düzen vermede ve sisteme bağlamada etkin maşalık yapacağını, aynı zamanda ise etkin bir polis gücü olarak çalışacağını göstermektedir. Bu ABD hesabına

Ortadoğu’da “Kalkanlık” yanında sopalık da yapmak demektir. Kuşkusuz bu stratejik ilişki, ya da tarafların tanımıyla “model ortaklık” sorunsuz

yürümektedir.

İsrail ile ilişkiler son olarak Doğu Akdeniz’de Güney Kıbrıs’ın petrol araması üzerine yaşanan gerilim türünden durumlarda olduğu gibi, Türk devleti kendi tercihlerine ve çıkarlarına göre davranmaya çalışmaktadır. Ancak ne kadar esip gürlese de iddialarının aksine ABD emperyalizminin kırmızı çizgilerine dokunmamaya özen göstermektedir. Dahası bu gibi durumlar ABD ile girilen stratejik ilişkileri sarsmak bir yana gerçekte daha da güçlendirmektedir. Çünkü ABD emperyalizmine rağmen hareket edebilme gücü bulunmayan Türk devleti, Amerikan desteğini arkasına almak ya da öfkelerini yatıştırmak üzere bu eksene daha sıkı bağlanmaktadır. Dahası bu işbirliği çizgisinin üstünün örtülmesi ve daha etkin biçimde uygulanabilmesi bakımından da bir olanak haline getirilmektedir. Kuşkusuz “Füze Kalkanı” konusundaki atılan kesin adımın İsrail’e yönelik yaptırım kararlarının açıklandığı günün gecesi atılması bir rastlantı değildir.

Öyle ki emperyalizm eksenine sağlam biçimde demirleyenler, “Füze Kalkanı” hamlesinin ardından

bu kez Ortadoğu seferine çıkmışlardır. Bu sefer boyunca verilen mesajlar hemen tümüyle ABD emperyalizmiyle kurulan ilişkilerin bir gereği olmuştur. Tayyip Erdoğan ve müritleri Obama’nın huzuruna çıkmadan önce, girdikleri yeni yolda kendilerini ispatlamak için ellerinden geleni yapmışlardır.

“Füze Kalkanı” Türk devletinin sadece dış politikada değil aynı zamanda da iç politikadaki tercihlerini ve yönelimlerini de belirleyecek türden bir stratejik yönelimdir.

”

Obama ile Erdoğan görüşmesi ise başlıbaşına ilişkilerin geldiği düzeyi göstermiş, aynı zamanda bu işbirliğinin ardından ortaya çıkacak sonuçlara ışık tutmuştur. Tayyip Erdoğan görüşmenin içeriği hakkında “Terörle mücadeledeki ortaklığımız sürecektir” ifadelerini kullanırken, Obama’nın kendisinden Libya ve “Füze Kalkanı” dolayısıyla teşekkür etmesinden duyduğu sevinci gizlemedi. Suriye konusunda ABD düzeyinde yaptırım kararlarına başvurulacağı da aktarılanlar içerisindeydi.

Ayrıca Tayyip Erdoğan konuyla ilgili yaptığı açıklamada üstüne basa basa, ABD’den istenilen insansız hava aracı “Predatorler” konusunda sorun olmadığını ve ABD’nin Güney Kürdistan’dan ayrılırken silahlarını kendilerine bırakılması taleplerinin olduğunu söyledi. Tüm bunlar dahi bu gerici işbirliğinin-üşaklığın derinliğine ve saldırganlık ve savaş eksenine ışık tutmaktadır.

Daha önce başka vesilelerle belirtildiği gibi Türk devletinin ABD emperyalizmi arasındaki ilişkilerin seyri, derinleşen ekonomik kriz, buna bağlı olarak keskinleşen emperyalistler arası rekabet, bölgesel savaşlar ve büyüyen halk isyanları tablosu içerisinde anlamını bulmaktadır. ABD emperyalizmi bir yandan emperyalist güç mücadelelerinde sarsılan konumunu korumaya ve nüfuz bölgeleri üzerindeki egemenliğini sürdürmek için siyasal ve askeri gücünü kullanmaktadır. Diğer yandan ise emperyalist egemenliği tehdit eden halk isyanlarını da bastırmaya, aynı zamanda Libya’da olduğu gibi yaşanacak boşlukları bir fırsata çevirmeye çalışmaktadır. Türk devletine verilen roller de bu hedeflerle doğrudan ilişkilidir.

Ancak bu gericiilik ve savaş cephesinin işi hiç de öyle kolay değildir. Çünkü ilk olarak bu türden siyasal ve askeri hamleler, enisyonu rakip güçlerin karşı hamlelerini de gündeme getirecektir. İkincisi gerici çıkarlar ve egemenlik peşinde koşanlar her an yeni arayışlar içerisine girebilir ve uşaklarını harcayabilirler. Dahası asıl önemlisi sosyal tabanlı emekçi halk hareketleriyle, anti-emperyalist mücadele dinamikleri, bu gerici güçlerin tüm denklemlerini bozacak bir temel dinamik olarak giderek güçlenmektedir. Zira bu türden hareketler ABD’de de, İngiltere’de de, İsrail’de de sahne almakta ve bu ülkelerde iktidarları zorlamaktadır. Dahası emperyalizme verdiği büyük hizmetlerin karşılığında Kürt hareketini tasfiye edebileceğini sanan Türk devletinin bu amacına ulaşması pek mümkün değildir. Sonuçta yaşadığımız ülke, bölge ve dünya tablosunda gericiilik kadar devrimci bir karşı çıkışın imkanları da büyümektedir.

Emperyalizme uşaklık için sınırları aştılar!

Tayyip Erdoğan'ın bazı bakanlar ve kalabalık bir kapitalistler grubuyla gerçekleştirdiği “Kuzey Afrika çıkarması”nın yankıları sürüyor. Bu “çıkarma”ya olmadık methiyeler dizen AKP ve yandaşları zafer havasındalar. Bununla birlikte ise, dinci gericiliğin borazanlığını yapan medya tarafından pohpohlanan Erdoğan'la müritlerinin günden güne saldırganlaşmaları dikkat çekiyor.

Kürt halkına savaş ilan eden AKP hükümeti, aynı anda Arap dünyasındaki halk isyanlarını desteklediğini, Arap yönetimlerinin halkların iradesine saygı göstermek zorunda olduğunu vaaz ediyor. Türkiye işçi sınıfıyla emekçilerine ekonomik, sosyal, siyasal, fiziksel şiddeti reva görenler, utanmadan sömürü, kölelik, yoksulluk, rüşvet ve zorbalığa karşı isyan eden Arap halklarını desteklediklerini iddia ediyorlar.

Bir yanda Filistin devletinin tanınmasının “bir tercih değil zorunluluk” olduğunu vaaz eden dinci gericiliğin temsilcisi Erdoğan, öte yandan NATO'nun füze kalkanının Malatya Kürecik'e inşa edileceğini açıklıyor. İsrail'e “Gazze ablukasını kaldır” diye çağrı üstüne çağrı yapan AKP şefleri, siyonist rejimin NATO kalkanı ile korunmasına onay veriyor. Bölge barışına hizmet etmek için çaba sarf ettiklerini öne süren bu aynı gerici takımı, sağa sola sataşarak, savaş kışkırtıcılığı yapıyor.

AKP şeflerinden yansıyan bu tutarsızlık ve riyakârlık abidesi açıklamalar ve etrafa savrulan tehditler, emperyalizm adına tetikçilik yaparken, “halkların dostu” görünmekte yaşadıkları zorlanmalardan kaynaklanıyor. Zira iki zıt şeyi aynı anda yapmak, üstelik bu zıtlığı aynı eylemlere dayandırmak olası değil. Bundan dolayı dinci gericilik şeflerinin ucubeliklerine daha sık tanık olmaya başladık.

Her şey yağmadan alınacak payı büyütmek için...

AKP şefinin Mısır, Tunus ve Libya'yı kapsayan Kuzey Afrika gezisine kalabalık bir kapitalistler grubu ile çıkması, meselenin özü hakkında fikir veriyor. Türk burjuvazisinin bu ülkelerin pazarına girişini hızlandırmak, aylardır devam eden NATO bombardımanı ile tahrip edilen Libya'nın yeniden imarından karlı ihaleler kapmak, bundan da önemlisi, bu ülkenin petrollerinin yağmasından pay alabilmek... AKP şefinin Arap dünyasına “ağabeylik, liderlik, kılavuzluk, modellik” taslamasının sırrı buradadır. Elbette bu emellere ulaşmanın yolu ABD adına tetikçilik ve modellik yapmakla mümkündür; Tayyip Erdoğan da müritleri de bunun farkında ve buna uygun davranıyorlar.

Vahşi emek sömürüsü sayesinde palazlanan Türk burjuvazisi ve onun devletinin ABD namına “aktif taşeronluk” konusunda rüşünü ispatlaması, Ankara'daki işbirlikçilere daha küstah daha saldırgan davranma fırsatı sunuyor. Ama bu kendini beğenmişliğin esas dayanağı, Washington'daki savaş baronlarına sunulan hizmettir. Zira bu alçaltıcı hizmeti sunanların sırtı, her zaman efendileri tarafından sıvazlanır; bu da tetikçilerin şımarmasına ve kimi zaman hadlerini aşan laflar etmesine vesile olur.

Tayyip Erdoğan'ın Libya'daki konuşmaları gülünç ve ikiye bölme timsali olduğu kadar, sırtını Washington'a dayamış olmaktan feyz aldığı da her halinden belliydi.

Yağmadan pay kapmak için olmadık hallere

bürünen AKP şefi, Trablusgarp'ta karşılaştığı Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy ile İngiltere Başbakanı Cameron'u “rol çalmak”la itham etti. Libya petrollerinin Libya halkına ait olduğunu vaaz eden AKP şefi, emperyalistlerin tetikçisi değil de sanki bir hayır kurumunun başkanı gibi konuştu. Oysa Tayyip Erdoğan'ın Trablusgarp'ta verdiği vaazları (dinci gerici medyadaki kalemşör takımı dışında) ciddiye alan olmadı. Zira hem AKP hükümetinin hem şefinin Libya saldırısına başta karşı çıktıkları biliniyor. Oysa hemen ardından çark ederek, NATO'nun saldırı üssünü İzmir'e taşıdılar. Bu tutarsızlık, AKP şeflerinin ilke ve ahlak yoksunu olduklarını, her şeyi sefil çıkarlarına göre belirlediklerini bir kez daha ispatlamıştır.

NATO saldırısının suç ortağı olmalarına rağmen bir süre Kaddafi karşıtlarına mesafeli duran AKP hükümeti, ancak Kaddafi'den umut kesince muhaliflerden yana tutum aldı. Bu tutarsızlığın arkasındaki esas nedenin, “yandaş” sermayenin Libya'daki çıkarlarını korumak ve bu ülkede yeni ihaleler kapmak olduğu kimse için bir sır değildir. Yağmadan pay kapmak için Trablusgarp'a giden AKP şefi, Libya halkını düşündüğü için değil, Cameron'la Sarkozy'yi rakip gördüğü için, bir Amerikan taşeronu olarak onlara laf edebilmiştir. Fakat bu laflar, borazan medyanın yutturmaya çalıştığı gibi Tayyip'i yüceltmemiş, kaba bir pragmatist olarak damgalanmasını sağlamıştır.

Kuzey Afrika'dan Washington'a...

AKP şefi, Libya dönüşünün hemen ardından ayağının tozu ile Washington'a uçmuştur. Yansıtıldığı gibi, ABD ziyaretinin esas amacı, Filistin yönetiminin, tek taraflı olarak bağımsız devlet ilanına BM'de destek vermek değildir. BM'deki oylama tali sebepti; gezinin esas amacı ise, AKP şefinin ABD'nin Ortadoğu'daki politikasına aktif bir taşeron olarak sunduğu hizmet karşılığında alacağı ödülün pazarlığını yapmaktır.

Kuzey Afrika gezisinden edindiği izlenimlerin savaş baronlarına aktarılması ve yeni hedeflerin

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

saptanması için Obama'nın huzuruna çıkan AKP şefi, Kürt halkına karşı yürüttükleri imha savaşına efendilerinden daha güçlü bir destek talep etmeyi ihmal etmedi. Nitekim ABD dönüşü Kürt halkına ve hareketine karşı kara harekâtının başlayabilme ihtimalinin yüksek olduğu dile getirilmeye başladı.

Aktif taşeronluk karşılığında dinci gericiliğin ne tür ganimetler alacağı resmen açıklanmasa da, Kürt halkını ve hareketini hedef alan saldırıya Washington'dan daha güçlü destek sağlanacağı açıklanmış bulunuyor. Büyük ihaleler alma ve Osmanlı'yı hortlatma teşebbüsünün bir ürünü olarak “bölge lideri” söylemlerine de Washington'un desteğini talep eden AKP şefi, NATO tetikçiliğini “Arap halklarına destek” diye yutturmaya çalışıyor. Oysa NATO'nun füze kalkanına ev sahipliği yapmak ve “Küresel Antiterör Forumu” adlı Amerikan girişimine Tayyip Erdoğan'ın “Eşbaşkan” olarak atanması, esas rolün niteliğini ve kimlere hizmet ettiğini gözler önüne sermeye yetiyor.

ABD projelerinde “eşbaşkanlık” da Tayyip'e nasip oldu...

ABD emperyalizminin isyan eden Arap haklarına karşı giriştiği saldırının suç ortaklığını yapan AKP hükümetinin şefi, Büyük Ortadoğu Projesi'nin (BOP) eşbaşkanlığından, “Küresel Antiterör Forumu” adlı bir Amerikan girişiminin eşbaşkanlığına terfi etti.

Pentagon'un savaş baronlarıyla bu kadar sıkı

işbirliği yapabilen dinci gericiliğin şefi Erdoğan, belli ki, Washington nezdinde halen “özel tetikçi” unvanı taşımaktadır.

Adı geçen forumun ilk hedefinin, “Diktatörlükleri yeni yıkılan ülkelerde Adalet, Hukuk ve Polis sistemi kurmak” olduğu dikkate alındığında, ABD'nin AKP ve şefine biçilen rolün niteliği ortaya çıkıyor. Ortadoğu'dan Afrika'ya, Kuzey Afrika'dan Güneydoğu Asya'ya kadar uzanan geniş bir coğrafyada, ABD namına “terörle mücadele”ye katılmaya hazırlanan Ankara'daki işbirlikçi takımının, önümüzdeki günlerde daha da

salırganlaşması muhtemeldir. Son günlerde Güney Kıbrıs'ı hedef alan tahditler savurmaya başlayan AKP şefleri, “yeni dönemde gücümüzü herkese göstereceğiz” havalara bürünmüş görünüyor.

“Ortadoğu'nun lideri benim” havalara bürünen, Suriye'yi “iç mesele” ilan eden, Güney Kıbrıs'a tehditler savuran, İngiltere ve Fransa liderlerine “laf çakan” Tayyip Erdoğan ve müritlerinin bu utanç verici havaları ne kadar sürer bilinmez, ama karşımızda Ortadoğu'nun en gerici en saldırgan rejiminin durduğuna kuşku yoktur.

Bir kez daha vurgulamak gerekiyor ki, Ortadoğu'da emperyalist saldırganlığa karşı tutarlı mücadele, ABD tetikçisi ve bölgesel gericiliğin kalesi olan Türk sermaye iktidarına karşı mücadeleyi de kapsamak zorundadır. Bu kapsamda olmayan mücadelenin anti-emperyalistliği lafta kalmaya mahkum olacaktır.

“Aktif taşeronluk karşılığında dinci gericiliğin ne tür ganimetler alacağı resmen açıklanmasa da, Kürt halkını ve hareketini hedef alan saldırıya Washington'dan daha güçlü destek sağlanacağı açıklanmış bulunuyor.”

“Radar İsrail’in güvenliği için!”

NATO’nun ABD patentli saldırınlık projesi olan “füze kalkanına” ilişkin ayrıntılar ortaya çıkmaya devam ediyor.

New York Times gazetesinde yayınlanan habere göre, NATO füze kalkanı kapsamında Malatya’da kurulacak radarların İsrail’deki sistemle eşgüdömlü çalışacağı Amerikalı yetkililerce doğrulandı. Radarlardan elde edilecek istihbaratın İsrail’le de paylaşılacağı ve kalkanın hedefinin İran olduğu da açıkça dile getirildi.

Emperyalist saldırınlığa AKP hükümeti eliyle aktif taşeronluk eden Türk devletinin “füze kalkanı” için imzayı atmasının ve sistemi tamamlayacak “avcı füzeler” için Romanya ve Polonya ile anlaşmaya varılmasının ardından, ABD Dışışleri Bakanlığı yetkilileri konuya ilişkin basına bilgi verdi.

Adının açıklanmasını istemeyen iki üst düzey Beyaz Saray yetkilisi, Türkiye’den gazetecilerin davet edilmediği söylenilen toplantıda, sistemin İran’a karşı oluşturulduğunu ve ABD’nin Türkiye’ye

kuracağı radardan sağlayacağı istihbaratı İsrail’in savunmasında kullanacağını açıkladılar.

Türk devleti ABD’den, Mavi Marmara baskını sonrası yaşanan kriz nedeniyle, radardan elde edilecek bilgilerin İsrail ile paylaşılmamasını talep etmişti. Ancak gazetenin haberine göre, ABD’li yetkililer bu talebi reddetti. Toplantıda konuşan Beşaz Saray yetkilisi, “Bu bir ABD radarıdır. Dünyanın her tarafındaki ABD radar ve sensörlerinden gelen veriler, füze savunmamızın verimliliğini artırmak için birleştirilebilir. Hiçbir anlaşma, bizim İsrail Devleti’ni savunma kabiliyetimizi kısıtlayamaz” açıklamasında bulundu.

Beyaz Saray yetkilisi, sistemin “Başta İran olmak üzere, Ortadoğu’dan gelecek balistik füze tehditlerine karşı koruma sağlanması için” tasarlandığını da belirtti.

Türk devletinin uşaklığını ve ikiyezölölüğünü açıkça gözler önüne seren bu ifadelerin devamında, İran’ın füze kapasitesini daha da geliştirmesi durumunda sistemin güncelleneceği de söylendi.

Uşaklıkta son nokta!

AKP hükümeti ABD ile ilişkileri taşeronluk-maşalık-polislik ekseninde geliştirmeye devam ediyor. Öyle ki “Füze Kalkanı” kararının hemen ardından bu kez de “Küresel Antiterör Forumu” adlı bir Amerikan girişiminde Türk devletine “Eşbaşkanlık” rolü verildi. Bu girişimin diğer “Eşbaşkanı” ise ABD oldu.

Geçtiğimiz hafta, 11 Eylül’ün yıldönümünde Hillary Clinton tarafından açıklanan bu girişimin ABD emperyalizmi adına Ortadoğu’da modellik ve polislik yapmak olduğu anlaşılıyor. Öyle ki “Forum”da ortaya çıkan çalışma konuları ile Türkiye’den beklenenlere ilişkin bilgiler bunu ortaya koyuyor.

“Forum”un 5 ana konu üzeride çalışacağı belirtiliyor:

- 1) Diktatörlükleri yeni yıkılan ölkelerde Adalet, Hukuk ve Polis sistemi kurma
- 2) Şiddet eğilimli aşırılıkla mücadele
- 3) Sahel denen Afrika’nın orta bölümünde

devlet ve kanun yapısı oluşturma

4) Afrika Boynuzu diye tabir edilen Somali, Çad, Sudan, Etiyopya, Uganda, Eritrea bölgesinde ortak güç oluşturma

5) Güneydoğu Asya’da terörle mücadelede işbirliği

Bununla ilgili temel gerekçe de Libya ve Mısır gibi ölkelerde sokağa tam olarak hakim olabilmek. Ayrıca Tayyip Erdoğan’ın Kuzey Afrika gezisindeki laiklik vurgusunun bu rolün bir gereği olduğu kaydediyor.

Bu verilerden hareketle, önümüzdeki günlerde Türkiye’ye gelecek olan ABD istihbarat örgütlerinin tepesinde görevli olan Clapper’in ziyaret nedeninin de Türkiye’nin bu kapsamda “parasal ve insan gücü anlamında” yapacağı katkıyı görüşmek olduğu belirtiyor.

Bu veriler AKP eliyle Türk devletinin ABD hesabına Ortadoğu’da polisliğe hazırlandığını gösteriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kürecik “Kalkan”ı istemiyor

“Füze Kalkanı”na ait radarların kurulması planlanan Malatya’nın Kürecik bölgesindeki köylüler tepkili.

Kalkanın toplam yedi köyün bağlı olduğu Kürecik’te bulunan eski ABD Radar Üssü’nün yerine kurulması planlanıyor. Askeri tesislerin bulunduğu Kepez Köyü Muhtarı Kemal Köroğlu, haberi televizyonlardan duyduklarını belirterek, köylülerin sistemin Kürecik’e kurulmasından dolayı çok tedirgin olduklarını söyledi. Muhtar Köroğlu, daha önceden de ABD’nin radarının bölgede bulunduğunu belirterek, “Bu sistem bildiğim kadarıyla insan sağlığını tehdit eden bir sistem. Daha önce bu radarların zararlarını gördük. Köylerde radarlardan dolayı tahmin ettiğimiz birçok kanserli hastaya rastlanıldı. Şu an büyük tepki var köy sakinlerinden” diye konuştu.

“İstemiyoruz”

Bu sistemin Türkiye’ye kurulmasıyla Ortadoğu’da ve bazı ölkelerle ilişkilerin bozulabileceğini söyleyen Kemal Köroğlu, “Biz bu sistemin buraya kurulmasını istemiyoruz. Protokol imzalandığını televizyondan öğrendik. Burayı tercih etmelerinin sebebi tahminimizce, daha önceden burada ABD radarlarının olmasıdır. Sistemin kurulacağı yer bölgeye hakim bir tepe. Son 1 yıldır buraya gelen- giden yok. Daha önceden havacı askerleri gidiyordu. Eskiden radarlar buradayken köylerde kanser vakaları görüldü. Birçok kişi kanserden hayatını kaybetti ve bu ölümleri buradaki radarlara bağlıyorduk.”

“ABD ve İsrail’in korunma sistemi”

Kepez Köyü’nde yaşayan emekli öğretmen Hüseyin Nazlier de 1965 yılında NATO’nun Karahan tepesinde benzer bir merkez oluşturduğunu anlattı. “Bu füze kalkanı, başlı başına bir tehdittir. Bu ABD ve İsrail’in korunma sistemidir. Biz hedefin İran olduğunu düşünüyoruz” diye konuştu.

Eski bir NATO üssü

NATO tarafından Sovyetler Birliği’ne karşı 1965 yılında yine radarlarla donatılan Karahan tepesinde kurulacak olan sistem, bölgeye hakim bir noktada bulunuyor.

Soğuk savaşın bitmesiyle NATO tarafından kullanılmamaya başlayan merkezin Türk Silahlı Kuvvetleri tarafından 226 nolu Hava Radar Komutanlığı olarak kullanıldığı öğrenildi. Terkedilmiş bir tesis görüntüsünün hakim olduğu noktada boş mühimmat sandıkları, binalar, nöbet kulübeleri tel örgüler içinde hala ayakta duruyor.

Küreciklilerden eylem programı

Kürecikliler Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği öncülüğünde Kürecik Cemevi’nde bir araya gelen bölge halkı, radar üssünün kurulmasını engellemek için mücadele edeceklerini belirttiler. NATO’nun bir savaş mekanizması olduğu vurgusunun yapıldığı toplantıda Kürecikliler 2 Ekim günü kitlesel bir eylem gerçekleştirme kararı aldı.

Kürecikliler Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği Genel Başkanı İbrahim Duman ise hiçbir savaş üssünün halka yarar getirmeyeceğini söylerken, 28 köy muhtarı adına konuşan Gürkaya Muhtarı Ali Gürkaya da Kürecik’e tehlikeli bir silahın kurulmasına tüm muhtarlar olarak karşı çıktıklarını söyledi. Kürecik’e bir NATO tesisi kurulmasına her zaman karşı çıkacaklarını dile getirdi.

Kürt halkına yönelik baskı ve terör artarak sürüyor...

Devlet terörüne karşı dayanışmayı yükseltelim!

Sermaye devleti Kürt halkına yönelik baskı ve terörü tırmandırıyor. ABD emperyalizminin onayı ile düzenlenen hava hareketlerinde Güney Kürdistan bombalanırken sivil halkın yaşam alanları da tahrip edildi. Türk devleti bir yandan da kara hareketına yönelik diplomatik görüşme trafiğini yoğunlaştırdı. Tüm bu gelişmelere Kürt halkına yönelik baskı, gözaltı ve tutuklama terörü eşlik etti.

Fakat bu saldırganlık karşısında Kürt halkının direnişi de büyüyor. Canlı kalkan eylemlerinin ardından yoğunlaşan sokak gösterileri sürüyor. Koyu baskı ve teröre rağmen Kürt emekçileri sokaklara çıkmaya devam ediyor.

Devlet baskı ve terörü tırmandırıyor

Açılım adıyla yürüttüğü tasfiye politikası iflas eden AKP hükümeti emperyalizmin desteğinde geleneksel inkar ve imha politikasına sarıldı. Kürt halkına yönelik baskı ve şiddete, katliamlara, yargısız infazlara devam etti. Kürt hareketini etkisizleştirmek için baskı ve terörü tırmandırıyor. Askeri, siyasi, psikolojik terör aygıtlarını tahkim ediyor. PKK'nın tasfiyesi stratejisinin Kürt halkı tarafından direnişle karşılandığını gördükçe daha fazla saldırganlaşıyor. Bu nedenle Irak Kürdistan'ına yönelik yeni hava ve kara operasyonlarına hazırlanıyor, Kürt halkının örgütlü güçlerine yönelik kitlesel tutuklamalara, katliamlara hız veriyor. Zira bir bütün olarak sömürgeci sermaye düzeni Kürt halkını tasfiye etmeden PKK'yi tasfiye edemeyeceği bilinciyle hareket ediyor. Düzen bekçilerinin korkularının ve saldırganlıklarının temel nedeni budur.

Tayyip Erdoğan'ın **“Ramazan bayramı'ndan sonra barış farklı olacak, iyi niyet beklemesinler”** açıklamasının ardından Kürt halkına yönelik baskılar yoğunlaştı. Onlarca operasyon düzenlendi. **Dördü çocuk** sekiz kişi katledildi. Yüzlerce kişi gözaltına alındı. **145** Kürt emekçisi tutuklama terörüne maruz kaldı.

AKP şefinin açıklamalarının ardından askeri operasyonlar da arttı. Irak Kürdistan'ına yönelik hava operasyonlarında onlarca Kürt emekçisi katledildi. Kürt halkının operasyonlara karşı sınırda gerçekleştirdiği canlı kalkan eylemlerine yönelik olarak devlet terörde sınır tanımadı. Eyleme katılan **Yıldırım Ayhan** polisler tarafından katledildi.

Baskılar ve devlet teröründen Abdullah Öcalan ve BDP de payını aldı. BDP'ye yönelik operasyonlarda 133 kişi gözaltına alındı. 62 kişi tutuklama terörüne maruz kaldı. Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit uygulaması devam ettirildi. Bu nedenle Öcalan haftalardır avukatlarıyla görüşemiyor.

KCK tutuklamaları, Kürt halkının iradesini hiçe sayarak milletvekilliklerinin düşürülmesi, eylemsizlik sürerken Kürt halkına yönelik tutuklama terörü PKK'yi tasfiye hedefiyle bağlantılı girişimler olarak kayıtlara geçti. Genel seçimler öncesinde PKK ile görüşmeleri sürdüren AKP'nin asıl amacının, seçimi kazasız-belasız atlatmak ve PKK'yi oyalamak olduğunu son gelişmeler kanıtladı.

Yukarıda özetlediğimiz baskı ve terör tablosu, sermaye düzeninin Kürt halkının en ufak taleplerini bile karşılamayacağını gösteriyor. Dahası son süreçte yaşananlar sermaye düzeninin önümüzdeki dönemde de

Kürt halkına yönelik saldırıların arttığı böylesi bir dönemde komünistler ve ilerici devrimci güçlere önemli sorumluluklar düşmektedir.

► 6 ayda bin 356 BDP'li tutuklandı

BDP Hukuk ve İnsan Haklarından Sorumlu Eş Başkan Yardımcısı Meral Danış Beştaş, BDP Genel Merkezi'nde basın toplantısı düzenledi.

Beştaş, son bir haftadır örgütlerine yönelik ciddi bir operasyon başlatıldığını söyleyerek *“Yargının bağımsız olmadığı bizzat bu operasyonlarla ortaya çıkmıştır. Çünkü bizzat yürütmenin başı, Başbakan'ın talimatlarıyla yargı, operasyon başlatmıştır”* dedi.

Yaşanan gözaltı ve tutuklamaların 90'lı yıllardan daha beter olduğuna dikkat çekerek 14 Nisan 2009 tarihinden beri 3 binden fazla Kürt siyasetçinin tutuklandığını, son 6 ay hariç 192 bin kişinin TMK, TCK'daki “örgüt üyeliği” ve “örgüte yardım yataklıktan” yargılandığını söyledi. Bölge cezaevlerinden diğer cezaevlerine yönelik bir sevkiyat yapıldığı bilgisini veren Beştaş şunları söyledi: *“Bizim şu an dan itibaren hakkında dava açılmayan, Belediye Başkanı, İl Başkanı, İl Genel Meclis üyemiz, yöneticimiz yoktur. Komisyon üyelerimize kadar bütün üyelerimiz ve yöneticilerimiz hakkında bazen onlarca yıl ceza ile davalar açılıyor. 9 belediye başkanımız, 6 milletvekilimiz cezaevinde. 40-45 belediye meclis üyemiz tutuklu”*

Son 6 ayda bin 356 üye, yönetici ve seçilmişlerinin tutuklandığını dile getirerek bunun dehşet verici olduğunu vurguladı.

bu çok yönlü saldırılara hız vereceğinin, Kürt halkının mücadelesini bastırmak için her türlü kirli yöntemi kullanacağını açık kanıtlarıdır.

Kürt halkı direniyor

Ulusal özgürlük taleplerinden vazgeçmediği için Kürt halkı yalnız bugün değil, sermaye devletinin tarihi boyunca sistematik baskılara maruz kalmıştır. Kürt halkı bombalanmış, katledilmiş, yargısız infazların, gözaltında kayıpların hedefinde olmuştur. Bu nedenle bugüne kadar onbinlerce Kürt talepleri için mücadele ettiğinden dolayı katledilmiştir.

Kürt halkına yönelik sergilenen bu sınırsız devlet terörü, düzenin Kürt sorunu üzerinden yaşadığı çözümsüzlüğün açık göstergesidir. Bu politikalar her seferinde Kürt halkının mücadele barikatlarına çarpıp tuz-buz olmaktadır.

Öyle ki bugün de gözaltı, tutuklama ve katliamlara yönelik Kürt halkının tepkisi büyüyor. Baskı ve katliamlara rağmen Kürt halkının mücadelesiyle Kürdistan sokakları ısınıyor. Her gün binlerce Kürt emekçisi devlet terörünü protesto ediyor.

Kürt halkı baskılara boyun eğmiyor. Büyüyen direniş çizgisi, Kürt halkını teslim almaya yönelik devlet politikalarının geçersizliğini gösteriyor. Baskı ve terörün hiçbir işe yaramadığını ispatlıyor. Öte yandan Kürt halkının mücadelesini boğmaya yönelik karşı devrim cephesinde yeni gelişmeler yaşanmaktadır.

Kürt halkıyla eylemli dayanışmaya!

Ulusal eşitlik ve özgürlük uğrunda direnen Kürt, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mantev.org>

halkının mücadelesi, düzen güçleri tarafından şovenizmi azdırmak için kullanılıyor. Amerikancı sömürgeci sermaye devletinin imha ve inkarla karılmış zorbalığına karşı direnen Kürt halkının mücadelesi haklı ve meşrudur. Kürt halkı saldırılar karşısında bu haklı ve onurlu mücadelesinde yalnız kalmamalıdır.

Kürt halkına yönelik saldırıların arttığı böylesi bir dönemde komünistler ve ilerici devrimci güçlere önemli sorumluluklar düşmektedir. En temel görev, Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini işçi sınıfı ve emekçilere kararlılıkla anlatabilmektir. İşçi sınıfı ve emekçileri Kürt halkının meşru mücadelesiyle eylemli dayanışma içine sokmanın olanaklarını sonuna kadar zorlamaktır. Bu eylemli dayanışma şovenizmin işçi sınıfı üzerindeki etkisini sınırlamaya, **“işçilerin birliği, halkların kardeşliği”** bilincini güçlendirmeye de hizmet edecektir.

Tüm bu alanlarda yol alınabildiği ölçüde, düzeninin Kürt halkına yönelik saldırıları boşa çıkarılabilir. Böylesi bir gelişme aynı zamanda devrim ve sosyalizm mücadelesine de ivme kazandıracaktır.

Engelleri aşarak saldırı planını yırtmak için...

Safları sıklaştıralım, kavgayı büyütelim!

İşçi sınıfı kapsamlı bir saldırı planıyla yüzyüze bulunuyor. Bugün için daha çok kıdem tazminatı hakkının gaspıyla gündemde bulunan bu plan “Ulusal İstihdam Stratejisi” adını taşıyor. Kıdem tazminatı planın en can alıcı başlıklarından olması nedeniyle öne çıkmaktadır. Fakat böyle olması aynı zamanda sermaye ve uşaklarının da işine geliyor. Çünkü böylelikle dikkatler saldırı planından uzaklaştırmak için fırsata dönüştürülüyor, ağaç gösterilip orman saklanıyor.

Elbette kıdem tazminatı gibi bir saldırı başlığı tek başına sınıf için kavga nedenidir, ancak kıdem tazminatı konusunda her şey alınacak kıdem tazminatı miktarına sıkıştırıldığı ölçüde, saldırı da yumuşak gösteriliyor. Bugün AKP ve sermaye işbirliğiyle sendika bürokratlarının da yol vermesiyle, bu çerçevede alttan alta bir zemin düzleme operasyonu yapılıyor. Öyle ki “Kıdem tazminatı kaldırılmıyor” diyerek güya sınıfın yüreğine su serpenler, sözlerini “kıdem tazminatının fon uygulamasıyla güvenceye alacağız, ödeme kolaylığı sağlayacağız” diyerek tamamlıyorlar.

Oysa işçi sınıfı için önemli olan alınacak kıdem tazminatının miktarı değil sınırlı da olsa işgüvencesi işlevi taşımasıdır. Sermaye ve hükümetin asıl derdi de yeni bir kriz dalgası ihtimalinin de gündemde olduğu bir dönemde, keyiflerince toplu işçi çıkarmak için bu işlevi ortadan kaldırmaktır. Kıdem tazminatının da içerisinde olduğu “Ulusal İstihdam Stratejisi”nin tüm bir hedefi de budur: Güvencesizleştirme ve kuralsızlaştırma!

Hedef sermayenin keyfine göre esnetip düzenleyebileceği bir çalışma düzenidir. Ücretlerden çalışma sürelerine ve çalıştırılacak işçi sayısına kadar keyfiyetinin önündeki tüm sınırlamaların ortadan kaldırılmasıdır.

İşte bu gerçek unutuldu mu, daha doğrusu perdelendi mi kıdem konusunda gündeme getirilecek tasarılar da bir biçimde işçi sınıfına yutturulabilecektir. Yalan ve demagojiyle kurulmaya çalışılan tuzak budur.

Zaten saldırının gündeme gelmesinin ardından bu amaçla örgütlenen propaganda etkili olmuş, işçi sınıfının geri eğilimleri beslenmiş, sendika bürokratlarının eylemsizlik çizgisine dayanak yapılmıştır. Bunda başarılı oldukları ölçüde ihtiyaç duydukça da aynı yöntemle başvurmaktalar. Geçtiğimiz hafta metal işçilerinin yaptıkları eylemlerin ardından da benzer açıklamalara şahit olduk. AKP’li bakanların üst üste yaptıkları açıklamaların ardından Türk-İş ağaları da onlarla aynı telden konuştular. Bu açıklamalar birbirinden tutarsız, demagojik, ama bir o kadar da durumun ne denli ciddi olduğunu göstermektedir. Ayrıca hepsinde bir biçimde sızan gerçeklere baktığımızda saldırı planıyla ilgili birçok gerçek de ortaya çıkmaktadır.

Konuyla ilgili olarak perdeyi açan kişi Kalkınma Bakanı Cevdet Yılmaz oldu. “Kıdem tazminatı kaldırılmayacak” diyerek başladığı sözlerini “Avusturya modeli”nde karar kıldıklarını itiraf ederek sürdüren Yılmaz, işçilerin haklarını koruyacaklarını ve hatta geliştirecekleri iddiasında da bulundu. Yılmaz’ın Avusturya modeli dediği düzenleme, kıdem tazminatı fonu planının bir versiyonu olmaktan başka bir şey değil. Ancak amaç işçi sınıfının dikkatlerini dağıtmak ve tartışma eksenini bu dar alana sıkıştırmak olunca işe yarayabiliyor. Oysa Yılmaz aynı açıklamasında saldırının gerçek mahiyetini de itiraf ediyor. Kıdem

tazminatı düzenlemesiyle amacın Türkiye’nin rekabet gücünü arttırmak olduğunu belirten Yılmaz, bunun için işgücü piyasasındaki katılıkları ortadan kaldırmaya ve emek verimliliğini yükseltmeye kararlı olduklarını söylüyor. İşte hükümetin kıdem tazminatı ve UİS’le varmak istediği sonuç böylelikle tüm bir açıklığıyla ortaya serildi. Bu saldırı planı ile, sermayenin rekabet gücünü arttırmak için işçi sınıfının kölelik zincirleri kalınlaştırılacak, neredeyse bedavaya çalışacak, tüm güvencelerinden yoksun bir işçi sınıfı yaratılacaktır.

Saldırı planının tüm başlıkları da bu amaca hizmet ediyor. Planın ana başlıkları ve sonuçlarını bir kez daha kabaca hatırlatırsak:

Kıdem tazminatı ile işten atmaların önündeki son engel de kaldırılıyor.

Özel İstihdam Büroları ile sendikalaşma ve dolayısıyla toplu sözleşme hakkı dinamitleniyor. Böylelikle zaten büyük ölçüde atomlarına ayrılmış işçi sınıfının birleşme ve örgütlenme zeminleri de ortadan kaldırılıyor.

Gençlerin işsizliğini azaltmak bahanesiyle 25 yaş altındakiler için 4 aylık deneme süresi getiriliyor. Böylelikle tüm haklardan yoksun ve bedavaya yakın işgücü rezervi yaratılıyor.

Part-time gibi kısa çalışma uygulamalarının önündeki tüm sınırlamalar kaldırılıyor. Sermaye istediği işçiyi istediği kadar çalıştırabilecek.

Belirli süreli sözleşmelerin bir yılı aştığında otomatikman belirsiz süreli sözleşme haline getirilmesi uygulamasına son veriliyor. Böylelikle güvencesiz

çalışma alanı genişletiliyor.

Eğitim ve işgücü piyasaları arasındaki mesafeyi kaldırmak adı altında meslek liseleri ile üniversiteler sermayenin ellerine bırakılıyor. Saldırı planının gereği olan her an sınırsızca sövmürmeye hazır, nitelikli işgücü rezervleri yaratılmış oluyor.

Görüldüğü üzere ortada kapsamlı bir güvencesizleştirme ve köleleştirme operasyonu var. Ki bu operasyonun şiddeti işçi sınıfına yönelik açılmış bir savaştan farksızdır. Bunun için işçi sınıfı bu saldırı planını şurasından burasından pazarlık konusu yapamaz, şurasından burasından yapılacak rötüşlarla kabul edemez.

Ancak durum bu kadar ciddiye Türk-İş Başkanı Mustafa Kumlu, işçi sınıfından kıdem tazminatı kaldırılacak iddialarına gülüp geçmesini salık veriyor. Kumlu böylelikle AKP’li bakanların da bir kez daha üstüne basa basa yaptıkları itirafların üzerine kapatmaya soyunuyor, itfaiyecilik yapıyor. Böylelikle de bir kez daha mücadeleden yan çiziyor. Öyle ya gülünüp geçilesi bu türden iddialar karşısında eyleme geçmek niye gereksin ki?

Kumlu’nun bu sözleri ilerici ve öncü işçiler için uyarıcı olmalıdır. Saldırı açık ve şiddetli, ihanet kesindir. Bu durumda kaybedecek vakit yoktur. Engelleri aşmak ve mücadeleyi büyütme için sınıfımızın saflarını toparlamalı, harekete geçmeliyiz. Hedef bellidir: Sermayeyi ve uşaklarını dize getirmek için genel greve hazırlanmalı, bu yolda kararlıca yürümeliyiz.

İşçinin sırtından geçiniyorlar

Devlet işçiden ve emekçiden alıp burjuvalara dağıtıyor. Bu temel gerçek yapılan bir araştırma ile bir kez daha kanıtlandı. İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası’nın hazırladığı “Türkiye Vergi Profili” raporuna göre 5 milyona yaklaşan asgari ücretliler, ülkedeki 90 dev şirket kadar vergi ödüyor. 6 milyon 750 bin civarındaki tüm ücretlilerin ödediği vergi ise 652 bin şirketin ödediği vergiyi geçiyor.

Raporda asgari ücretlilerin aralarında Ford, Mercedes-Benz Türk, Oyak Renault, Arçelik, Yapı Kredi, Vakıflar Bankası, HSBC, Aygaz, Petrol Ofisi gibi dev şirketlerin bulunduğu, Türkiye’de 2010’da

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

en fazla kurumlar vergisi veren 100 firmanın 90’ının toplamı kadar vergi ödediği tespitine yer verildi.

Raporda ayrıca OECD üyesi ülkelerin 9’unda asgari ücretliden vergi alınmazken, 6 ülkede vergi oranının yüzde 10’un altında olduğu, Türkiye’de ise bu oranın yüzde 15’i bulunduğu vurgulandı.

Raporla ilgili yorumlar yapan İSMMMO Başkanı Yahya Arıkan mevcut vergi sisteminin eşitsizlikleri derinleştirici bir rol oynadığını kaydetti.

Vergi adaletsizliğinin bu çarpıcı tablosu, “Dolaylı vergiler kaldırılсын” ve “Artan oranlı gelir ve servet vergisi” taleplerinin güncel önemini ortaya koyuyor.

“Kıdem tazminatı güvencemizdir!”

Kıdem tazminatı hakkının gaspı planına karşı eylemler devam ediyor. DİSK’e bağlı Genel-İş ve Birleşik Metal-İş sendikalarına üye işçiler yürüyüş ve basın açıklamaları gerçekleştirdiler.

Belediye işçileri eylemde

İstanbul’da 15 Eylül günü Beşiktaş Belediyesi önünde toplanan Genel-İş Sendikası Avrupa Yakası 1 No’lu Şube üyesi işçiler, polis kordonu eşliğinde AKP binasına yürüdü.

Şube Başkanı Hikmet Aygün “AKP iktidarı dokuz yıllık süre içinde yaptığı icraatleri ve ekonomide meydana gelen cari açıklarını biz işçilerin, emekçilerin sırtından kazanarak, alın terimizi çalarak kapatmak istiyor” diye konuştu.

İzmir Basmane’de toplanan Genel-İş İzmir 2 No’lu Şube üyesi işçiler İzmir Büyükşehir Belediye binası önüne kadar yürüdü. Belediye işçileri, kıdem tazminatı hakkının gaspına karşı imza kampanyası başlattı.

Basın açıklamasını okuyan Genel-İş İzmir 2 No’lu Şube Başkanı Taner Şanlı, AKP’nin, 1936 yılından bu güne kadar uygulanan kıdem tazminatı hakkını gasp etmeyi hedeflediğini belirterek bu yolla işçilerin iş güvencelerine son vererek, köklü bir darbe yapmak istendiğini dile getirdi.

Küçükçekmece Belediyesi işçileri Atatürk Parkı’na yürüdüler. Genel-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Hakkı Karabulut, 61. hükümetin programında olan kıdem tazminatının kaldırılması, esnek çalışma, bölgesel asgari ücret gibi uygulamaların IMF ve Dünya Bankası direktifleri doğrultusunda uygulandığını belirterek, iktidarın sermayeyle kol kola girip işçiler üzerinde yeni oyunlar oynadığını ifade etti. Karabulut, 26 Eylül’de de Esenyurt Belediyesi önünde olacaklarını duyurdu.

Açıklamanın ardından 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirilirken sendikanın konu ile ilgili çıkarttığı bildiriler dağıtıldı. 100’e yakın işçinin katıldığı eyleme Birleşik Metal-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Yılmaz Bayram ile sendikanın örgütlü olduğu Güven Elektrik ve Paksan fabrikalarından işyeri temsilcileri de katıldı. Açıklamaya BDSP de destek verdi.

Metal işçileri eylemde

Birleşik Metal-İş Sendikası İzmir Şubesi’nin örgütlü olduğu Totomak fabrikası önünden Çiğli Organize Müdürlüğü arkasındaki Organize Hastanesi önüne yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş güzergahındaki hemen hemen bütün fabrikaların idari kadrosundaki çalışanlar ve patronlar eylemi camlardan seyrettiler. Kısa bir süre önce

sendikalaşma çalışmasından dolayı 20 civarında işçiyi işten atan İzmir Senkromeç fabrikasının patronu ise yürüyüş nedeniyle 07.00 -15.00 vardiyası çıkışında servisleri apar topar hareket ettirerek, sendikadan ne kadar korktuğunu bir kez daha gösterdi.

Alkış, ıslık ve sloganlarla süren yürüyüşün ardından Organize Hastanesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Açıklamayı okuyan Birleşik Metal İş Sendikası İzmir Şube Başkanı ve DİSK Ege Bölge Temsilcisi Ali Çelteç, kıdem tazminatının 75 yıllık bir kazanım olduğunu, buna dönük saldırının sadece AKP tarafından değil, 12 Eylül darbesinden bugüne kadar gelmiş bütün hükümetler tarafından devreye sokulduğunu ifade etti. Çelteç, DİSK ve Birleşik Metal İş’in bu hakkın çalınmasına göz yummayacağını vurguladı. Çelteç, “Gerekirse yüz binlerce emekçi üretimden gelen gücünü kullanarak gereken cevabı verecektir” dedi.

Yürüyüş ve basın açıklaması boyunca ıslık ve sloganlar hiç susmadı. Eyleme, Birleşik Metal-İş Sendikası’nda örgütlü Totomak, ZF Lemförder, Schneider Elektrik, Delphi Dizel ve Retting Metal fabrikalarının işçileri ve işyeri temsilcileri katılım gösterdiler. 100’den fazla işçinin katıldığı yürüyüş coşkulu bir havada sona erdi.

Bursa Orhangazi’de yapılan basın açıklamasında ilk olarak Birleşik Metal-İş Sendikası Bursa Şube Başkanı Ayhan Ekinci süreç hakkında kısa bir konuşma yaptı. Ardından Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu yaptığı konuşmada; Türkiye işçi sınıfının 75 yıllık kıdem tazminatı hakkına göz dikildiğini belirtti. İşçiler için böylesine anlamlı ve artık gelenekselleşmiş bir hak olan kıdem tazminatının işverenlerin baskılarıyla fon adı altında “hiç” edilmek istendiğini vurguladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası’nın örgütlü olduğu fabrikalardan sınırlı bir katılımın olduğu basın açıklamasına 60 kişi katıldı. Açıklamaya DİSK/Tekstil Bursa Şubesi, Halkevleri, BDSP, Partizan da destek verdi.

Eskişehir’de Yediler Parkı’nda toplanıp Adalar’a yürüyüş gerçekleştiren işçilere BDSP, ÖDP, TKP, Halkevi, EHP, EMEP, KESK ve diğer emek-meslek örgütleri destek verdiler.

Adalar’da gerçekleştirilen basın açıklamasında konuşan Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, “devletin kıdem tazminatları konusunda Avusturya’nın kıdem tazminatları modelini örnek alması yerine oradaki sendikal hak ve özgürlüklerini örnek alması gerektiği”ni söyledi.

Kızıl Bayrak / İstanbul - İzmir – Bursa - Eskişehir

“Birleşik mücadele şart!”

Gazetemize konuşan Birleşik Metal-İş üyesi metal işçileri mücadele kararlılıklarını dile getiriyorlar.

Özkan Güngör (Anadolu Döküm İşyeri Baştemsilcisi): Sermaye kıdem tazminatı konusunda kararlı. Biz de kıdem tazminatı hakkımızı vermemekte kararlıyız. Kıdem tazminatının gitmesi demek işçilik bitti demektir. Bu yüzden bunu sonuna kadar sahiplenmemiz lazım. Herhalde sendikamız aracılığıyla bunu da yapacağız. Daha geniş katılımı eylemler yapacağız. Bu herkesi ilgilendiren bir sorundur. Bu yüzden de herkes sahiplenmeli. Duyarsız olan kendi üyelerimize çağrı yapıyoruz. Esnek çalışma, tazminat derken bu böyle gidecek. Bir yerde dur demek gerekiyor.

Zeki Çulcuoğlu (Bekaert İşyeri Baştemsilcisi): Yıllardır hak alınmış bir şey. İşçiler tarafından her yıl 1 aya karşılık alınan kıdem tazminatlarımız hükümet tarafından 20 yıla 6 ay veya 3’te biri oranında uygulanmak isteniyor. Kıdem tazminatlarının fona aktarılması isteniyor. Bu uygulama çok yanlış. İşçiler olarak haklarımızın korunmasını istiyoruz. Kıdem tazminatlarımız fona aktarılmasın. Türkiye’deki emekçi sınıfa çağrımız budur.

Ahmet Kart (AD Demirel İşyeri Temsilcisi): Kıdem tazminatı bizim iş güvencemizdir. Bu hakkımızı geri vermeyeceğiz. İşçiler olarak bu konuda hemfikiriz. Gündem oluşturmak için bu mücadeleye öncülük yapıyoruz. Bunu da başaracağımıza inanıyorum. Bu mücadele ortaklaştırılmazsa başarılı olmamız çok zor. Bu yüzden birlikte mücadele şart.

Birleşik Metal-İş Eskişehir Şube YK üyesi Erkan Dülger: Bizler işçinin daha fazla sömürülmesine yol açacak kıdem tazminatının gasbı saldırısına karşı çıkıyoruz. Avusturya modeli uygulanmaya çalışılıyor. Kıdem tazminatını gasbettirmemek için diğer emekçilerle birlikte sokağa çıkılmalı.

Birleşik Metal-İş üyesi Recai Büyükbeyhan: Hükümet onlarca yıldır elimizde bulunan kıdem tazminatı hakkımıza saldırıyor. Bu hak gasbına karşı sokağa çıkıp sesimizi yükseltmeliyiz.

Demisaş işçisi Hasan Korkmaz: Bizler kıdem tazminatının gasbına karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz. İstihdam büroları ile köleleştiriliyoruz, yaşam şartlarımız gün geçtikçe kötüye gidiyor. Ama bir bakıyorsunuz sorunlarımızın üstü örtülüyor. Gündeme İsrail’le olan sorunlar getiriliyor. Başbakan Somali’ye yardım ederken kendi halkını Somali’ye çevirdi.

Demisaş işçisi Saim Taşkın: Kıdem tazminatı hakkımıza dokundurtmayız. Bir an önce iş bırakmalı, greve çıkmalıyız. Bir günlük grevle daha önce bu adamları sarsmıştık. İlk olarak bir günlük grev uygulanabilir. Sendikaların bir an önce birleşip sokağa çıkmaları gerekiyor.

Ümraniye’de “Kıdem tazminatı hakkı” forumu

Ümraniye İşçi Birliği, “Kıdem tazminatının gasp edilmesi ve sınıfın tutumu” konulu bir forum düzenledi. Sarıgazi’de bulunan OSB-İMES İşçileri Derneği’nde yapılan foruma Birleşik Metal İşçileri Sendikası TİS Uzmanı İrfan Kaygısız, Büro Emekçileri Sendikası ve Genel-İş Anadolu Yakası Şubesi’nden yöneticiler ve Ontex /Canbebe direnişçisi Gamze Kayhan katıldı.

Forumda ilk olarak **Ümraniye İşçi Birliği** adına eski Sinter direnişçisi Lale Balta açılış konuşması yaptı. Kendi direniş deneyimlerinden de yola çıkarak işçilerin saldırılara karşı mutlaka örgütlenmesi, birlik olması gerektiğinin altını çizen Balta, şu an işçilerin karşısındaki en büyük saldırı olarak kıdem tazminatı hakkının gasp edilmesine karşı mücadele etme çağrısı yaptı. Daha sonra sözü İrfan Kaygısız aldı.

Birleşik Metal-İş Uzmanı Kaygısız, hazırlanan tasarıyla ilgili oldukça kapsamlı bir sunum gerçekleştirdi. Özellikle 2001 ve 2008 krizlerinden sonra sermaye sınıfının maliyetini azaltma planlarının arttırıldığını, bunun için de esnek çalışmanın, taşeronlaştırmanın, özelleştirmenin ve çeşitli hak gasplarının gündeme getirildiğini anlatan Kaygısız, kıdem tazminatı hakkının kaldırılmasını da bu çerçevede ele alarak ayrıntılandırdı. Ulusal İstihdam Stratejisi kapsamında özel istihdam büroları, esnek çalışma, bölgesel asgari ücret ve işsizlik sigortasında birtakım değişikliklerden de bahseden Kaygısız, kıdem tazminatından yararlanmayı sınırlama girişimlerinin 1970’li yıllarda başladığını, fakat işçilerin sendikal ve siyasal anlamda güçlü olması nedeniyle bunun başarılamadığını söyledi. Bugüne kadar ilk kez bir hükümet programında kıdem tazminatının kaldırılmasının yer aldığını belirten Kaygısız, “Kıdem

Tazminatı, iddia edildiği gibi işçilere fazladan verilen bir ödeme değildir. İşçinin ürettiği ve karşılığı ödenmeden el koyulan değer bir bölümünün, işçiye daha sonra geri ödenmesidir; ödenmesi sonraya bırakılmış bir ücrettir” dedi. Bugün işçilerin bu hakkı geçmişten devraldıklarını ve çocuklarına devretme sorumluluğu olduğunu söyledi. Kaygısız’ın ayrıntılı sunumu salondaki işçiler tarafından ilgiyle dinlendi.

Daha sonra sözü **Genel-İş Anadolu Yakası 1 No’lu Şube’den Yusuf Ceylan** aldı. Hükümetin konfederasyonları tehdit ettiğini, kıdem tazminatına karşı ses çıkardıkları ölçüde Türk-İş’in bazı sendikalarının ve DİSK’in tasfiyesinin gündeme getirileceğini söyleyen Ceylan, sendikaların, meslek odalarının ve tabanda birleşerek işçilerin birlikte mücadele etmesi gerektiğini söyledi. Pendik Belediyesi’nde yaşadıkları işten atma saldırılarına karşı başlatılan ve aylar süren direnişlerinden bahseden Ceylan, fiili-meşru mücadelenin altını çizdi.

Ardından **Ontex direnişçisi Gamze Kayhan** sözü aldı. Kayhan, fabrikalarında yürüttükleri hak arama mücadelesinden ve söz, yetki, karar hakkından bahsederek işçilerin 650 TL’lik maaşları dışında kaybedecek hiçbir şeyleri olmadığını, fakat mücadele edildiği takdirde pek çok hak kazanabileceklerini söyledi.

İlk bölümün ardından soru-cevap kısmına geçildi. Bu kısımda özellikle sendikaların işçileri bilgilendirmede eksik kaldığı, bu konuda adımlar atılması gerektiği ifade edildi. Yaklaşık 3 saat süren foruma çeşitli fabrikalardan 35 işçi katıldı.

Sarıgazi’de eylem!

Forumun ardından Yıldırımalar Düğün Salonu’ndan Sarıgazi Demokrasi Meydanı’na bir yürüyüş gerçekleştirildi. “İşçi ve emekçilere yönelik saldırılara geçit vermeyelim. Gücümüz birliğimizdir! / Ümraniye İşçi Birliği” pankartının taşındığı eyleme çevreden alkışlarla destek verildi. Meydana gelindiğinde ise Ümraniye İşçi Birliği adına basın açıklaması yapıldı. Açıklamada işçilerin en çok ön plana çıkan ihtiyacının sorunları bir arada tartışıp, çözüm yollarını geliştirebilecek araçların sınırlılığı olduğu söylenerek Ümraniye İşçi Birliği’nin bölgede işçi sınıfının dağınıklığına ve örgütsüzlüğüne karşı atılmış önemli bir adım olduğu ifade edildi. İşçiler, fabrikalarında komiteler kurmaya, sendikalarda örgütlenmeye ve Ümraniye İşçi Birliği çatısı altında mücadele etmeye çağrıldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

Sincan’da mücadele çağrısı

Sincan Metal İşçileri Birliği, kıdem tazminatının gaspına karşı mücadeleye çağırıyor. Bu kapsamda Sincan MİB, “Kıdem tazminatı hakkımızı gasp etmeye hazırlanıyorlar! Haklarımızı savunmak için genel grev! genel direnişe!” ve “Kıdem tazminatı hakkımızın gasp edilmesine izin vermeyelim!” şiarlı ozalitleri organize sanayi işçilerinin yoğun olarak kullandığı ve işçi servisi geçiş güzergahlarına yapıyor.

İmzalar gönderildi

Sincan MİB, işten atmaların yasaklanması ve sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin kaldırılması talebiyle yürüttüğü imza kampanyasını sonlandırarak topladığı imzaları Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na gönderdi.

“İşten atmalar, düşük ücretler, fazla mesailer, esnek çalışma, taşeronlaştırma, kıdem tazminatı... Hak gasplarına karşı, Örgütlü mücadeleye! / Metal İşçileri Birliği” ozalitinin açıldığı eylem, “İşten atmalar yasaklansın!”, “Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganları ile başladı.

MİB adına okunan basın metninde işçi ve emekçilere dönük saldırıların her geçen gün daha da arttığı, en ufak bir hak arama girişiminin işten atma saldırısıyla karşılandığı belirtildi. Saldırıları karşısında örgütlü mücadeleyi yükseltme çağrısı yapıldı.

Açıklamanın ardından toplanan imzalar Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı’na gönderildi.

Kızıl Bayrak / Sincan

İşçilere 27 yıl hapis istemi

Adana’da Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi’nde taşeron köleliğine karşı mücadelelerini sürdüren işçiler hakkında 27’şer yıl hapis cezası isteniyor.

Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçileri, 22 Ağustos günü yapılmaya çalışılan hukuksuz ihaleye karşı çıktıkları için polis tarafından darp edilerek gözaltına alınmışlardı. Adana 1. Ağır Ceza Mahkemesince kabul edilen iddianameye göre 25 işçi hakkında, her bir ihaleden 12’şer yıl olmak üzere 2 ihaleden 24’er yıl, polisler görevlerini yaptırmamaktan da 3’er yıl olmak üzere toplam 27’şer yıl hapis cezası istendi. Dev Sağlık-İş Sendikası, 27 yıl hapis istemine “27 yıl yetmez, idam verin” başlıklı açıklamayla tepki gösterdi.

Sendika 22 Ağustos günü yaşanan polis saldırısını ve Balcalı’daki mücadeleyi hatırlattı.

Sendikanın ve üyelerinin Adana Balcalı Hastanesi’nde tutumlarına dayanak oluşturan önceki mahkeme ve Bakanlık kararları dikkate alındığında, ihale karşısındaki tutumlarının hukuki olduğunu belirten Dev Sağlık-İş, kendi çalışma koşulları, çocuklarının geleceği ve bir bütün olarak taşeron çalıştırma biçiminin vicdansızlığına karşı gösterdikleri tepkinin ise meşru olduğunu vurguladı.

İşçi düşmanı sermaye-patron yandaşı tutuma karşı gösterilen tepkilerin ise demokratik olduğuna dikkat çeken sendika mücadele kararlılığını dile getirdi.

Emekçiler 8 Ekim’de Ankara’da buluşuyor

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, “Eşit, Özgür, Demokratik Bir Türkiye İçin”, “İnsanca Yaşamı Savunmak İçin” 8 Ekim’de Ankara’da miting düzenleyecek.

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, KESK Genel Başkanı Lami Özgen, TMMOB Yönetim Kurulu Başkanı Mehmet Soğancı ve TTB Merkez Konseyi Başkanı Eriş Bilaloğlu 8 Ekim’de gerçekleştirilecek mitingin çağrısını yapmak için 20 Eylül günü Ankara’daki TMMOB binasında basın toplantısı düzenlediler.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen tarafından

okunan ortak açıklamada, “İnsanca yaşamı savunmak için, emekçilerin, ezilenlerin sesine ses katmak için 8 Ekim’de Ankara’da buluşuyoruz” denildi.

Açıklamada Ulusal İstihdam Stratejisi adı altında, 12 Eylülcülerin bile cesaret edemediği biçimde kıdem tazminatları kaldırılmaya, özel ve kamu alanı sermayeye peşkeş çekilmeye, emeğin değersizleştirilmeye çalışıldığı, KHK’larla kamu hizmetlerinin tasfiyesi/ticarileştirilmesi süreci tamamlanıp güvencesiz istihdamın olağan hale getirildiği vurgulandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

19 Eylül ve TMMOB

“Haklı mücadelelerinde yalnız olmadıklarını; işçi, memur, öğretmen, sağlık personeli gibi tüm emeği ile geçinenlerin ve örgütlerinin bizlere onur veren desteklerini aldıklarını bilmekte ve mücadelelerinin başarıya ulaşacağına inanmaktadır.

Türkiye mühendis ve mimarları gerek tek başlarına gerekse diğer çalışanlarla birlikte etkin bir mücadeleyi sürdürmeye kararlıdırlar ve bu yolda bugün her zamankinden daha da güçlüdürler.

Gerek diğer çalışanların da desteğini alarak sürdürdüğümüz çalışmalarımızın; gerekse diğer çalışanlarla birlikte başlattığımız ve gelecek günlerde daha da yükselecek ortak çalışmalarımızın mutlaka başarıya ulaşacağına inanıyoruz.

Haklarımızı elde etme yolunda verdiğimiz ve güçlendirerek vereceğimiz mücadeleler sırasında gelen ve gelecek olan baskı ve saldırıların bizleri yıldıramayacağı konusunda hiç kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Bu görüşlerden ve değerlendirmelerden hareket eden TMMOB Yönetim Kurulu bugün için yalnızca bir uyarı olarak, Tüm mühendis ve mimarları, 19 Eylül 1979 çarşamba günü bir günlük iş bırakmaya çağırma kararı almıştır.”

TMMOB’nin 19 Eylül’deki grevi duyurduğu açıklamanın sonu böyle bitiyordu. İş bırakma eyleminin ertesi günü TMMOB Başkanı Teoman Öztürk ve 18 odanın katıldığı basın toplantısında katılım şöyle değerlendiriliyordu

“19 Eylül 1979 günü gerçekleştirilen iş bırakma eylemine mühendis ve mimarların %100’e yakın bir bölümü katılmıştır.

İlk gelen bilgilere göre 49 ilde 443 işyerinde mühendis ve mimarların yanı sıra; işçi, teknik eleman, memur, sağlık görevlisi vb. çalışanların da katılımı ile 100 bini aşkın kamu çalışanı eyleme aktif olarak katılmışlardır. Teknik eğitim gören bazı öğrenciler de eylemimizi desteklemişlerdir.”

TMMOB tarihinin en önemli atılımı olan 19 Eylül iş bırakma eylemi gerek yaygınlığı gerekse de ortaya koyduğu talep ve ulaştığı kitle ile büyük bir başarı yaratmış ve ses getirmiştir. Örgütü bugünlere getiren muhalif kimliğinin de özeti bu eylemdir. 1954 yılında Menderes hükümeti tarafından bir devlet kurumu olarak kurulan TMMOB dönemin güçlü toplumsal muhalefetini arkasına alarak güçlü bir muhalefet odağına dönüşmüş, böylece 19 Eylül’de mücadelelerine omuz verdiği emekçilerle birlikte alanları doldurmuştu. 19 Eylül’e bugünden baktığımızda yaratılan atmosfer ve örgütün o dönemki iradesi dikkat çekicidir. Bu geçmişe öykünmenin ötesinde bugün bile geçerliliğini koruyan yukarıda bir kısmı bulunan eylem çağırısının taşıdığı kararlılığa ve özgüvene ilişkin bir değerlendirmedir. Elbette bugün böylesi bir eylemin ne örgütsel ne de toplumsal alt yapısı var, ancak 19 Eylül’ü “**TMMOB Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Dayanışma Günü**” ilan edip binlerce mühendis, mimar ve plancıyı ülkenin dört bir yanında sokağa çıkarmayı başaran bir örgütün gücü de ortadadır. Bugün eleştirilen, bu gücün heba edilmesine, siyasal planda liberalizme kaymasına, pratikte de mevcut yönetimlerin çoğunun, kendi koltuklarını korumanın bir aracı olarak görmesine ve kullanmasına bir

Örgütün siyasal olarak 32 yılda nerelerden nerelere düştüğü ortadayken halihazırda 12 Eylül’ün ezici etkisine yapılan, baştan sona haklı olsa da tek başına yetersiz olan vurguların ötesine geçebilmiş ne bir özeleştirici, ne de bu gidişi durdurmak için yapılan bir girişim vardır. Elbette, burada suç muhalefetinden, koltuklarını saltanat kayığı sanan oda beylerine kadar örgüt içinde bugüne kadar sol adına politika yapmış/yapan herkese aittir. Hiç kimse kendini bu tablodan sıyırma şansına sahip değildir. Örgüt bu kadar merkezileşip bürokratikleşirken sadece alacağı üç-beş koltuk için bırakın ilkeyi ruhunu bile satanlar, muhalefette başka koltuğun üstünde başka konuşanlar, tüm muhalefet pratiğini sözde ne söylerse

söylesin yönetime gelmenin bir aracı gibi kullananlar, kişisel çıkar ve dertlerin peşinden örgütü sürüklemeye hakkını kendinde bulanlar ve tüm bunlara sesini az veya yetersiz çıkaranlar da en az TMMOB’yi kendi tekkesi sanan bürokrat oda beyleri kadar suçludur.

19 Eylül’den bugüne kötü yönde değişen en belirgin şey politika yapmadaki omurgasızlık ve ilkesizlik olmuştur. Zira örgütün birçok noktasından oluşmuş ortak akıl “sınıf” derken ortaya koyulan politikanın şekli ve yönü ortadadır. Yönetimler ve

yönetim için her şeyini feda etmeye hazır olanlar açısından “sınıf” ya samimiyetsizce yükselen sesler dayattığı için dillendirilmekte ya da siyasal olarak savrulmuş bir dizi unsur için sırf popülizminin ve klasik sol reflekslerinin limanı olmaktadır. Oysaki sınıfsal tartışma zeminine yönelik bir tercih değil nesnel bir değişimin sonucudur. 19 Eylül 1979’dan farklı olarak teknik elemanlar bugün çok daha fazla kapitalizmin acımasızlığı ile yüzleşmek durumundadır. Bu nesnellik mücadele dinamikleri açısından somut yansımalarını oluşturmada da siyasetin yapılaş biçimini doğrudan etkilemektedir.

Siyaseti kitle ile birlikte yapmak kitle yaratmaktır. <http://www.kizilbayrak.org>

siyaset yapmak değildir. Kitlenin mevcut durumuna uygun siyasal bir çizgi belirleyip bunu hayata geçirmek demektir. TMMOB’nin yaşadığı değişimin siyasal diline tercümesi de bu doğrudan hareketle yapılabilir. Odaları tekkeye dönüştüren zihniyet yolunu çeşitli biçimlerle yarattığı “müritlerle” yürümeyi seçmekte bu müritleri de “kitle” zannetmektedir. Aldıkları oyu da kendilerinin zannederek oda içindeki politikadan uzak duran - dahası bizzat onların oy deposu olarak kalmasını isteyenlerce bilerek ve tercihen uzak bırakılan- kitlenin TMMOB geleneğine sahip çıkma dürtüsünü sömürmektedirler. 19 Eylül 1979’dan öğrenilecek ilk ve temel ders, sırtını işçi sınıfı ve emekçilere dayamadığı oranda TMMOB’nin ataletinin kırılmayacağıdır.

Elbette buraya kadar olan tespitler, çözüm yönünde adımlar atılmadığı oranda anlamsız kalacaktır. Çözüm içinse somut bir plan koymak, teknik eleman düşünce biçimiyle düşünenlerin sandığının aksine olanaksızdır başka bir yonden de anlamsız olacaktır. Zira hayatın ve onu belirleyen toplumsal dinamiklerin her zaman aynı sonucu veren formülleri yoktur. Yapılması gereken çokça tekrar ettiğimiz gibi ilk elden işçi bileşenleri ile TMMOB’yi değiştirmeye çalışmak, daha geniş planda da sınıfın bir bölümü olarak onları sınıf hareketinin bir parçası yapmak olmak zorundadır. Bu perspektifle örgüt içindeki sol muhalefetin pratiği de bu yönde sınırlı da olsa oldukça anlamlıdır. Çelişik bir durum olarak patron yöneticilerin eliyle yönetilen TMMOB’nin emekten yana duruşunun aslan payı örgüt içindeki devrimci, ilerici güçlere aittir. Muhalefete dönük “bugüne kadar ne yaptınız?”, “çözüm söyleyin yapalım” gibisinden sığ sözlerle “TMMOB’yi yıpratmak”, “gericilerin ekmeğine yağ sürmek” vb. suçlamalara inat, ısrarla TMMOB içinde sesini yükselten muhalefet, oda beylerine rağmen örgütü işçi sınıfının safında tutmaktadır. Eğer ki bugün TMMOB’de bir parça demokratlık ve emekten yana bir şeyler kaldıysa bunun sahibi o beğenilmeyen, saldırılan, karalanan ve sürekli çamur atılan devrimci, ilerici güçlerdir. Bütün eksikliklerine ve dağınıklığına karşın örgüt içindeki samimi unsurların çabası örgütün canlı kalan tek yanıdır. Bunu öldürmeye çalışmak TMMOB’ye verilecek en büyük zarardır ve

“TMMOB’de bir parça demokratlık ve emekten yana bir şeyler kaldıysa bunun sahibi o beğenilmeyen, saldırılan, karalanan ve sürekli çamur atılan devrimci, ilerici güçlerdir.”

oda beyleri de bunu yapmaktadır. Muhalefete ve eleştiriye dönük acımasızlığını muhaliflere fiilen saldırıya, fişlemeye ve böylece oda organları içinde görev vermemeye, hasbelkader yer alanların da doğrudan bürokrasi eliyle yerinden edilmesine veya bu tip organların işlevsizleştirilmesine dek vardırıan yönetim oligarkı, kendinden olmayana ne yazık ki yaşama hakkı tanımamaktadır. İşin acı yanı bu “solculuk” adına yapılmaktadır.

19 Eylül’ü dayanışma günü ilan etmek kadar bu günü kendi anlam ve önemine uygun olarak değerlendirebilmek de oldukça önemlidir. Daha önce, yok sayılan kurultaylarda kabul edilen “dayanışma günü” 19 Eylül’ün 32. yıldönümünde yaygın bir şekilde kutlanması ile önemli bir adım atılmıştır. Ancak daha önce KHK vesilesiyle kaleme aldığımız yazıda söylemeye çalıştığımız dağınıklık ve atalet bu eylemlerde de kendini göstermiştir. Dayanışma Günü vesilesiyle yapılan eylemlerin kitlesel olmasına karşın ruhsuzluk ve cansızlık içinde geçmesi, etkisine gölge düşürmüştür. Kıdem tazminatı gibi bir topyekûn saldırı ortada dururken “genel greve” çok “ilgi” gösterilmemesi 19 Eylül gibi bir grevin yıldönümünde akla mantığa sığmayan bir apolitikliktir. (Veya tersinden yani patronlar cephesinden oldukça mantıklı ve politik tavidir.) Ayrıca kitle toplamak için harcanan çaba –ki istendiği zaman nasıl etkin bir duyuru yapılabilirdiği tekrar eden telefon aramalarıyla, maillerle ve cep mesajlarıyla açıkça görülmüştür- ne yazık ki eylem organizasyonlarında gösterilmemiştir. Bunlara karşın mühendis, mimar ve plancılar bu süreçte hala önemli bir güç olduğunu açıkça göstererek başarılı sayılabilecek bir eylemlilik yaratmıştır.

Bu başarıya karşın ne yazık ki oda yönetimlerinde yaşanan sefalet akla bu eylemliliğe yönetici seviyesinde gösterilen, daha önce çoğu etkinliğe gösterilmeyen yoğun ilgi ile yaklaşan oda seçimleri arasında doğru bir orantı olması ihtimalini getirmektedir. Seçim sürecine giren TMMOB ve bağlı odaların önümüzdeki birkaç ayının seçimlere angaje olacağını düşündüğümüzde seçim odaklı yaklaşımlar beklemek bizim değil geçmişte bu yönde bize yeterli tecrübe kazandıran oda beylerinin suçudur. Eğer ki ortaya koyulan bu çaba samimi ise devamının gelmesini ve saldırı altındaki TMMOB’nin daha mücadeleci bir süreç yaşamasını beklemek elbette normaldir. 19 Eylül’ü anlamak, “yine yapmak” üzere irade sahibi olmak için yapılması gereken de budur. TMMOB’yi gerçekten “düşünmenin” artık devrimci ilerici güçleri muhalefet-iktidar diye bölen, eleştirilmeyi küfür yemek zannettiği için eleştirenlere küfrederek, saldırarak karşılık veren zihniyetle hesaplaşılması anlamına geldiği açıktır. -Elbette işçi mühendis, mimar ve plancıların mücadelesinin hatta toplumsal muhalefetin TMMOB’de başlayıp bittiğini sananlar açısından kat edilecek mesafe bundan daha fazladır.- TMMOB düne öykünmeyen ama ondan öğrenen ve onu aşmaya çalışan bir pratikle 19 Eylül’leri karşılamak için gereken güce sahip olduğunu açıkça göstermiştir. Mesele bu gücü oluşturan kitlenin taşıdığı momentumu arttırma ve onu hedefe çevirme meselesidir. Bunun da yolu tabanın sesine daha fazla kulak vermekten ve dükkâncılıktan artık vazgeçmekten geçmektedir.

Toplumcu Mühendis, Mimar & Şehir Plancıları

19 Eylül eylemi ve kravatın kişisel tarihime düştüğü not

TMMOB’nin düzenlediği TMMOB Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Dayanışma Günü yürüyüşünde gördüğüm ve garibime giden bazı şeyler oldu. Her ne kadar çoğunlukla bu gariplikleri yazacak olsam da mühendis kitlesinin bu yürüyüşü bir kez daha umutlarımı tazeledi ve daha iyisini yapmak için şansımızın olduğuna dair inancımı arttırdı. Ancak birçokları gibi beni de odaya küstüren şeylerin ardından gittiğim bir eylemde yaşadıklarımı yazmaktan korkuyorum. Korkum bu eleştirilerin çok üstten söylenen ukalaca şeyler olduğunun sanılmasıdır. Elbette ki amacım bu değil ancak ısrarlı bir çağrı süreci ile davet edildiğim ve bu ısrardan anladığım üzere çok değer verildiğini düşündüğüm bir eylemin bendeki yarattığı izlenimleri paylaşmaktır. Bunları önden söylüyorum ki “işte yine onlardan biri, her şeyi eleştiriyor” demenize önden bir cevap olsun diyedir.

Geçtiğimiz hafta içinden beri TMMOB ve odam tarafından telefon ve mail üzerinden mesaj bombardımanına ve gelen telefonlara sonunda yenik düşerek zorlu geçen bir günün ardından Taksim’de yapılacak yürüyüşe katılmak konusunda ikna oldum. Benim için ve muhtemelen birçokları için, şekil değişse de, durum şuydu: Eve gidip üstümdekileri attıktan sonra televizyonun karşısında boş boş geçirilecek birkaç saat ve Taksim’de yapılacak bir yürüyüş için İstanbul trafiğinde fazladan geçirilecek birkaç saat arasında yapılacak bir seçim... Dedim ya sonunda gitmeye karar verdim. Bu kararı verirken beni zorlayan şeylerden biri üstümdekiler oldu. Yazın sonuna ermesiyle bizden beklenen “şık” ve “şirkete yakışan” giyinme meselesi yüzünden nefret ettiğim ceket ve kravat beni oldukça düşündürdü. Eyleme kendi köleliğimin, birilerini kendine köle edenlerin ve etmek için gençliğini verenlerin üniforması saydığım birtakım bezler üzerimdeyken gitmek fikri tuhaf geldi. Önce bu mazerete maçta golü verilmemiş bir futbolcu misali sarıldım sonra kendime yediremedim eve gider değiştiririm diye düşündüm. Bu uçuk fikrimden de caymam uzun sürmedi, çünkü 18.30’da işten çıkan biri için İstanbul trafiğinde böylesi bir yolculuk imkânsızdı. Lafı bu kadar, çok satan gazetelerin konusuz kalmış köşe yazarlarına benzemek için uzatmıyorum. Buradaki bağlantıya daha sonra döneceğim.

Çıkış saatine doğru yaklaştıkça bana bir iş yıkılması ihtimaline karşın önden hazırlığımı yaptım ve akşam işim olduğunu ve çıkmam gerektiğini söyledim. Normal çıkış saatinde çıkmak için altına şirketin araba verdiği için istediği saatte çıkan ve geç çıktığı zaman şirketin hisselerini üzerine aldığını sanan şeflerden izin almaktan nefret eden biri olarak beni en çok sinirlendiren de bu oldu. İşyerindeki zorlu engelleri aştıktan, ceketini işyerinin vestiyerine astıktan, kravatı da cebine sıkıştırdıktan sonra çıktım ve İstanbul trafiğinde kısa sayılacak bir yolculuğun ardından Taksim’e saat 19.10 gibi ulaştım. Meydanda devam eden füze kalkanı eylemine bir süre dışarıdan da olsa katıldıktan sonra koşarak Galatasaray Lisesi’ne doğru İstiklal’in kalabalığını yara yara ilerledim. Neyse ki eylem baştan da tahmin ettiğim gibi geç başladı. Gördüğüm ilk şey, hatırı sayılır bir kalabalık toplanmasına rağmen önlerindeki pankartlar olmasa lise önünde randevu vermiş kalabalıktan ayrılması neredeyse imkânsız olduğuydu. Ellerdeki sönse mi yansa mı karar verememiş durumdaki meşaleler ve defter kâğıdından hallice büyüklükteki dövizler kalabalığa yukardan serpiştirilmiş gibi duruyordu. Açıkçası TMMOB gibi olanakları olan bir örgütün eylemine bu kadar

hazırlıksız olması garibime gitti. Yine de tüm bunlar toplanan insan kalabalığının verdiği moralde dağılıp gidiyordu. Tulum eşliğinde yürüyüş başladığında her şey güzeldi. Ancak bu sihir sloganlar atılmaya başlayınca yine bozuldu. Atılan sloganlara katılım neredeyse yok gibiydi. Zaten sloganlar da duyulmuyordu, slogancı pankartın en önünden slogan attırıyor arkaya neredeyse hiç sesi de gelmiyordu. Zaten sloganlarda tulumun sesi arasında eriyip gidiyor, insanlar ne olduğunu birbirine soruyordu.

Yine de her şey güzeldi bine yakın olduğunu tahmin ettiğim bir kalabalıkla İstiklal Caddesi’nde yürüyorduk ve insanların arasından bizi alkışlayanlar çıkıyordu. Ancak orta yaşlı birinin “siz niye yürüyorsunuz? Kimsiniz?” dediğini duydum. Bu kişinin yanına giden biri durumu KHK’yi, 19 Eylül’ü dilinin döndüğünce anlatmaya çalışıyordu. O zaman şöyle bir etrafıma baktım ellerdeki dövizlerde gerçekten niye yürüdüğümüzü anlatan en ufak bir şey yoktu. Şifre gibi yazılmış ve zor okunan “KHK=...” işli dövizlerle neredeyse kimseye bir şey anlatmadan yürüyorduk, ortadaki tek uyum meşalelerin ve sloganların cılız oluşuydu. Bunlar kabul edilebilir dedikten sonra beni beynimden vuran ilk olay oldu. Demirören AVM’ye yaklaşırken sesimi temizleyip hatta çantadaki suyumdan bir yudum alarak hazırlanırken bu ucubenin önünden teğet geçtik. Arada geçerken bir şey söylendiyse duymadım ama ben yürüyüşün bir durağının bu rezil bina olacağına inandığım için söylenen hiçbir söz beni zaten kesmezdi. Bana göre orada eylem yapılmalıydı. Yapılmıyorsa bile hiç değilse siyah çelenk falan bırakılarak bir şekilde protesto edilmeliydi. Yapılan hiçbir şey beni bu kadar hayal kırıklığına uğratamaz diye düşündüm.

Ancak beni gördüklerimi yazmaya iten manzarayla eylemin sonunda karşılaştım. Ne dediğini duymadığımız slogancı bir elinde megafon diğer eliyle kravatını düzeltiyordu. Bir anda katıldığım eyleme inanılmaz yabancılaştım. Benim beynimi kurcalayan şey anlaşılan onu hiç rahatsız etmemişti. Hem de bu kişi eylemi yönlendiren kişiydi. Kabul edilemez geldi, yine de kendi içimde bu durumu tartıştım. Muhtemelen işten çıkıp gelmişti, inanıyorum ki o da benim gibiydi ama beni sarsmıştı bir kere. Yaşı benden büyüktü ve o “tasmayı” benden çok taktığı için alışmıştı, kanıksamıştı, yadırgamıyordu anlaşılan. Ama benim için kravat işçi köleliğimin fiziki tezahürü olduğu için dehşete kapıldım. Sonra beni eyleme çağıran telefon geldi aklıma konuşan kişi “eylem var gel” diyordu, “gel beraber eylem örgütleyelim” demiyordu. Yine yaparız derken “nasıl yaparız?” diye bana soran olmamıştı. Yani beni ve o akşam yürüyen yüzlercesini o eyleme katan hiç kimse yoktu. Neticede kravata gösterdiğim hassasiyet, sloganları duyamama, dövizleri yetersiz bulmak veya Demirören AVM benim tamamen kişisel fikirlerim. Bunlar yanlış, abartılı hatta gereksiz olabilir tabii ki, bunun tersi de mümkün. İşte bu yüzden katılımcılığı savunuyorum.

Biraz insafla herkesi bir eylemin örgütlenmesine katılamayacağına kendimi ikna etmeye çalıştım. Ama biliyorum ki “nasıl yapalım?” diye sormayanlar “nasıldı?” diye de sormayacaklar. Yine kravatlılar karar verecek yine kravatın gölgesinde TMMOB yönetilecek ve onlar “yine yapamayacaklar” sırf beni, bizi dinlemedikleri için. O yüzden yazayım dedim en azından odada çokça söylendiği gibi tarihe bir not düşeyim istedim.

Bir mühendis

Alaattin Karadağ davasında 5. duruşmaya giderken...

“İnfazın hesabını sormak için davayı takip etmeye çağırıyorum”

Av. Zeycan Balcı Şimşek

İnfazlar sistematik bir devlet politikasıdır

AKP, Haziran 2011 seçimlerinin hemen sonrasında, bir taraftan Kürt hareketine yönelik imha, inkar ve saldırganlık dönemini yeniden başlatırken diğer taraftan da ilerici ve devrimci güçlere karşı baskı ve terör operasyonlarına hız kesmeden devam etmektedir. Görülen odur ki; siyasi iktidarın, Kürt siyasi hareketine ve toplumsal muhalefete karşı başlatmış olduğu bu sindirme politikaları artarak devam edecektir. Kürt hareketine karşı yürütülen savaşta özel hareket polislerinin görevlendirileceği ve özellikle ünvanlarında “strateji” bulunan polislerin kullanılacağı devlet terörünün ne kadar yükseleceğine dair bize ipucu veriyor.

Esasen siyasi iktidar, polis devleti olma noktasında en ileri aşamaya 2006 yılında ulaşmış ve 1991 yılından itibaren yürürlükte olan 3713 Sayılı Terörle Mücadele Kanunu’nu değiştirerek katletme keyfiyeti getirmiştir. Bu değişiklik ise 5532 Sayılı “Terörle Mücadele Kanunu’nda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” ile yürürlüğe girmiştir. Bu kanunun 16. maddesine EK-2 maddesi eklenerek polise “duraksamadan ve doğrudan ateş etme yetkisi” tanınmış ve toplumda polisin görünürlüğü böylece artırılmıştır. Bu kanunla eli güçlenen, istediğini doğrudan öldürmek kastıyla silahına sarılan kolluğun gücü, 2007 yılında yapılan 2559 Sayılı Polis ve Selahiyetleri Kanunu’ndaki esaslı değişiklikle iyice güçlenmiştir.

Kolluk yasadan aldığı bu güçle 2007 yılından bu yana istediği kişiyi “makul şüphe” olduğu gerekçesiyle durdurabilmekte, GBT kontrolü yapmakta, keyfi biçimde gözaltına almaktadır. Bu da az geldiğinden olsa gerek ilerici ve devrimcilerin yargılanması için hazırlanan bu keyfi fezlekelerin yanında bir de “polise mukavemet” suçlamasıyla toplumda adeta terör estirmekte ve siyasi iktidardan aldığı sınırsız yetkiyi de kullanarak sokak ortasında cinayet işlemektedir. Artık orantısız ve artan şiddetini perçinleyerek doğrudan ve duraksamadan öldürmektedir. Ölüm skalasına bakıldığında ise çıkan tablo; polisin kişi, zaman ve mekan ayırmadığıdır. Kolluğun hedefinde kimi zaman afiş asan, kimi zaman ehliyetsiz araç kullanan, kimi zaman kapalı mekanlarında keyfi biçimde gözaltına alınan, kimi zaman ise parkta oturan kişiler vardır. Bir başka ifadeyle başta devrimci güçler olmak üzere, toplumun tüm kesimleri polisin baskı ve şiddetine maruz kalmakta ve bu devlet teröründen nasibini almaktadır. Kuşkusuz bu kanunların hepsi ilerici ve devimci güçleri sindirmek ve etkisizleştirmek için yapılmıştır, ancak kolluk yasalardan aldığı gücün sarhoşluğu içinde artık ayırım yapmaksızın cinayet işlemekte ve sokak infazları gerçekleştirmektedir.

Siyasi iktidarın hapishane politikalarından tutun yargısız infaz politikalarına kadar devlet hız kesmeden ölüm saçmaya devam etmektedir. ‘99 Ulucanlar Katliamı’ndan, 19 Aralık 2000 Ümraniye ve Bayrampaşa katliamlarına, hapishanelerde tutuklu ve hükümlülere gardiyanlarca yapılan işkencelere, hasta

tutuklu ve hükümlülerin tedavilerinin yapılmasına engel olarak ölmelerine seyirci kalmasına, karakollarda ve sokak ortasında işlenen polis cinayetlerine ve son olarak ring aracında çıkan yangında görevli jandarmaların kurtulmasına rağmen yanarak ölen tutuklu ve hükümlülere kadar yaşanan infazların tek sorumlusu devlettir. Bu, devletin sistematik infaz politikasıdır. İşte bu infaz politikasının hedeflerinden biri de Alaattin Karadağ oldu.

Alaattin Karadağ katledildi

19 Kasım 2009 tarihinde basın, o hep bildik masallarını ana haberden son dakika olarak duyuruyor ve bir kişinin dur ihtiarına uymadığı gerekçesiyle polis kurşunuyla öldüğünü belirtiyordu. Ayrıca bu kişinin örgüt üyeliğinden kesinleşmiş cezası olduğunun özellikle altı çiziliyordu. Evet, bugüne kadar polisin terörüne maruz kalarak sokak ortasında can verenlerin hepsi aynı şekilde öldürülmüştü. Bir türlü uslanmıyorlardı, öldürülmeyi hak ediyorlardı ve polis ateş etmek zorunda kalıyordu.

Yaşanan olay örgüsü göstermiştir ki; 19 Kasım 2009 tarihinde polis memuru sanık Oğuzhan Vural tarafından öldürmek kastıyla defalarca ateş edilen ve diğer görevli polislerce de ölüme terk edilen ve yaralı halde saatlerce olay yerinde bekletilen müvekkilimiz devrimci işçi Alaattin Karadağ’ı, kolluk katletmiştir.

Olay silahlı çatışma olarak belirtilmişse de soruşturma ve kovuşturma sırasında ortaya çıkan bilgiler, belgeler ve olayın görgü tanıkları, olayın çatışma olmadığını ve müvekkilimiz Alaattin Karadağ’ın kolluk tarafından keyfi olarak öldürüldüğünü göstermiştir. Polis 5532 ve 2559 sayılı kanunlardan aldığı yetkiyi kötüye kullanarak, afiş asmak için Saadetdere Mevkii’nde bulunan müvekkilimizi, sokak ortasında öldürmüştür. Bu nedenle görülmekte olan bu dava tipik bir yargısız infaz davasıdır ve kolluk müvekkilimizi katlederek tarihindeki yüzakı (!) davalarına birini daha eklemiştir.

Davada bugüne kadar dinlenen tanıklara, müşteki İsmail Durmuş’a ve hatta sanık polis Oğuzhan Vural’a göre müvekkilimiz kollukla karşılaşmasından itibaren kaçmaya çalışmıştır. Oysaki sanık polis ve yanındaki diğer polisler, üç sokak kadar uzaklaşan müvekkilimizi, yetkisini aşarak ve yolcu dolu bir minibüsü yolcusuyla alıkoyarak takip etmiş ve onu birden fazla kurşunla öldürmüştür. Öncelikli görevi güvenliği sağlamak olan kolluk, aksine bir çok kişinin hayatını tehlikeye sokarak

müvekkilimiz Alaattin Karadağ’ı takip etmiş ve nihayetinde müvekkilimizle karşılaştığı anda adeta şarjörünü Alaattin Karadağ üzerine boşaltmış ve onu kasten öldürmüştür.

Katiller aklanmaya çalışılıyor

Müvekkilimiz devletin sistematik infaz biçimiyle, polis terörü sonucunda öldürülmüştür. Ölümünün ardından sanık polis aleyhinde açılan soruşturma, yine sanık polis Oğuzhan Vural ve arkadaşları tarafından Avcılar Emniyet Müdürlüğü’nce yürütülmüş ve önemli deliller derhal karartılmıştır. Başka bir ifadeyle müvekkili katleden, olayda silah kullanan sanık polis, sanık olarak yer aldığı soruşturmayı bizzat yürütmüştür. Bu durum dahi soruşturmanın kanuna ve usule uygun olarak yürütülmediğinin, delilleri karartma ve imha etme saikiyle hareket edildiğinin açık göstergesidir.

“Olay silahlı çatışma olarak belirtilmişse de soruşturma ve kovuşturma sırasında ortaya çıkan bilgiler, belgeler ve olayın görgü tanıkları, olayın çatışma olmadığını ve müvekkilimizin kolluk tarafından keyfi olarak, öldürüldüğünü göstermiştir.”

Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen davada müvekkilimiz Alaattin Karadağ’ın ölümüne sebebiyet veren polislerden sadece Oğuzhan Vural sanık sıfatıyla yargılanıyor. Sanık polis, hem kasten adam öldürme, hem görevi kötüye kullanma, hem de kişilerin malları üzerinde usulsüz tasarruf suçları ile yargılanıyor. Ceza Muhakemesi Kanunu’nun 100/3. maddesi uyarınca kasten adam öldürme suçu katalog suçlardan sayılmakta ve kanun gereği kuvvetli şüphe olgusu varsayılmaktadır. Mahkemelerin katalog suçlardan yargılanan sanıklar hakkındaki yaygın uygulaması, tutuklama sebeplerinin varlığı kabul edilerek

sanığın doğrudan tutuklanmasıdır. Bir başka ifadeyle bir sanık katalog suç kapsamında yargılanıyorsa derhal tutuklanmaktadır. Ne var ki yargılanan polis hakkında, ne soruşturma safhasında Cumhuriyet Başsavcılığı ve ne de kovuşturma safhasında Mahkeme tutuklama kararı vermiştir. Sanığın tutuklanması için müteaddit defalarca yapılan tutuklama talebi ise mahkemece her defasında reddedilmiştir.

Davanın ilk duruşması 16 Haziran 2010 günü yapılarak, sanık ve tanık polislerin ifadelerinin yanı sıra olay sırasında yaralanan dolmuş şoförü İsmail Durmuş’un ifadesi alınmıştır. Duruşma esnasında tanıklık yapacak polisler ve diğer tanıkların duruşma salonuna geçilen mahkeme kalemi koridorunda kanuna aykırı olarak bekletilerek mahkemede ifade veren tanıkların ifadelerini dinleyerek, tanıklık yaptıkları ortaya çıkmış ve zaten şaibeli olan tanık ifadelerine gölge düşmüştür.

Davanın 9 Kasım’da görülen ikinci duruşmasında ise, olayı evinin balkonundan gördüğünü ve vatansever

► Alaattin Karadağ davasını sahiplenmeye çağırıyoruz!

19 Kasım 2009 günü Esenyurt'ta sokak ortasında öldürülen devrimci işçi Alaattin Karadağ'ın davası devam ediyor. Davanın her duruşması, yargısız infazın izlerini daha net bir biçimde açığa çıkartıyor. Tanık beyanları Karadağ'ın bilinçli bir biçimde vurulduğunu ve tıbbi müdahaleden yoksun bırakılarak ölüme terk edildiğini açığa çıkarmıştır.

Alaattin Karadağ yargılamasının önümüzdeki duruşması, **26 Eylül 2011** tarihinde görülecek. Bu tarih; bu coğrafyada adalet mücadelesi verenler için iki kere önem taşımakta. Bilindiği üzere 26 Eylül tarihi, aynı zamanda kanlı bir katliamın da tarihidir. Ulucanlar Cezaev'ine gerçekleştirilen kanlı operasyonla 10 devrimci tutsağın katledilişinin yıldönümüdür.

Türkiye'de bir yargısız infaz gerçeği olduğu bilinmekte. Ve bizler bu hukuksuzluğa karşı net, kararlı ve hesap soran bir konumlanış içerisinde olmadığımız sürece daha çok tarih keşimleri yaşanacak.

Alaattin Karadağ'ın katillerinin cezalandırılması için, yargısız infazların mahkum edilmesi ve insan onurunun kazanabilmesi için bütün meslektaşlarımızı bu duruşmada hazır bulunmaya çağırıyoruz!

ÇHD İstanbul Şubesi

Alaattin Karadağ Dava Takip Komisyonu

dosyalarında keşif kararı alınmaz ve olay yeri incelemesi yapılmaz ise bu tip davalarda yol alın(a)mamaktadır. Bu nedenle mahkemeden ısrarla yeniden keşif kararı vermesi talep edilecektir.

Yine aydınlatılması gereken bir başka önemli olgu ise müvekkilimize ait gömlek, pantolon ve diğer üst giysilerin hala bulunamamış ve Adli Tıp'a gönderilememiş olmasıdır. Atış mesafesinin tespiti ile davanın seyrini değiştirebilecek olan bu deliller soruşturma sırasında kaybedilmiştir. Mahkemeden, bu dava açısından hayati önem taşıyan delillerin bulunarak, Adli Tıp'a atış mesafesinin tayini için gönderilmesi aksi halde tüm sorumlular hakkında suç duyurusunda bulunulması talep edilecektir.

Keşif kararından dönülmesi, elbiselerin adli emanette kaybedilmesi, telsiz kayıtlarının tam çözümünün yapıl(a)maması, mahallede oturan ve olayın gerçek tanıklarının halen bulun(a)maması, MOBESE kayıtlarının nerede olduğunun tespit edilememesi ile geline süreçte mahkeme heyetinin tarafsızlığını yitirdiği ve adil bir yargılama yapamayacağı belli olmuştur. Bu durum dahi mahkeme heyetinin adaleti tesis etmeyeceğine ya da edemeyeceğine işaret ediyor. Ne var ki polis cinayetlerinin aydınlatılması ve mahkeme eliyle aklanmasına engel olunması için mahkemenin tarihsel sorumluluğu olduğu gerçeği de unutulmamalıdır. Mahkeme heyeti, Engin Çeber davasının mahkeme heyeti gibi, bu davada sanık polisi cezalandırabilecek cesaret ve cüreti göstermelidir. Bu nedenle müvekkilimiz Alaattin Karadağ'ın hesabının sorulması için, adaletin tesisi için mücadelemiz tüm hukuksuzluklara, tüm keyfi uygulamalara karşı devam edecek. Bu infazın hesabının sorulması ve adalet beklentimizin karşılanması için tüm kamuoyunu hem Çağdaş Hukukçular Derneği ve hem de ailenin avukatları olarak bu davanın takipçisi olmaya davet ediyoruz.

*** Çağdaş Hukukçular Derneği MYK Üyesi, Karadağ Ailesi'nin avukatı...**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Avukatlar duruşmayı terketti

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilmesine ilişkin, 2'si tutuklu 19 sanık hakkında açılan davanın 20. duruşması 19 Eylül günü İstanbul 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

Mahkeme Yasin Hayal'in akli dengesinin yerinde olup olmadığının tespiti için Adli Tıp Kurumu'ndan rapor istediği için ATK gözetiminde tutulan Hayal duruşmaya katılmadı. Tutuklu sanık Erhan Tuncel'in yanısıra duruşmaya müdahiller Hrant Dink'in eşi Rakel Dink, kızı Delal Dink ve kardeşi Hosrof Dink katıldı.

Deliller toplanmadan mütaala verildi

Duruşmada, Cumhuriyet Savcısı Hikmet Usta'nın esas hakkındaki görüşünü açıklayacağı bildirildi. Bunun üzerine söz alan müdahil avukatları, delillerin henüz toplanmamış olduğunu, önemli tanıkların dinlenilmediğini, Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'ndan cevap gelmediğini, Osman Hayal'in fotoğraflarıyla ilgili bilirkişi incelemesinin yapılmadığını belirterek, son derece önemli, yargılamanın gidişatını belirleyecek delillerin toplanarak mütalaa verilmesi gerektiğini söylediler. Müdahil avukatlarından Fethiye Çetin, Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nun bir kararını da örnek gösterdi.

Usta ise sanıkların 5 yıldır yargılandığını belirterek "Mahkeme delil toplama yeri değil, değerlendirme yeridir" dedi. Yeni deliller eklenirse esas hakkındaki mütalaanın değişebileceği gerekçesini öne süren Usta'nın talebi kabul edildi.

Buna tepki gösteren Dink ailesi ve avukatları "Biz bütün delilleri verdik mahkeme de bir şey yapсын. Adaletsizliğinizle sizi baş başa bırakıyoruz" diyerek salondan ayrıldılar.

Tetikçiler gözden çıkarıldı

Mütalaasını veren savcı, 2 müebbet 2 beraat istedi. Yasin Hayal ve Erhan Tuncel'in müebbet hapis cezasına çarptırılmasını istedi. Savcının mahkemede verdiği mütalaasında ise, "Derin yapıların en son gerçekleştirdiği suikast Hrant Dink suikastıdır. Sanıklar ideolojik amaçlarla hareket etmiştir. Hedef Türkiye Cumhuriyeti ve kamu düzenidir" ifadeleri yer aldı. Böylece Dink cinayetinde devletin rolü hasıraltı edilmeye çalışıldı. Savcı , tutuksuz sanıklar Osman Hayal ve Coşkun İğci'nin beraatini istedi.

Savcının mütalaasında "Ergenekon yapılanmasının" devletten ayrı bir mekanizma gibi gösterilmesine özen gösterildi.

Devletin rolü açık

Oysa ki dava kapsamında yürütülen soruşturmada tüm resmi birimler, delilleri karartmaya çalıştı. Cinayette açık ihmali ve parmağı olduğu bilinen emniyet üst düzey yetkilileri doğrudan soruşturmaya müdahale ederek cinayetin arkasında sermaye devleti olduğu gerçeğini gizledi.

olduğu için ifade verdiğini belirten bir tanık da bulunmuştur. Yine aynı tanık, mahkemeye tarihsiz ve havalesiz bir dilekçe vererek her nedense, kendi evinin keşiften hariç tutulmasını talep etmiştir. Yine 112 Acil Hattı kayıtlarının olayın gerçekleşmesinden aylar sonra tutulduğu da ortaya çıkmış ve mahkemeden tespit edilmesi talep edilen tanıkların adreslerine ancak görevliler hakkında suç duyurusu yapılacağı ihtararı sonrasında ulaşılabilmektedir. Yine bu celsede, olay yeri incelemesi yapılmak üzere keşif kararı verilmiş ne var ki keşiften kısa bir süre önce mahkeme başkanının Kocaeli İnfaz Hakimliği'ne kademe düşümü yapılarak tayin edildiği anlaşılmıştır. Yeni mahkeme heyeti ise keşif yapılacağı gün, keşfi bilinmez bir tarihe ertelenmiştir.

Davanın 21 Nisan'da görülen üçüncü duruşmasında ise yargısız infaz davalarında bir ilk yaşanmıştır. Mahkeme heyetine dönük olarak bellerinde silahla ayakta bekleyen kişilerin sivil polisler olduğu tespit edilmiş ve talebimiz üzerine duruşma salonundan çıkarılmışlardır. Yine aynı celsede polisin yönlendirmesiyle tanıklık yapan, olayı aynı anda ve birlikte gördüklerini ifade eden iki tanık birbirleriyle çelişkili ifadeler vermiş en son dinlenecek tanığın ise tanıklık yapmadan adliyei terk ettiği zapta geçmiştir.

Davanın 4. duruşması ise 24 Haziran'da yapılmıştır. Bu duruşma davanın seyri açısından farklı bir öneme haizdir. Keza bugüne kadar bulunamadığı belirtilen iki tanık, duruşmaya katılmıştır. Tanıklardan Ayhan Talay, yaralı olan sanık polisi bizzat hastaneye götürdüğünü, müvekkilimiz Alaattin Karadağ'ı da hastaneye götürmek istediğini fakat buna polislerin izin vermediğini ve polislerin savcı gelene kadar hastaneye götürülemeyeceğini söylediklerini ifade etmiştir. Ayrıca müvekkilimizin gece yarısına kadar orda bekletildiği, olay anında yaralı olduğu ama uzun bekleme sonucu öldüğü de zapta geçmiştir. Yine olay tarihinde MOBESE kayıtlarının Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü tarafından alınmış olmasının ortaya çıkması ve Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nün kayıtların kendilerinde olmadığını belirtmeleri üzerine mahkemeden MOBESE kayıtlarının akıbetinin sorulması talep edilmiştir.

26 Eylül'de görülecek duruşma büyük önem taşıyor

Davanın 26 Eylül'de görülecek olan beşinci duruşması, davanın tüm çıplaklığıyla aydınlatılması açısından önem arz ediyor. Keza olay yeri incelemesinin önemi açısından, keşif kararı hala alınmamış bir karar olarak mahkeme heyetinin önünde duruyor. Bugüne kadar edindiğimiz pratikler göstermiştir ki, yargısız infaz

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şube Sekreteri Ümit Efe:

“Cezaevlerinde işkence, saldırı, keyfi uygulamalara son verilmelidir”

- Türkiye’deki cezaevi gerçeğini nasıl tarif edebiliriz?

- Türkiye’de cezaevleri gerçeğinden bahsederken aslında cezaevi konseptinin ne olduğuyla ilgili bir tanım getirmek gerekiyor. Cezaevi, kapitalizmin en büyük toplum ütopyasıdır. Kapitalizme geçiş süreci itibarıyla toplumun yoksullarının, açlarının ve sefillerinin ucuz işgücü üretmek amacıyla hapsedilmesi ve tek merkezden kontrol edilebilirlik esasına göre elde tutulması mantığından yola çıkmıştır. Cezaevinin bu mantığı aslında 17. yy’da yaşamış İngiliz düşünür, iktisatçı Bentham tarafından dizayn edilmiştir. Bu bir yandan toplumun yoksul kesiminin inkar, imha edilmesi aynı zamanda da sömürülmesi anlamına gelir. Hapishane mantığının özü daha çok insan gücünün sömürülmesi esprisinden yola çıkar. Fakat süreç içerisinde hapishaneler siyasal iktidarların politikalarına uygun olarak değişik biçimlerde kullanılmıştır.

Türkiye’de cezaevleri daha çok siyasi muhalifleri yok etme, toplumsal duygu tasarrufu sağlama (17 bin faili meçhulü olan bir ülkeden bahsediyoruz), sokakta öldüremediğini toplumsal duygu tasarrufu anlamında içeride yok etmek üzere kullanılmıştır. Hapishaneler tarihi bu yüzden de sürekli ölüm konsepti ve öldürme mekanizması olarak işlemiştir. Genel anlamda hapsetmenin kendisi modern bir şiddet toplumu olan kapitalizmin en etkili şiddet konseptlerinden biri olarak düşünülmelidir. Bu bizim ülkemizde de, dünyanın en gelişmiş ülkelerinde de böyledir. Biz, bütün hapishane modellerini ve öldürme araçlarını büyük gelişmiş emperyalist ülkelerden ithal ettik. Nasıl elektrik ve işkence Avrupa’dan geldiyse F Tipi cezaevine geçiş de aynı şekilde olmuştur. Dünyanın başka yerlerinde hapishaneler çok iyi de bizde hapishaneler çok kötü diye bir şey yok. Hapishanenin kendisi en üst ve etkili imha metodlarından biridir. Politik muhalifleri yok etme, sosyal mahpusları da kendine benzetme işlevini görür. Sosyal mahpuslar da sisteme aykırı tiplerdir. Ne yaparlar? Çalarlar, ödemezler, kira vermezler ya da toplumun kullanmadıklarını kullanırlar. Bunlar iyidir anlamında söylemiyorum ama verili sistemin olmasını istediği tek tip insan, sisteme boyun eğen, kafasıyla kolları arasında yaşayan bir insan değildirlir.

- Devletin cezaevi politikası nedir?

- Türkiye’de cezaevleri tarihi katliamlar tarihidir. Aslında dünyanın her yerinde hapishaneler yok etme konseptleridir. Bazen açık bazen örtülü yapılır. İngiltere hapishanelerinde 200 yıldır Pensilvanya, yani hücre sistemiyle mekanizasyon uygulanmaktadır ve şizofrenler ordusu yetiştiriliyor. İnsanları mekanize ederek yok ediyor. Siyasal sistemin ekonomik, sosyal ve toplumsal krizlerine bağlı olarak hapishane politikaları ve hapishanedekilerin direnme refleksleriyle ilgili olarak -bunlar diyalektik bir etkileşimdir- değişir. Diyarbakır, Ümraniye, Buca ve Hayata Dönüş Operasyonu, öncesinde 12 Eylül hapishaneleri..

12 Eylül hapishanelerinde biteviye işkence vardı. 184 kişinin öldüğü biliniyordu. Arka arkaya gelen katliamların hepsinde mahpusların son derece insani taleplerde bulunduğu anlarda sergilenen planlanmış şiddeti görürsünüz. Diyarbakır’da kafası demir

çubuklarla parçalanıp tanınmaz hale getirilmiştir mahpusların... Bakarsınız talepleri nedir? Bir leğen istemişlerdir. Fakat bunun altında yatan gerçek, imha politikalarının uygulanmasıdır. Toplumsal muhalefetin güçlülüğü ya da zayıflığına göre bu imha açık ya da örtülü olur. Direnişin niteliğine bağlı olarak şiddetli ya da daha az şiddetli olur. Hapishane politikasının özü budur. Tut, yok et, içini boşalt. F tipi izolasyon sürecine geçiş, koğu sisteminin daha masum olması anlamına gelmemektedir. Sadece şiddetin biçimi, mekansal daralıkların ve uzanımların niteliği farklılaşmış ama şiddet biraz daha katmerleşerek yine aynı şiddettir. Sürekli kimliksizleştirme, kişiliksizleştirme, 12 Eylül’de askerleştirme politikalarıyla bu yapılmaya çalışılmıştır. Mamak, Diyarbakır, Metris’i düşünelim. İnsanlara dışkı yedirilmiştir, çırlı çıplak üst üste bindirilmişler ve birbirlerine tecavüz edilmeye zorlanmışlardır. ‘Hayata Dönüş Operasyonu’ denilen katliama, 22 cezaevine aynı anda saldırılmasına bakalım, köpükler sıkılmıştır, çırlı çıplak soyundurulmuşlar, kafalarına çivi çakılmış, kurşunlanmışlardır.

Ulucanlar’la beraber başlayan süreç, F tipi sürecinin topluma şiddetin dozajındaki artışın alıştırıldığı bir dönemdir. Ulucanlar’da 10 kişi öldürülmüştür ve tutsaklara ağır işkenceler yapılmıştır, ateşli silahlar kullanılmıştır. O zamana kadar toplum hapishanelerde ateşli silah kullanılmasına henüz alışık değildir. İşkence edilmeye alışmıştır ama ateşli silaha alışmamıştır. Çünkü bunu insan aklının alması mümkün değil. Anahtar sizin elinizde olan bir kapalı mekandaki insanlara atış poligoni gibi silahla ateş ediyorsunuz. Bu aslında topluma verilen mesajdır. Hapishanenin kendisi nasıl ki kapitalizmin yüce ideali olmuş, hastane, okul hepsi aynı sistemle örgütlenmişse cezaevlerindeki şiddet de toplumsal tekleşmenin asal ekseni olarak kullanılmıştır. Sadece mahpus için değil, hapishanenin yanından geçerken insanlar hapishanelere bakmazlar. Hapishaneye giren bir kişinin ailesi de tecrit edilir. Çok fazla ilişkiye girmez. Hapishanenin kendisi korku

toplumu yaratılmasını hedefler. Türkiye’de siyasi, ekonomik, politik atmosfere bağlı olarak da Diyarbakır, Ümraniye, Buca, Ulucanlar arkasından F tipi süreci ve buna bağlı gelişmeler topluma verilen bir mesajdır.

Emperyalist ülkeler kendi uyguladıkları bu modeli Türkiye’de gelişen muhalefetin önüne dikilecek bir konsept olarak dayattılar. F tipi izolasyon bir CIA modeliydi ve dünyanın Kızıl Tugaylar, Baider-Meinhoffçular gibi önemli muhaliflerini “ıslah” etmişlerdi. Türkiye’de de muhalefetin artık tamamen bir şekilde yok edilmesi gerekmektedir. Sadece Amerika değil, F tiplerinin sponsorluğunu yapan İngiliz ombudsmanlar geldi avukatları eğitmeye. İnsan hakları savunucuları olarak cezaevlerinde bunların yapıldığını söyledik. Korkunç ideolojik bir saldırıydı. Hapishanelerdeki saldırılar ideolojiktir, politiktir. Sadece politik muhaliflere, sol kesime değil, iktidara muhalefet eden her kesime işkence yapıldığını görürsünüz. En yüksek direnme geleneğini oluşturan ve iktidarı kaybetme korkusunu hissettiren devrimci tutuklular olduğu için saldırı onlara ölümcül gelmektedir. Yoksa ilk izolasyon deneyimleri İBDA-C’lilerin üzerinde yapılmıştı. Çünkü onların da iktidarı yıkma iddiaları vardı. Onlara uygulandı ama onların direnmeleriyle sol kesimin direnişi arasındaki açığı nedeniyle şiddetin dozajı devrimcilere karşı çok sert oldu.

“Ulucanlar’la beraber başlayan süreç, F tipi sürecinin topluma şiddetin dozajındaki artışın alıştırıldığı bir dönemdir. Ulucanlar’da 10 kişi öldürülmüştür ve tutsaklara ağır işkenceler yapılmıştır.”

”

İnsan hakları savunucuları olarak hapishaneler sürecini korkunç yaşadık. Ulucanlar’ı, Diyarbakır’ı, Ümraniye’yi korkunç yaşadık. Morglarda insanları annelerinin teşhis edemediğini gördük. Cesetler o kadar parçalanmıştı ki, cesetlerin burun, göz, ağız, yüz, kulakları birbirine geçmişti. Ama en büyük şiddeti 22 cezaevine aynı anda yapılan tecrite geçiş döneminde yaşadık. O müthiş bir plandı. Bir yılı aşkın süre ulusal ve uluslararası boyutta planlanmış, daha sonra zaten içişleri bakanı açıklamıştı. Bu plan aslında Türkiye’de, bir de sanırım italyan Kızıl Tugaylar’da başarıya ulaşamadı. Tekleştirmeyi beceremediler. Türkiye’li mahpuslar tek başlarına bile direnişi sürdürebilmeyi becerdiler.

- Bu direniş çeşitli boyutlarda devam ediyor...

- Bugün için daha başka boyutlarda önlemlere yöneliyorlar. Mesela F tipleri güvenli cezaevleridir. Ağır güvenli cezaevleri denediler. Örneğin Diyarbakır’da denediler. Daha fazlası için kafa yormaya devam edecekler. İzolasyon hücreleri Almanya’da mesela ışığı ve havayı göremediğiniz ortamlardır. Ulrike Mainhoff kendi sesini bile duyamaz. Onlarda da öyle olmuştur, önce pencereler küçülmüştür. Özetle şunu söyleyebiliriz. Şiddet konseptlerini daha da arttırmaya yönelecekler. Şimdi cezaevindeki insanlar arasında ağır kanser hastaları var. Değişik şekillerde ölüme neden olabilecek ruhsal hastalığı olanlar var. Bunlar için hiçbir şey yapmamaktalar. Ölüme terk etmeler. En son, bizim

yakın olarak takip ettiklerimiz arasından

Güler Zere, Abdullah

Akçay, Osman Kezder kanser nedeniyle hayatlarını kaybettiler. Her üç olguda Adli Tıp denilen sözümona bilirkişi olduğu iddia edilen kurumun öyle olmadığıdır. Biz Abdullah Akçay'ı kurtarmak için kapıların önünde sabahladık. Akçay, küçücükken suç şebekesi eline düşmüş ve şebeke yağılanmadan kendisi yargılanan tutuklu bir mahpustur. Yüzlerce hasta var. Ayrıca hapishanelerde operasyonlara direnen, ölüm orucu yapan, bu nedenle wernicke korsakoff hastalığına yakalanan çok sayıda mahpus hala sağda solda tedavi görerek hayatını sürdürmeye çalışmaktadır. Açılan bütün davalarda failer yargılansa da ceza almamıştır, mahpuslar devlet malına zarar vermek ve şiddet kullanmaktan ceza almıştır. İşkencenin ötesinde bu, bilerek isteyerek, planlayarak taammüden adam öldürmektir. İçişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı, Ceza ve Tevkif Evleri Genel Müdürlüğü ve Sağlık Bakanlığı bunlardan sorumludur.

Çünkü üçlü protokol yapılmıştır ve bu protokole imza atan bütün bakanlıklar, bu operasyonları yürüten bütün yasama, yürütme ve yargı organları ve savcılıkların hepsi taammüden adam öldürme suçundan yargılanmak zorundadır. Bu davalar kapanmayacak. Bu davalara sünger çekilse de tarih bunu asla affetmeyecek. Aynı şekilde geçtiğimiz günlerde 5 mahkum cayır cayır yanarak ring aracı içerisinde yaşamını yitirdi. Ama 12 asker o arabanın içerisinden çıkabiliyor. Bu kadar mı insan saymayan bir yaklaşımın sahibiyiz. O araç cayır cayır yanarken bu ülkede hiç kimse “bunun içinde insan yanıyor” demiyor. Adli, siyasi farketmez. 5 mahkumu yakan hapishane politikasıdır. Ümraniye’de, Ulucanlar’da ve 22 cezaevinde mahpusları katleden aynı mantıktır. Bütün Türkiye’nin ve dünyanın gözü önünde 5 tutuklu yanıyor ve bu ülkede bakan istifa etmiyor. Bütün bu operasyonlar devlet nezdinde savunuluyor, mahkemelerde beraat ediyor ve toplumsal muhalefet sesini çıkartmıyor.

- Böylesi önemli süreçlerin yaşandığı bir dönemde toplumsal muhalefetin düzeyini nasıl görüyorsunuz?

- Bunu, Abdullah Akçay’ın ölümünde çok açık olarak hissetmişim. Gencecik bir çocuktu ve yakından ilgilenince onun ailesi gibi olmaya başlıyorsunuz. Onun cenazesini almaya gitmeden birkaç gün önce tahliyesini almıştık. Onun sevkile ilgili bürokratik işlemleri o kadar uzun sürmüştü ki tedavi şansı olduğu halde bu şansını yitirmişti. 18 yaşına bastığı gün, bir gün bile beklenmeden sevkı çıkartılmıştı. Devlet bürokrasisi istediği zaman çok iyi çalışıyor. O cenazeyi götürürken çok yalnızdık. Hangi cinsten, ırktan olursa olsun bir insan gözümüzün önünde böyle bir haksızlığa uğruyorsa buna toplum dur demek zorundadır. AKP hükümeti bu konuda hiçbir umut vaat etmemektedir. Cezaevlerinde reform adı sadece daha fazla cezaevi yapılmaktadır. Aynı zamanda yeni bir genelge düzenlenmiştir. Eylül ayından itibaren geçerli olmak üzere bu genelgeyle asker yazılı emir olmadan müdahale etme hakkı kazanmıştır.

Belki şu denebilir. Geçmişte de yazılı emir olmadan

saldırı

yapıyorlardı ama kabul etmiyorlardı, şimdi bunu meşrulaştırmış ve yasal altyapısını oluşturmuş durumdalar. Bu durum bizim bazı endişelerimizi güçlendiriyor.

Kara hareketi, Kandil’in bombalanması, Kürt ve Türk gençlerinin, sivillerin ölmesi yeniden bir savaş atmosferini gündeme getirdi. Akabinde cezaevlerinde yeniden saldırılar başladı. Bunların olmaması için de cezaevi komisyonumuz değişik kampanyalar örgütlemeye çalışıyor. Ulucanlar’da 10 genç insan öldürüldü, onlarcası da büyük bir travma altında bırakıldı. Bir o kadar da aileleri yıkıma uğradı. Bu, Ulucanlar’dan önce de sonra da devam etti.

Yapılması gereken şey ne? Biz hapishanesiz bir toplum ütopyasıyla tartışıyoruz. Hapishanelerin ıslah eden, cezadan arındıran mekanizmalar olmadığını düşünüyoruz. Bu uzun erimli bir mücadele. F tipi cezaevlerinin kapatılması konusunda ısrarımızı tekrarlıyoruz. Cezaevlerinde işkence, saldırı, keyfi uygulamalara son verilmelidir. Hasta mahpuslar tedavi edilmeli, ölümcül hastalara aileleriyle veda hakkı tanınmalıdır. Bakın, ölüm hakkı istiyoruz. Özgürlüğe bırakın demiyoruz. İnsanların, evlerinde analarının omuzlarında ölebilme hakkını istiyoruz. Abdullah Akçay’ı annesi morgdan aldı. İçeri girmesi yasaktı. Başını omzuna koyamadı, evladının yüzünü görmedi. Cezaevleriyle ilgili toplumsal bir tartışma açılacaksa izleme kurulları F tipinin ideolojik konseptidir. Maraş olaylarında yer alan insanlar olmuştur. Aydın, demokratik kişiler o kurullarda yer alamadı. İzleme kurullarının kamuoyuna rapor vermesi, basın açıklaması yapması yasaktı. İnsan hakları örgütleri, mahpus aileleri örgütleri, mahpusların kendilerinin yer aldığı hükümetten bağımsız izleme kurullarının oluşturulması gerekiyor. Bunların raporlarının ve takiplerinin temel alınması gerekiyor. Hapishanelerin kapıları insan hakları ve mahkum aileleri örgütlerine açık olmalıdır. Girip içinde gözlem yapabilmelidir, müdahale hakkı olmalıdır. Dünyanın birçok yerinde ombudsmanlar bulunmaktadır ve bunlar mahkumlara direk müdahale edebilmelidir. Ne zaman ki devlet ombudsmanların parasını ödemeye başlamıştır bunun bir anlamı kalmamıştır. Bu yüzden barolar, mimar odaları ve insan hakları örgütlerine açık olmalıdır. Biz kapıların arkasındakilere müdahale etmek istiyoruz. 19 Aralık’tan bir gece önce, tanık olmayalım diye bizi gözaltına aldılar. Akın Birdal o zaman genel başkanımızdı. Ulucanlar katliamını yapacakları gün Akın Bey’i tahliye ettiler. Biz açılmasını istiyoruz onlar bizi tanıklıklardan alıkoymak için ya bırakıyor ya da tutukluyor.

- Ulucanlar katliamının 12. yılında son söz olarak neler söylemek istersiniz?

- Biz insan hakları savunucuları olarak katliamlar tarihiyle örülen hapishaneler gerçeğini unutmayacağız. Ellerimiz yakalarında olacak. Sorumlular gerçekten yargılanana kadar uğraşacağız ve mücadelemize devam edeceğiz. Ayrıca, cezaevlerinde katledilen insanları bu vesileyle bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Kızıl Bayrak / İstanbul

5 mahkum yanarak can verdi

Devletin cezaevi politikası 5 mahkumun yaşamını yitirmesine yol açtı. Van’dan İstanbul’a mahkum götüren cezaevi aracında çıkan yangında, görevli askerlerin, kilitli kapıları aç(a)maması nedeniyle mahkûmlar feci şekilde can verdi.

Kayseri’nin Pınarbaşı İlçesi ile Sivas’a bağlı Gürün İlçe yolu arasında, sabahın erken saatlerinde İstanbul’a tutuklu ve hükümlü sevkıyatı yapan cezaevi aracının motor kısmında yangın çıktı.

Çıkan yangında tutuklu ve hükümlülerin bulunduğu bölümün kapısının açılmadığı ve içeride bulunan Medeni Demir, Akif Kırınlı, İsmet Evim, Sinan Aşka ve Abdulseddar Ölmez adlı tutuklu ve hükümlüler feci şekilde yanarak can verdi. Cezaevi aracında bulunan askerlerin ise sağlık durumlarının iyi olduğu açıklandı.

ÇHD: “Diri diri yaktılar!”

Çağdaş Hukuçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şubesi, sorumluların derhal cezalandırılmasını talep etti. ÇHD İstanbul Şubesi’nin açıklamasında şu ifadeler yer aldı:

“Devletin hapishane politikaları halen ölüm saçmaya devam ediyor. Biz devleti, 96 Ulucanlar ve 19 Aralık 2000 Hapishane Katliamından diri diri yakarak öldürdüğü tutuklu ve hükümlülerden cezaevinde işkencelerde ölen tutuklu ve hükümlülerden, hasta tutsakları ölüme terk eden zihniyetinden ve bir gece ansızın kaba dayakla gerçekleştirdiği sürgün sevklerden iyi tanıyoruz.

Bugüne kadar her türlü hukuksuzluğun yaşandığı, keyfi olarak disiplin cezalarının verildiği, tutuklu ve hükümlülerin yazdıkları kitaplara dahi el konularak yakıldığı, hapishanelerdeki kaloriferlerin yanmadığı, elektriğin ücretle satıldığı, sıcak suyun bulunmadığı, pet şişelerin dahi güvenlik sebebiyle hücrelerden alındığı, hava ve insani koşulların olmayan ring araçlarında tutukluların taşındığını, en ücra köşelere hapishaneler inşa edilerek tutuklu ve hükümlülerin en yakınlarıyla dahi görüşmesinin engellenmeye çalışıldığı ağır bir tecrit politikası uygulanıyor hapishanelerde...

Bugün sadece tutukluların ölmesiyle sonuçlanan olayın başlıca sorumluları tutuklulara ağır tecrit koşullarını dayatan ve jandarmanın “GÜVENLİK GEREKÇESİYLE” ring aracının kapısını açtırmayan siyasi iktidardır. Beş tutuklu ve hükümlülerin ölümünden AKP hükümeti sorumludur.”

Zor dönemin bilinçli ve soluk

Yakın tarihimizin üç dönemi

Her dönemin devrimci kuşakları kendi dönemlerinin toplumsal-siyasal ortamı içerisinde şekillenirler. Her tarihi dönemde, ulusal ve uluslararası düzeyde, sınıflar mücadelesinin belirli bir durumu ve seyri, dönemin bu temel üzerinde kendini gösteren bir siyasal-moral atmosferi vardır. Dönemin devrimcileri de, son tahlilde, bu atmosfer içerisinde şekillenirler. Bu, dönemin devrimci tipini belirlemekle kalmaz; döneme özgü devrimciliğin anlamı ve değeri de ancak bu temel üzerinde tam olarak kavranıp yerli yerine oturtulabilir.

Türkiye'nin yakın tarihine baktığımızda, sosyal mücadelelerdeki yükseliş açısından üç önemli dönem olduğunu görüyoruz. (Karşı-devrimin belirlediği yenilgi dönemlerini dışında tutuyorum, zira bunlar genellikle yükseliş döneminin kitlesel çapta ürettiği devrimciyi yine kitlesel çapta tüketen dönemlerdir). Bunlardan ilk ikisi, '60'lı ve '70'li yılların yükselen halk hareketleriyle belirlenen dönemlerdir. Üçüncü dönem ise, kabaca 87'den başlayarak günümüze uzanan dönemdir. Bu son dönemin özelliği, Türkiye ve dünyada birbirini izleyen çifte yenilginin ağır yükünü taşıması; yanı sıra, kendine özgü biçimde yaygın kitle eylemlerine sahne olsa da, mücadelenin bir türlü devrimci yükselişe dönüşebilen bir çıkış yapamamasıdır. Bu dönem her şeye rağmen bir sosyal hareketliliğe sahne olduğu için ilk iki döneme benzer, fakat bu hareketliliklerin devrimci akımları besleyen bir devrimci yükselişe dönüşmemesiyle de onlardan ayrılır.

Uluslararası koşullar açısından da benzerlikler ve farklılıklar belirli sınırlar içinde bir paralellik gösterir. '60'lı ve '70'li yıllar dünyada, her ülkedeki mücadeleye büyük moral güç kaynağı oluşturan bir devrimci yükselişler dönemidir. '90'lı ve 2000'li yıllar dünyada yaygın sınıf ve kitle mücadelelerine sahne olsalar da, bu yılları belirleyen asıl yön devrimci yükseliş değil, fakat henüz '89 yıkılışı sonrasında yıkıcı havasından kurtulma, bu anlamıyla bir siyasal-moral toparlanma çabasıdır.(...)

'91'deki kırılma ve yeni tasfiyeci dalga

Ama sonuçta '91 başında bu dalga kırıldı ve yerini kitle hareketinde hızlı bir gerileme ve zayıflamaya bıraktı. '91 Körfez Savaşı burada bir dönüm noktası oldu. Savaş gerekçe gösterilerek işçi hareketi dalgası kırıldı ve o güne kadarki sınıf hareketliliğinin ortaya çıkardığı öncü işçi kuşağı toplu tensikatlar yoluyla tasfiye edildi. İşçi hareketi bu saldırı karşısında geri çekildi ve benzer çıkışı o günden bugüne bir daha yaşayamadı. Sınıf eylemlilikleri elbette şu veya bu biçimde hep süregeldi; ama '87'de başlayan, '89'da bahar eylemleri dalgasına dönüşen ve Zonguldak madenci eylemiyle doruğuna ulaşan gelişme temposu

ve düzeyi o günden bugüne bir daha yakalanamadı. Öğrenci hareketi de zamanla daraldı, kısırlaştı ve giderek uzun yıllar için marjinal bir görünüm kazandı. Denebilir ki bir tek kamu çalışanları hareketi her şeye rağmen şu son yıllara kadar canlılığını korumayı başardı. Fakat o da genel atmosferi köklü biçimde etkileyecek güçte değildi ve zaten zaman içerisinde o da reformist sendika bürokratları sayesinde dinamizmini kaybetti.

Esası itibarıyla hala da böyle bir dönemin içindeyiz. Arada daha çok da İstanbul'da geçici ve kısmi bir semt hareketliliği, bunun sarsıcı bir örneği olarak Gazi Direnişi ve ertesi yıl onu izleyen başarılı '96 Ölüm Orucu Direnişi var. Bu dönemde geleneksel küçük-burjuva sol grupların semtler üzerinden sınırlı bir kitle desteği kazanması ve bunun etkisiyle abartılı bir moral bulması var. Ama bu aldatıcı bir durumdu, böyle olduğu çok geçmeden herkes tarafından anlaşıldı. Bunu saklı tutarak, sınıf ve kitle hareketinin genel gidişi üzerinden bakarsanız, '91'deki kırılmayla birlikte harekete egemen çizgi, kendini bir türlü aşamayarak döne döne tekrarlamaktan ibaret kaldı.

Dünyadaki yenilginin etkileri, Türkiye'deki sosyal hareketliliğin zayıflamasıyla birlikte, kendini nihayet ve son derece yıkıcı bir biçimde göstermeye başladı. Zamanında "solda tasfiyeciliğin yeni dönemi" olarak tanımladığımız ikinci tasfiyeci dalga böylece başlamış oldu. Umutlar yeniden ve bir kez daha yıkıcı bir biçimde kırıldı. '87 toparlanması döneminde mücadeleye katılan ve 12 Eylül öncesi dönemden kalan birçok insan hızla safları terketmeye başladı. Bu büyük bir dökülme, mücadeleden kaçış ya da daha geri, giderek düzen içi mevzilere çekilme dönemidir. Devrimci örgüt, devrimci siyasal mücadele anlayışı hızlı bir erozyona uğradı, devrimciliğin gerektirdiği fedakarlıklara katlanma ve bedelleri ödeme birçok kişi ve çevre için giderek anlamını kaybetti.

(...)

Bu denli yıkıcı bir tasfiye dönemiymiş söz konusu olan.

Böyle üstten baktığınızda, ilk dönemin iyimser devrimciliği ile son dönemin ('91 kırılmasını izleyen dönemin) tasfiyeciliğinin temelinde, ülkedeki sosyal olayların akışının olduğunu görürsünüz. 12 Eylül'deki büyük tasfiyeci yıkımın ardından '87 sonrası bir umut, bir toparlanma, bir iyimserlik dönemiymiş. Ama bu ömürsüz olmaya mahkumdu; zira geçmişi anlamaya, onunla köklü bir hesaplaşmaya, bu temelde çok yönlü bir yenilenmeye, böylece çok geçmeden kendini

gösterecek yeni güçlükleri göğüslemeye dayalı değildi. Söz konusu olan kalınan yerden eski kafayla ve eski biçimiyle devam etmeye kalkmaktı. Bunun bir yere götürmeyeceğini, ya da ancak yeni tasfiyeci bozulma ve yıkımlara götüreceğini biz daha en baştan söyledik ve çok geçmeden olaylar tarafından doğrulandık.

Zor bir dönemin devrimcileri

Ama biz, işte tam da böyle bir dönemde, tutarlı ideolojik ve örgütsel temeller üzerinde yeni bir hareketi inşa etmeyi ve onu partileşme düzeyine çıkarmayı başardık. TKİP bugün gözler önündedir ve yeni dönemde ortaya çıkıp da bunu başarabilen tek siyasal hareket olmanın onuruyla durmaktadır dostun-düşmanın karşısında. TKİP'yi ortaya çıkaran dinamiklere bakıldığında, bu rastlantı olmadığı gibi şaşırtıcı da değildir. Ama burada konumuz bu değildir. Burada konumuz, üç şehit yoldaşımızın siyasal yaşam çizgisidir. Fakat bu yaşamı partimizin gelişme çizgisinden ayırmak olanaksız olduğuna göre, onlar üzerinden elbette gerisin geri partimizin kendisidir.

Son derece dikkate değer bir olgu üzerinden sözü yoldaşlarımıza bağlayabiliriz. Tam da sınıf hareketindeki kırılmanın ve onu izleyen yeni

“ Her tarihi dönemde, ulusal ve uluslararası düzeyde, sınıflar mücadelesinin belirli bir durumu ve seyri, dönemin bu temel üzerinde kendini gösteren bir siyasal-moral atmosferi vardır. Dönemin devrimcileri de, son tahlilde, bu atmosfer içerisinde şekillenirler. ”

tasfiyeciliğin yaşandığı evre, her üç yoldaşımızın da örgütlü militanlar olarak saflarımızdaki yerlerini aldıkları evredir. Habip Gül '87'den beri, yani hareketin başlangıcından itibaren saflarımızdadır. Fakat '90'ların başındaki ilk tutuklanmasına kadar, örgütün çeperinde sempatican bir fabrika işçisidir. Kendini bulması ilk zindan yaşamı ile başlamıştır ve bu da sözünü ettiğim yeni tasfiyeci dalgaya denk gelmektedir. Ümit ile Hatice yoldaşın örgütlü yaşama geçişleri de tamı tamına bu döneme denk geliyor.

Dikkate değer olgu da işte buradadır. Yeni bir tasfiyeci dalgaının yaşandığı bu dönemde, sonradan örnek devrimci yaşamlarıyla tanıyacağımız genç devrimciler hareketimizin saflarında örgütlü yaşama başlıyorlar. Yani dünyada gerici rüzgarların estirildiği ve Türkiye'de sosyal mücadelenin gerilediği, bu ikisinin birleşik etkisi altında solda yeni bir tasfiyeci cereyanın yaşandığı bir evrede, devrimci mücadeleyi seçen ve bunun gerektirdiği davranış çizgisini her

n bilinçli, devrimcileri...

alandanda gösteren bir devrimcilik örneğiyle karşı karşıyayız. Böyle bir dönemde devrimcilik sağlam bir bilinç, sarsılmaz bir inanç ve mücadeleye soluklu bir bakış gerektirmektedir. Bu üç yoldaşımızı kesen ortak özellikler de zaten bunlardır ve biz zor bir dönemde, yeni bir hareketi tam da bu türden devrimcilerin omuzları üzerinden, onların açık bir bilince ve sağlam bir inanca dayalı emekleri sayesinde inşa etmeyi başarabildik.

Saflarında yetiştikleri partinin bayrağına leke sürmeyen devrimciler

Biz burada, '90'ların başında, yani bir çifte yenilgi sonrası dönemde, bir yıkım ve umutsuzluk, devrimden ve örgütten kitlesel kaçış döneminde, 20 yıllık örgütlerin tasfiye olduğu, düzene kitlesel kaçışların yaşandığı, deneyimli devrimcilerin safları terkettiği bir dönemde, gencecik insanların devrimcilik için ortaya çıkmalarını, devrimci bir hareketten yana saf tutarak örgütlenmelerini ve bu zor tarihi dönemde büyük zorluklar yaşatan, dolayısıyla büyük fedakarlıklar gerektiren bir mücadelenin yükünü omuzlamalarını konuşuyoruz.

Kişisel karakterleri, bireysel zaafı ya da üstünlükleri yönünden değil temel devrimci ölçütler üzerinden baktığımızda, partili yaşam çizgileri benzer özellikler gösteriyor bu üç yoldaşın. Sosyal kökenleri, geldikleri sosyal ve kültürel ortam farklı, başlangıçtaki gelişim seyirleri farklı, ama örgütlü yaşam içinde kendilerini bulmalarıyla birlikte temel özellikleri yönünden birbirlerine benzediklerini görüyoruz.

Üçü de henüz genç yaşlarda ve zor bir dönemde

saflarımıza katılıyorlar. Ortada devrimci bir yükseliş ortamının güç ve moral kaynağı olacak olanakları bir yana, az-çok politikleşme vaadeden bir kitle hareketi bile yok. Gelişmelerin seyri, örneğin '70'lerdeki gibi yakın devrim hayalleri değil, fakat mücadelenin gitgide zorlaşan koşullarını açığa çıkarıyor. Bu ortamda devrimi ve bunun gereği olarak da örgütlü devrimci yaşamı seçmek, belli ki zorlu, soluklu, uzun süreli bir mücadeleyi seçmektir. Baskı ve terörün, işkence ve toplu tutuklamaların, sokakta infaz ve kayıpların, özetle her biçimiyle kirli savaşın yoğunlaştığı o yıllarda mücadeleyi seçmek, bunun sonuçlarını da göze almak, bu doğrultuda seçim yapmaktır.

Yoldaşlarımızın toplam örgütsel yaşam çizgileri bu seçimi tümüyle bilinçli olarak yaptıklarını açıklıkla ortaya koyuyor. Düşünsel sorunlarda son derece aktif ve üretken olan bu yoldaşlar neyi seçtiklerinin tümüyle bilincindeydiler ve bilinçleri onlar için gerçek bir güç kaynağı idi. Bu son nokta özellikle önemlidir. Zira dönemin ve bir bütün olarak devrimci mücadeleyi seçmenin ne anlama geldiğinin daha derinden bilincine vardıkları ölçüde, bazı soysuz ve karaktersiz kimselerin bunu kaçışa dönüştürmelerine de tanık olduk biz bu aynı dönem içinde.

İşte şehit yoldaşlarımız böyle bir dönemin devrimcileridir. Zor dönemde devrimden ve sosyalizmden yana tercih yapmış bilinçli ve inançlı devrimcilerdir onlar. Bu bilinçle örgütlü mücadeleyi seçmişlerdir ve her üç yoldaşımızın da o andan itibaren kesintisiz olarak süren bir örgütlü yaşam çizgileri vardır.

Her üçü için de bu kelimenin tam anlamıyla bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Habip hapisten kaçmış, Adana çalışmasına verilmiş, burada yeniden tutuklanmıştır. Malatya Cezaevi'nde yatmış, çıktıktan sonra geçip İstanbul'da çalışmıştır. Tekrar tutuklanmış, direnmiş, hapis yatmış, çıkar çıkmaz bu kez geçmiş Ankara'da çalışmıştır. Burada yeniden tutuklanmış, poliste direnmiş, mahkemede siyasal savunmalar yapmış ve katledildiği Ulucanlar'da zindan direnişinin örnek temsilcisi olarak sivrilmiştir. Soluk soluğa süren kesintisiz ve örnek bir profesyonel devrimcinin örgütlü yaşamıdır bu. Bütün bu yaşamı boyunca kendini eğitmek, ideolojik ve kültürel düzeyini yükseltmek için sürekli çaba harcamış, partinin düşünce yaşamına aktif biçimde katılmış, partinin yayınlarına düzenli olarak katkılarda bulunmuştur. Ve temel önemde bir nokta, dört çocuk babası bu yoldaş işçi kökenlidir, kelimenin tam anlamıyla bir proleterdir; hareketin saflarına katıldığında Nevzat Çiftçi adını taşıyan bir çelik işçisidir. Başlangıç döneminin bu sıradan çelik işçisi, zorlu mücadelenin ateşi ve sınamaları içinde, zaman içinde dost-düşmanın tanıdığı isimle TKİP Merkez Komitesi üyesi Habip Gül olmayı başarmıştır.

Aynı çizgiyi Ümit yoldaş üzerinden görüyoruz. Daha üniversite öğrencisiyken örgütlü çalışmaya profesyonel devrimci bir bilinç ve ruhla katılmış, gençlik çalışması dışında birçok pratik görev üstlenmiştir. Ardından tümüyle profesyonel örgüt yaşamına geçmiş, legal ve illegal çalışmanın birçok alanında örgütsel görevler üstlenmiştir. Öğrencilik yıllarından başlayarak birçok kez tutuklanmış, ilk yakalanmasından itibaren poliste hep direnişçi bir çizginin temsilcisi olmuştur. Partide her düzeyde ve parti yaşamının her alanında görevler üstlenen bu yoldaş, partinin düşünce yaşamına da en etkin biçimde katılan yoldaşlardan biri olmuştur.

Hatice'nin örgütlü yaşamı da benzer çizgidedir; kesintisiz, pürüzsüz ve soluk soluğa bir profesyonel devrimcinin yaşamıdır bu. Örgütlü çalışmaya profesyonel bir kadro olarak İzmir'de başlamış, ardından İstanbul'a geçmiş, '95 baharındaki bir operasyonda (aynı evden yoldaş Habip Gül ile birlikte) yakalanmış, poliste direnmiş, hapisten çıktıktan sonra İstanbul'da gerektiğinde bizzat işçi olarak işçi çalışması yürütmüş, sonra Güney çalışmasının başına geçmiştir. Parti kongresine güneyden delege olarak katılmış ve kongre sonrasında bu kez Ankara'da çalışmaya başlamıştır. Burada yeniden tutuklanmış, yine direnmiş, yargılandığı davalarda (TKİP ve Ulucanlar katliamı davaları) yine siyasal savunmalar yapmış ve bu onurlu yaşamı Ölüm Orucu direnişçisi olarak, parti üyesi olmanın onurunu yükseklerde tutarak noktalamıştır. Habip katledilmesinden hemen önce partiye gönderdiği mektupta "Biz hazırız, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz!.." demişti. Hatice Yürekli ise ailesine yazdığı 12 Kasım '00 tarihli veda mektubunda "...siyasi kimliğimizi, devrimci kişiliğimizi ve insan

onurumuzu teslim almaya dönük bu kapsamlı saldırıya karşı, ölümüne bir direnişi başlatmış bulunuyoruz”, diyor ve bunun, “yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak” anlamına geldiğini söylüyordu. Ne dediğinin ve ne yaptığının tümüyle bilincinde olarak o, dediğini yaptı. Kendisini ölümüne yakın ziyaret eden bir yoldaşının kolunu güçsüz eliyle sıkarak, “merak etmeyin!” demişti. Bu mesaj partiyeydi ve anlamı açıktı. Habip’in son mesajı ile aynı anlama geliyordu bu: “Ben hazırım, partimin bayrağına leke sürmeyeceğim!..”

Burada, her üç yoldaşın siyasal yaşamı üzerinden, partili kimliğin ortak paydasını oluşturan temel özellikleri görmekteyiz. Üçü de partinin ideolojik çizgisini özümsemiş, örgütlü yaşamın ve direnişçi kimliğin hakkını veren örnek profesyonel devrimcilerdir. Zaten bunun ileri ve örnek temsilcileri olmasalardı, partinin ileri düzeylerde görevler üstlenen kadroları olmayı başaramazlardı.

Burada sağlam bilince dayalı bir devrimci kimlik, buna dayalı bir siyasal ve örgütsel tutum, bunun ifadesi bir siyasal yaşam çizgisi var. Bu yoldaşların devrimci olarak yetiştikleri özel tarihi ortamı gözönünde bulundurmazsak eğer, bu kimliği ve tutumu, bunun somutlandığı siyasal yaşam çizgisini de tam olarak kavrayamaz, yerli yerine oturtamayız. Tanımlanan dönem içinde böyle devrimcilerin yetişmesi kolay değildir herhalde. Ama bu başarılıdır, böyle bir dönemde böyle devrimciler yetişmiştir. Devrimci kadroyu partisinden ayırmak olanaklı olamadığına göre, elbette bu başarının onuru da partimize aittir. Partimiz bu yoldaşları genç devrimciler olarak kazandı ve dönemin mücadelesi içinde teorik ve pratik açıdan eğitti, sonuçta kendilerini mücadelenin gereklerine ileri düzeyde uyarlayabilen devrimciler düzeyine çıkardı. İşte devrimci kimlik kartları ortada. Örgütlü yaşamdaki kesintisiz kimlik ortada, siyasi polisteki direnişçi kimlik ortada, zindanlarda ve düzen mahkemeleri önündeki devrimci kimlik ortada.

Bunca anlatımın ardından yanıtlarını açıkta bırakacağım birkaç sıradan soru: Bu özelliklerden birinden birini değil ama istisnasız tümünü bir arada taşıyan devrimcilerin yetişmesine tanımlanan dönem ne denli elverişlidir acaba? Bu ülkede ve bu özel tarihi evrede, devrimci kimliği tanımlanan bütünsellik içinde temsil eden devrimcilerin yetişebilmesi ne kadar kolaydır acaba?

(...)

Tarihi ortam ve devrimci kimlik

Ortada tutarlı ve bütünsel bir direnişçi kimlik var ve siz bunu tarihsel ortamından soyutlayarak değerlendiremezsiniz. ‘60’lardaki ve ‘70’lerdeki görkemli devrimci yükselişleri bu nedenle örneklemiştim ve şimdi de gerisin geri oraya bağlamak istiyorum. Siz direnişçi kimliği ortamından soyutladığınızda; İbrahim Kaypakayalar’ın, Deniz Gezmişler’in, Mehmet Fatih Öktülmüşler’in çıktığı bir ülkede Habip Gül, Ümit Altıntaş ve Hatice Yürekli türünden direnişçi devrimcilerin çıkmasını olağan karşılayabilirsiniz. Ama bu pek kolay ve yüzeysel bir değerlendirme olur. Ekim Devrimi’nin etkisini sürdürdüğü bir dönemde devrimcilik yapmak, kendini feda etmek başkadır; Ekim Devrimi’nin kazanımlarının yok edildiği, yeryüzünden silindiği bir dönemde devrimcilik yapmak başkadır. Ülkede sosyal uyanışın, kitle hareketinin adım adım gelişip güçlendiği bir dönemde devrim için hayatını ortaya koymak başkadır; bunun kırıldığı, “tarihin sonu”nun ilan edildiği, işçi hareketinin kısırlaşp kendini tekrarladığı, şovenizmin toplumu zehirlediği bir tarihsel-toplumsal ortamda başkadır. Habip Gül, Ümit Altıntaş, Hatice Yürekli gibi yeni dönem devrimcilerini, onların bütünsel direnişçi kimliğini değerlendirirken, bunu önemle gözönünde bulundurmak gerekir.

Ve bu yoldaşlar tümüyle, yeni temeller üzerinde ortaya çıkan, yeni bir geleneğin ve kültürün temsilcisi olmak iddiası taşıyan bir partinin saflarından yetişmiş devrimcilerdir. Bu ülkede ‘90’lı yıllarda, olumsuz koşullarıyla, dezavantajlarıyla tanımladığım dönemde ortaya çıkmış örnek profesyonel devrimci kimliğin temsilcisi devrimcilerdir onlar. Bu anlamıyla örnek devrimcilerdir. Bu gözle bakmak, değerlendirmek, anlamak ve anlamlandırmak gerekir onları. Buradan bakılıp bu çerçevede kavranmadığı zaman, bu tarihi dönemde gösterilmiş örnek devrimciliğin değeri de tam olarak anlaşılmaz.

Ölüm Orucu direnişi süresince 90 devrimci kaybedildi, hepsinin anısı önünde saygıyla eğiliyoruz. Ama bu bizim nesnel ve bilimsel bir değerlendirme yapmamıza yine de engel değil. Hatice Yürekli’yi Ölüm Orucu direnişçisi olarak anlatmayacağım, bu onun devrimci yaşam çizgisini daraltmak olur derken, bu ayrıma dikkat çekmeye çalıştım. Bu ülkede zindanlarda gerçekten kitlesel hale gelmiş bir direniş geleneği var. Devrimciler iyi-kötü kendilerini orada ortaya koyuyorlar. Bu nedenle ben, Ölüm Orucu direnişinin sınırları içerisinde bir Hatice Yürekli’yi anlatmak yerine, ‘90’lı yılların başından itibaren bir profesyonel devrimci olarak örnek bir devrimci ve direnişçi kimlik ortaya koymuş bir devrimciyi anlatmaya çalıştım.

Kişisel insani karakterleri ya da özellikleri vb. üzerinden değil de, partinin ortaya koyduğu ölçüler üzerinden, yani ideolojik kimlik, örgütlü kimlik, direnişçi kimlik üzerinden baktığımızda, Hatice yoldaşın yeri tamı tamına öteki iki yoldaşın yanındır. Ben saflarımızdaki her kadro bu konumdadır demiyorum, hayır bunu iddia etmek mümkün değildir. Ben diyorum ki, siyasal mücadelenin akışı içerisinde ve tümüyle bizim irademiz dışında kaybettiğimiz bu üç yoldaşımıza baktığımızda, dikkate değer bir biçimde, temel devrimci özellikleri ve siyasal yaşam çizgileri bakımından aynı yere konulabildiklerini görüyoruz.

Devrimci partinin sınıf ve emekçilerle devrimci bütünleşmesi

Dönem devrimci direnişçi kimlik ve değerlerin geniş çaplı erozyonu dönemi olduğu için, ben daha çok yoldaşlarımızın bu yönüyle örnek kişilikleri üzerinde durdum. Ve temel önemde bir nokta olarak, bunu partimizin yarattığı ve pekiştirmeye çalıştığı genel devrimci bilince ve kimliğe bağladım. Sağlam bir devrimci bilinç ve inanç, buna dayalı bir devrimci örgüt kimliği, devrimci partinin sınıf ve emekçilerle

özellikli olmak durumundadır. Zira bunlarsız devrim, devrimci iktidar mücadelesi asla düşünülemeyeceği gibi, bu nitelikten yoksun olanların devrim ve sosyalizm iddiaları kaba ve bayağı bir yalan ve aldatmacadan ibaret kalır. Bugünün Türkiye’inde bunun örneği durumundaki sözde devrim ve sosyalizm savunucusu, gerçekte ise liberal ve omurgasız sol partilerden geçilmediği için, bu nokta özellikle önemlidir. Bunsuz düzenin kılına dokunabilmek bir yana, onun ciddi bir karşı saldırısı karşısında siyasal ve manevi açıdan yok olur gidersiniz.

Bu temel önemde noktayı gözönünde bulundurmak kaydıyla, sağlam bir devrimci kimliğin kendi başına yeterli olmadığını da bilmek durumundayız. Bunun sınıf ve emekçi kitlelerle devrimci temeller üzerinde bütünleşme ve onların mücadelesine devrimci bir çizgide yön verebilme yeteneği ile de birleşebilmesi lazım. Devrimci kimliği ve geleneği yaratmış ve bunca

birikimin ardından artık güvenceye almış durumdaki partimiz için artık önemli olan bunu başarabilmektir.

Bu açıdan da şehit yoldaşlarımızdan, özellikle de Habip Gül’den öğreneceklerimiz var. Habip Gül her hapisten çıkışının ardından, sırasıyla üç önemli kentte, önce Adana’da, sonra İstanbul’da ve son olarak da Ankara’da çalıştı. Dışarıda geçen bu çalışmaların herbiri altı ayı geçmediği halde, bu kısa süre içerisinde söz konusu kentlerdeki sınıf çalışmamıza gerçekten bir soluk kazandırdı. Fabrika ilişkileri hızla yaygınlaştı ve

çalışmanın örgütsel düzeyi aynı hızla yükseldi. Ümit okuduğu üniversitede gerçek bir öğrenci lideriydi ve Hatice Yürekli yoldaş, bir ara gerçekten önemli bir güç kazanan İstanbul’daki tekstil çalışmasının aslı unsuru durumundaydı. Demek istiyorum ki, Habip sınıf eksenli kitle çalışmasının saflarımızdaki en iyi temsilcilerinden biri olsa bile, bu konuda öteki iki yoldaş da benzer başarıların temsilcileri oldular.

Partimiz için bugünün temel ihtiyacı da budur; doğru ve etkin bir çalışma tarzıyla sınıf ve kitle çalışmasında hızla ilerleyebilmektir. Yoldaşlarımızdan bu açıdan da öğrenebileceklerimiz var. Devrimci kimliğin sınıf ve emekçilerle devrimci temeller üzerinde sağlam ve etkin bir bütünleşmeyle tamamlandığı bir yerde, partimiz yıkılmaz olacak ve programının gösterdiği yolda geleceği başarıyla kucaklayabilecektir.

(Hatice Yürekli yoldaşın anısına verilen konferansın TKİP Merkez Yayın Organı Ekim’de yayınlanan kayıtlarından alınan bu parça metin kısaltılarak kullanılmıştır....)

“Burada, her üç yoldaşın siyasal yaşamı üzerinden, partili kimliğin ortak paydasını oluşturan temel özellikleri görmekteyiz. Üçü de partinin ideolojik çizgisini özümsemiş, örgütlü yaşamın ve direnişçi kimliğin hakkını veren örnek profesyonel devrimcilerdir.”

Ulucanlar direnişi 12. yılında...

Ulucanlar'da katliam ve direniş

Bundan 12 yıl önce 26 Eylül sabahı, Ulucanlar zindanı büyük bir katliama ve direnişe tanıklık etti. Ulucanlar faşist sermaye devletin katliamcı yüzünü açık biçimde sergilediği, karşısında ise mutlak bir direniş bulduğu bir mevzi olarak tarihteki yerini aldı. Çürümüş düzenin aynası olan cellât sürüsünün karşısına, kurulu sömürü düzenini yıkmayı amaçlayan, davalarına ölümüne bağlı kararlı devrimciler çıktı. Burjuvazinin uşakları ile proletaryanın kurtuluşuna adanmış öncüler karşılaştı. Düşmanın karşısında eğilmeyenler, ölümüne direnmeyi seçti.

Planlı faşist katliam!

Ulucanlar katliamı, cezaevinde yaşanan basit bir anlaşmazlığın ya da tutsakların bir eyleminin sonucu olmaktan çok uzaktır. Katliam başından itibaren devletin zirvelerinde planlanmış, gerçekleştirilmesi için koşullar sistematik olarak hazırlanmaya çalışılmıştır. Siyasi tutsaklar, kapasitesinin üç katı doluluğunda koşullarda kalmak zorunda bırakılırken, koğuş sorunu bilinçli olarak çözülmemiştir. Ardından sayım alınmamaya başlanmış, avukat ve aile görüşlerine yasak getirilerek gerilim tırmandırılmıştır. Tüm bu adımlar yoluyla süreç adım adım katliama doğru geliştirilmiştir.

26 Eylül sabahı katliam başlatılmıştır. Koğuşlara zehirli gazlar, sis ve gaz bombaları atarak ve köpük sıkarak operasyonu başlatan özel timler, devrimci tutsakların üzerlerine hedef gözeterek ateş açmıştır. Tutsakların çoğu, burada açılan ilk ateş sırasında hayatını kaybetmiş ya da ağır biçimde yaralanmıştır. Ardından ise saatler süren operasyonun ardından teker teker koparılan devrimciler, 300 metrelik bir koridor boyunca darp edilerek hamama getirilmiştir.

Adeta bir işkencehaneye dönen hamamda dayak, haya burma, kesici aletle yaralama, yakıcı kimyasal sıvılarla vücudu yaralama, odun hızarı ile kesme provası, göze ve boğaza cisim sokma, bıyık yolma, pense ile vücut sıkma, çıplak vaziyette ıslak ve kelepçeli olarak bekletme, arkadaşlarının cesetlerine bakmaya ve üzerlerine basmaya zorlama, küfür, hakaret, tehdit gibi türlü yöntemle işkence yapılmıştır. Hedef gözeterek yapılan işkence sırasında da pek çok tutsak katledilmiştir.

Çoğu ağır yaralı olan 80 kişinin de aralarında bulunduğu tutsaklar sevk sırasında da işkenceye maruz kalmıştır. Yaralıların neredeyse hiçbiri tedavi edilmemiş, hastaneye götürülenler burada da işkence görmüş ve yaralı halde hücrelere atılmıştır. Katliamın ardından günler boyunca tutsakların aileleri ve avukatları ile görüşmelerine hiçbir hukuki gerekçe olmaksızın izin verilmemiştir.

Vahşice katledenler aklamakta da usta!

Ulucanlar katliamını başından beri planlayanlar, belli ki planlarına katliamın sonrasını da dahil etmişlerdi. Katliam günü gerçekleştirilen çok sayıda suç duyurusuna rağmen savcılar herhangi bir girişimde bulunmadı. Operasyon sonrası tüm deliller jandarma tarafından karartıldı. 10 gün boyunca cezaevine hiçbir gözlemci alınmadı. Koğuşların temizlenmesinin ardından cezaevi basına açıldı. Tüm tutanaklar katliamcıları aklayacak biçimde itina ile düzenlendi.

Devlet yetkilileri operasyona dair kaba yalanlara başvurmadan da geri durmadılar. Devrimci tutsakların

silahlı olduğu, önce birbirlerini öldürdükleri sonra jandarmaya ateş açtıkları gibi pek çok iddia ortaya atıldı. İddialarını kanıtlamak için ise tahta tüfekleri dizip basına gösterdiler. Otopsi raporları ise tüm gerçeği gözler önüne sermekteydi. Tüm otopsilerde kurşun yaralarına, işkence izlerine, kesiklere ve kimyasal yanıklara rastlanmaktaydı. Pek çok ceset, kim olduğu tanınamayacak durumdaydı. Vahşetin boyutunu anlamak için TBMM İnsan Hakları İzleme Komisyonu'nun otopsi görüntülerini izlemeye dahi tahammül edemediğini söylemek yeterli.

Yargı süreci de benzer şekilde gelişti. Katliamın emrini veren ve yönetenlere madalyalar takılırken, bazı jandarmalara göstermelik davalar açıldı. Bu davalar da bir süre sonra kapatıldı. Diğer taraftan ise katledilenlere onlarca yıl hapisle ceza istenen davalar açıldı.

Katliam topyekün bir saldırının ilk ayağıydı

Ulucanlar'da yaşanan lokal bir sorundan çok ötedir. Ulucanlar saldırısı devletin devrimci harekete karşı girişeceği topyekün bir saldırının ilk ayağıdır yalnızca. Toplumsal harekette yaşanan gerilemeye rağmen cezaevlerinde sürdürülen direniş geleneği devrimci hareket açısından bir moral kaynağı olmuştur. Aynı zamanda da dört duvar arasında sergilenen bu mücadeleyle toplum düzeyinde sarsıcı etkiler yaratılabilmektedir.

Ulucanlar saldırısı öncesi dönemin Başbakanı Bülent Ecevit'in sözleri halen daha hafızalarımızdadır. Emperyalizmin bu politikalarda ve katliamlardaki rolünü anmaya dahi gerek yok. Devlet zindanları kontrol altına almak için F tipi saldırıyı planlamakta, böylece direnişçi kimliği kırmayı ve yılların kazanımlarını yok etmeyi amaçlamaktaydı. Çünkü F tipleri devrimci tutsakları yalnızlaştıran, devrimci kimliği öğüten, işkenceyi mimari bir yapıyabüründüren kurumlardır. Ancak F tipi saldırısını hayata geçirmek için önce devrimci tutsakların direnişini kırması, bunun için de zindanları kan gölüne çevirmesi gerekmektedir.

F tipi saldırısının provası olarak Ulucanlar seçildi. Böylesine kapsamlı bir saldırının planları aylar öncesinden yapıldı ve özel eğitimli askeri güçler Ulucanlar'a katliam yapmak üzerine gönderildi. Kuşkusuz ki onların hesapladıkları saldırı karşısında devrimci güçlerde şaşkınlık ve bozgun yaratmaktı. Ancak Ulucanlar'da tek buldukları direniş oldu. Devrimciler üzerlerine yağın kurşunlara karşı halay çekerek, son sözlerinde dahi devrimci şiarları haykırarak bir direniş destanı yarattılar. Tüm aksi yöndeki çabalara rağmen bu büyük direniş karartılmadı.

Yaşanan direniş ve vahşi katliam, ilerici kamuoyu üzerinden yetersiz de olsa tepkiyle karşılandı. Bu tepki devletin F Tipi'ne geçiş manevrasını ertelemesine ve hesaplarını yeniden kurmasına sebep oldu. Bunun için

F tipine geçiş ancak yeni bir katliam sonucunda bir buçuk yıl kadar sonra gerçekleştirilebilmiştir.

Katliamların sonrasında kapsamlı siyasal ve sosyal saldırılar...

Ancak direnişin yarattığı siyasal ve moral kazanımların bu topyekün saldırı hazırlığını göğüslemek için yeterince değerlendirilebildiğini söylemek zordur. Zira direnişin ardından oluşan tüm duyarlılıklara rağmen, gösterilen tepkiler ilerici ve devrimci kamuoyunun sınırlarını aşamadı. Dolayısıyla da sermaye devleti F tipi zindanları hayata geçirdi. Ancak bunu onlarca devrimcinin canını alarak yapabildi.

Zindanlara böylelikle büyük ölçüde hakim olduktan sonra ise işçi ve emekçilere yönelik yoğun bir saldırı dönemine eli rahatlamış olarak girdi. Depremin yıkımının üstüne binen yıkım saldırılarıyla toplumu ağır bir ağır sosyal yıkımın altında bıraktı. Kölelik yasalarını birer birer geçirdi. Emperyalizmle bölgesel suç ortaklığını geliştirdi.

Aradan geçen 12 yıllık dönemde devletin baskı aygıtı da kendini büyük ölçüde yenilemiş, bir yandan sınırsız yetki ile pervasızca hareket etme imkanı yakalarken bir yandan da sözde demokrasi pozlarına bürünmüştür. Teknolojiyi de kendi yararına kullanan sömürücüler toplumu bir hapishaneye çevirmişlerdir. Kürt halkına yönelik ise baskı ve terör bir an olsun hız kesmemiştir. Kürdistan'da keyfi ev baskınları, infazlar, işkenceler tüm hızıyla sürmektedir.

Ulucanlar hala direniyor!

Ulucanlar'da yaşanan katliam ve direniş 12. yılını geride bıraktı. Geriye dönüp geçen 12 yıla baktığımızda katliamın her gün yeniden yaşandığını, hem zindanlarda hem da sokakta egemenlerin baskı ve zor aygıtlarının daha da pervasızlaştıklarını, sosyal yıkımın tırmandığını, sömürünün katmerleştiğini görüyoruz. Tüm bu saldırı dalgasının ve toplumsal çürümenin karşısında ise Ulucanlar'da "öleceğiz ama teslim olmayacağız" diyenlerin sesleri duyuluyor. Emekçi milyonları bu çürümüş düzen karşısında esnemektense kırılmayı göze alacak bir başı diklikle mücadele vermeye çağırıyor.

Ulucanlar’da katledilen Habip Gül ve Ümit Altıntaş’ın avukatı İbrahim Ergün’le konuştuk...

“Profesyonel bir kıyım, ölümüne bir direniş”

- Ulucanlar katliamına yakından tanık olan biri olarak katliama giden süreci anlatabilir misiniz?

Cezaevinde yaşanan ve yaşamsal sorunları çözmemekte direnen idareye karşı mahpuslar uzun süren bir direniş içindeydiler. İdare, basit çözümlere bile gitmiyor, gerilimi tırmandırmayı seçiyordu. Mahpuslar ve ilgilenen herkes bu tutumun Adalet Bakanlığı eliyle yürütülen bir devlet tutumu olduğunun farkındaydı. Hak ihlallerine karşı meşru olan direniş bahane yaparak bir katliam organize edildiği, buna uygun kişiler görevlendirildiği, bu katliamın 19 Aralık 2000 tarihinde yapılan cezaevi katliamının bir prototipi olarak uygulandığı sonradan anlaşıldı. Tarih in acımasız işkence ve katliamlarından birine tanık olacağımızı öngörmemiz hiçbirimiz için kolay değildi. Bu çerçevede bu katliama giden sürecin o dönem gündemde olan/tartışılan koğuş ve idari uygulama sorunlarıyla açıklanması mümkün değil. Profesyonel ve planlı bir kıyım hazırlanmıştı.

“Katliamcılara bedenleriyle karşı koydular”

- Gözlemlerinizi üzerinden Ulucanlar’daki katliam ve direniş gerçeğini anlatabilir misiniz?

Katliamcılar bir savaşa gider gibi hazırlanmışlar, silahlarıyla, bombalarıyla çok güçlü ve bir o kadar acımasız, kuralsız ve pervasızdılar. Devrimcilerin bedenlerinden başka savunma aracı yoktu. Dört duvar arasına sıkıştırılmış ama yürekli, dirençli inançlarına bağlıydılar. İnsanlık dışı işkenceler gördüler, öldürüldüler. Saldırı ve direnişin detayları canlı tanıkları ile birçok yerde anlatıldı ve yazıldı. Ama bence en önemli özelliği katliama karşı dayanışma ve yoldaşlık içinde ortaklaşmalarıydı. Birlikte direnirken ortak ruhu yakalamalarıydı.

Kolluk güçleri sadece öldürmek için gelmemişlerdi; özel seçtikleri kişilere sistemli işkence de yaptılar. Öldürmediklerinin işkence görmüş bedenlerini hücrelere hapsedtiler. Ama burada da bir direnişle karşılaştılar. Sadece bedenlerini ortaya koyarak yaptıkları direniş oradaki ruh halini yansıtan en önemli veriydi. Bence daha sonraki 19 Aralık cezaevleri katliamının planlarında yüzden fazla kişiyi öldüreceklerini öngördüklerinde, Ulucanlar’daki direniş ruhunu hesaba katarak bir tahmin yaptılar.

“Dava süreci katliamı devam ettirmenin bir biçimiydi”

- Katliamın ardından devrimci tutsaklar ile jandarmaların yargılandığı iki ayrı dava açıldı. Bu davaların içeriği neydi, ne amaçlanıyordu, süreç nasıl gelişti?

Bu davalardan jandarmalar hakkındaki aslında kamuoyunun ve ilgililerin girişimiyle, mecburen ve olayı kapatmak kaygısı ile açılan, iddiası ve geleceği olmayan bir davaydı. Asıl sorumlular hakkında bir soruşturma dahi yapılmadı. Jandarmalar hakkında açılan dava gerçek bir suç dosyası hazırlanarak açılmadı. Yargılama aşamasında da gerçek suçların ve faillerin ortaya çıkarılması amaçlanmadı. Mahkeme kararı ile “faillerin” aklanması, gerçek sorumluların gözden kaçırılmasının da aracıydı ve öyle oldu.

Devrimcilere karşı açılan dava ise saldırının devamı olarak değerlendirilmelidir. Onları arkadaşlarını vurmakla, isyan, mala zarar verme v.s adlarla suçlamak katliamı perdelemekten öte devam ettirmenin bir biçimiydi. Hiçbir suçu olmadığını, olayın mağduru olduğunu bildiği kişilere, “neden ölmediniz” der gibi dava açılmasının dava ve hukuk kavramları içinde bir açıklaması yok.

“Düşündükleri gibi yaşadılar, yaşadıkları gibi düşündüler”

- Habip ve Ümit’in avukatı olarak katliam sürecinde onlarla ilgili tanıklığınız ve düşünceleriniz nelerdir?

Habip ve Ümit iki ayrı kulvardan gelen nitelikli devrimcilerdi. Ümit yüksek öğrenim de görmüş, teorik birikimi yüksek biriydi. Habip ise kendini yetiştirerek ciddi bir teorik birikime ulaşmış bir işçi idi.

Mahkeme savunmalarında fikirlerini açıkça ve kolaylıkla savunabilen, çizgilerinden taviz vermeyen, akıcı ve ikna edici olabilen devrimcilerdi. Habip işkencecisi tanık olarak

mahkemeye geldiğinde suratına tüküren ve onun konuşturulmasını asla kabul etmeyen biriydi. Ümit, susmak zorunda kalsın diye elinden alındığında sözlü olarak onun kat be kat ilerisini yaparak mahkemenin haksız tavrını boşa çıkarmış, birikimi ve pratik tutumu ile hafızamda yer etmiştir.

Her ikisinin en önemli ortak yönlerinden biri de bütün gözaltılarında ağır işkencelere karşı tavizsiz ve direngen tutumlarıydı. Her ikisinin de seçilerek öldürülen kişilerden olduğu biliniyor. Habip mahpushanenin hamamına götürülerek işkence ile öldürülen özel hedeflerinden biriydi. Ümit ise ilk kurşunlarla öldürülenlerden. Teorik birikimlerini içselleştirdikleri pratik tutumlarından da anlaşılıyordu. Bence düşündükleri gibi yaşadılar, yaşadıkları gibi düşündüler ve inandıkları fikirlerin iyi pratik örnekleri oldular.

“ON’lara sahip çıkmak devrim yolunda ileri çıkmaktır”

25 Eylül’ü 26 Eylül’e bağlayan gece saat sabaha karşı dört. Sermaye devletinin kolluk güçleri Ulucanlar cezaevinde sözde isyanı bastırmak amacıyla operasyon düzenlerken, devrimci tutsaklar ise bunun karşısında sonucu ölümle bitecek dahi olsa direniş bayrağını yükseltiyorlar. Kısacası Ankara Ulucanlar cezaevinde her sınıfın temsilcisi yapması gerekeni yapıyor.

Uzun namlulu silahlar, gaz bombaları, kimyasal silahlar ve öldürüşme işkenceler sonucunda 10 devrimci tutsağın yaşamını yitirmesi, onlarcasının yaralanmasıyla sonuçlanan direniş süreci üzerine bugün birçok şey söylenebilir ve söylenmelidir de. Ancak bugün asıl yapılması gereken yaratılan direniş geleneğinin dersleriyle birlikte güncel görev ve sorumluluklarımızı, dünyanın içinde bulunduğu bugünkü durum ile birlikte kavramak, bu doğrultuda günün görevlerine yüklenmektir. Yani ON’ların bizlere bıraktığı bayrağı daha ileriden sahiplenmektir yapılması gereken.

Devletin toplumsal muhalefeti baskı ve zor ile bastırma politikasının bir yansıması olarak gözaltı ve tutuklamaların her geçen gün arttığı ve 20-30 kişilik koğuşlarda 120 kişinin kalmaya zorlandığı bir dönemde, Ulucanlar’da devrimci tutsaklar yan koğuşu işgal etmek zorunda kalmışlardı. Bu süreç boyunca cezaevi yönetimiyle görüşüp taleplerinin karşılanmasını isteyen ve bu konuda belli anlaşmalarda sağlayan tutsakların işgalini, ileride gerçekleştireceği 19 Aralık operasyonunun bir ön hazırlığı olarak değerlendiren devlet, katliamın startını vermiştir. Fakat hücre tipi yaşamı cezaevlerinde uygulamaya geçirebilmek için giriştikleri bu katliam, siper yoldaşlığının ve devrimci iradenin sarsılmaz çelik duvarına çarpmıştır.

Üzerine gelen kurşunları paylaşmanın en güzel örneklerinin verildiği, devrim ve sosyalizm mücadelesine olan sarsılmaz inancın getirdiği kararlılığın ve devrimci değerleri savunmak için ölüm pahasına da olsa direngenliğin göndere çekildiği bu destansı direnişte yaratılan değerlere sahip çıkmak, yaşamın her alanında buna uygun bir konumlanıştan ve doğallığında bunun getirdiği devrimci yaşam biçimini özümsemekten geçmektedir.

ON’lara sahip çıkmak bugün devrim yolunda ileri çıkmak demektir.

İhsan Yiğit Demirel
2 Nolu T Tipi Ceza İnfaz Kurumu D-3
koğuşu
Kandıra/Kocaeli

Ulucanlar'da devrimci tutsak, fabrikada direnişçi işçi!

Casper direnişinde yer alan işçilerden İlhan Emrah aynı zamanda Ulucanlar katliamını yaşayan bir devrimci tutsaktı. Kendisiyle içeride ve dışarıda direniş deneyimi üzerine konuştuk...

- Siz Ulucanlar direnişi sırasında oradaydınız, daha sonra ölüm orucu direnişine de katıldınız. Yıllar sonra Casper'da direnişçi bir işçi olarak sizi tanıdık. Zindanda ve fabrikada direnişçi kimliği taşıyor olmak büyük bir onur. Bu konuda neler düşünüyorsunuz?

Hayatın her alanında direniş var. Çünkü zulmün ve sömürünün olduğu her yerde başkaldırı mutlaka olacaktır. İnsan siyasal bir bakışa eriştiğinde ya da bazı insani değerleri sahiplenmeye başladığında, egemenlerin bireye ve çeşitli toplumsal kesimlere yönelik uyguladığı baskıya ve sömürüye karşı mücadele etmekten geri durmıyor. Ya da ona karşı koymaktan kendini alamıyor diyebilirim. Öyle olduğu zaman da, daha fazla sömürü ve zulüm oldukça, direniş de kesintisiz biçimde büyük oluyor. İnsan hayatının her alanında, içeride-dışarıda-fabrikada-dağda mutlaka direnmelidir. Bir devrimcinin hangi koşullarda olduğu çok fazla belirleyici olmuyor bence. Devrimci kendi varoluşunun düşünsel, siyasal ve ideolojik gereklerini yerine getirmekle yükümlüdür. Devrimci sorumluluk, halka karşı sorumluluğunu yerine getirmekle olur. Bunun yolu da, ancak ve ancak egemenlere karşı elinden geldiğince direnmektir. İşte bu yüzden Ulucanlar'da olduğu gibi, Casper Bilgisayar'da da işten atılınca direnişi seçtim.

- Fabrikada direnirken Ulucanlar direnişinden öğrendiklerinizin size katkısı oldu mu?

- Her pratik eylemin insan yaşamında olumlu etkileri kaçınılmazdır. Ulucanlar direnişi tabii ki bize çok şey kattı. Birey anlamında bana ne kattı diye sorulursa kolektif davranabilmek bilinci derim. Bütün siyasal farklılıklarıyla, ideolojik farklılıklarıyla ve başka farklılıklarıyla, tüm devrimcilerin birlikte hareket edebilme, birlikte savaşılabilmek, birlikte karşı koyabilme kabiliyetinin olduğu bir an olarak bende öyle bir etki yarattı. Çünkü bütün devrimci yapılar hep birlikte ortak bir duruş sergiledi. Savaşın bütün alanlarında öyle bir ortaklık yakalanabileceği, bütün devrimcilerin sadece devrimciyim demesinin ortaklığa yetebileceği düşüncesini kazandırdı bana.

Ulucanlar direnişi bilinç anlamında birçok şey katarken pratik anlamda düşmanın devrimcilere, topluma ve halka bakış açısını gösterdi. Casper Bilgisayar'da da aynı bakış var. Sınıfsal olarak egemenliğini her türlü yolla sürdürmeye çalışıyor. Her türlü baskı ve zulmü sana reva görürken, kendisi en küçük bir zarar görsün istemiyor. Düşünsene sen yıllarca, on yıllarca bir işçinin sırtından trilyonları götürüyorsun, ya da dünyaları sömürüyorsun bir işçi senin iki liralık bir malını aldığı zaman sen çıldırıyorsun. Yani böyle bir durum. Yılda 2 trilyon kazanıyorsun belki bir işçinin sırtından. Bu durumda işçilerin kaybedecek birşeyleri yok. Ama onların kaybedeceği çok şey var ve ondan korkuyorlar. Bu yüzden Ulucanlar'da olduğu gibi, Casper'da ya da yaşamın diğer alanlarında egemenler devrimcilerden

ve işçilerden ölesiye korkuyor. Dedim gibi kaybedecekleri çok şey var ve bu yüzden daha çok azgınlaşıyorlar.

Biz Casper'da direnişe geçtikten sonra slogan atıyoruz. Patron işçiye dünya kadar bağıyor, hakaret ediyor, küfürler ediyor. Hiçbir polis gelip patrona sen bu işçiye niye küfür ediyorsun demiyor. Ama ne oluyor, biz slogan atınca polisler çevik kuvveti yığıyorlar. Niye, slogan atıyorsunuz. Böyle olunca egemenlerin gerçekten ne kadar azgınlaştıkları ya da pervasızlaştıkları ortaya çıkıyor. Yani korkuyorlar.

Ulucanlar'da devrimcileri öldürmeye kalktılar. Dışarda da aynı şekilde azgınlaşıyorlar, pervasızlaşıyorlar. Sınıfsal çıkarları için yapıyorlar bunu. Bizim de sınıfsal olarak kaybedeceğimiz birşeyimiz yok. Hakkımızı savunmak zorundayız. İçerde de dışarda da onların azgınlıklarına karşı direnmek zorundayız. Bu yüzden Ulucanlar çok şey öğretti. Casper da aynı şekilde çok şey öğretti.

- Ulucanlar katliamı karşısında sergilenen o büyük direnişi anlatırmısınız? Unutmadığınızı çarpıcı gözlemlerinizi, anılarınızı nelerdir?

- Katliam gece saat dörtte başladı. Biz bir buçuk gibi oturuyorduk. Ümit, Deniz, başka kimler vardı çok hatırlamıyorum. Ümit'in burada söyledikleri aklımdan hiç çıkmıyor. Bilmiyorum belki o an neye göre öyle bir konuşma olmuştu, konu nasıl oraya gelmişti bilmiyorum ama Ümit, "Devrimcinin ortalama yaşı 27, ve ben bugün yirmi yedi yaşıma girdim. Yarını görmeyeceğim herhalde" demişti. Gerçekten de 27 yaşına girdiği gün şehit düştü.

O sabah çatışma 04.00'te başladı, Ümit ilk düşenlerden biriydi. Bunu hiç unutmuyorum mesela. Onun dışında ilk çatışma anını. İlk çatışma başladığında her tarafta kurşunlar yağıyor, her taraf simsiyah olmuş o kadar çok gaz bombası atmışlardı ki, belki de dünyada o kadar gaz bombasını bir yere atmamışlardır. Çok fazla gaz bombası vardı. Yine o kadar çok köpük sıkılmışlardı ki, boyumuzu aşmıştı. Yukarıyı göremiyorduk beyazlıktan. Çok da su sıkıldılar. O kurşun sesleri halen kulaklarımda. Halen kulağımın dibinden geçiyormuş gibi geliyor.

Çatışma başladığında iki taraftan ateş yağmurunda kaldık. Bir anda saldırdılar. Sabahın köründe silahlarıyla gelmişlerdi. Çatılardan, mazgallardan, kulelerden her taraftan kurşun yağıyordu. Biz bütün devrimciler olarak 80 kişi

falandık herhalde o zaman. Hep birlikte karşı koyduk. Kurşunların altında halay çekmeye başladık biz. Artık şehitler gelmeye başlamıştı. Ve sanırım 15-20 kişi kalmıştık. Artık yapacak birşey yoktu. Her tarafı kapamışlar ve her taraftan kurşun yağıyor. Bizim kendimizi koruyabileceğimiz, saklanabileceğimiz bir yer yok. Başladık halay çekmeye. Kurşun yağıyordu halen üzerimize.

Devrimcilerin tutsak olması teslim alındığı anlamına gelmiyor. Bundan kaynaklı biz onu göstermeye çalıştık. Biz devrimciyiz içerde de dışarda da her yerde direniriz. Bizi korkutamazsınız dedik. Kurşunlarınız vız gelir, tankınızla topunuzla gelin dedik. Gerçekten de vız geldi bize her şey. Biraz önce de dediğim gibi kurşunlar kulağımızın dibinden geçerken halaylar çektik. Marşlarımızı söyledik. Sonra yine yaralananlar oldu halay çekerken. Sonra yine düşenler oldu. Ondan son kalanlar olarak içeriye çekildik koğuşa. Koğuştaki da yine hep beraberdik kurşunların altında. Duvarları yıktılar, kurşun yağdırmaya başladılar, Mutfak camından bile kurşun yağdırıyorlardı. En son yine bizi aldıklarında, çatışmadan sonra herhalde. Tabi biz baygın olarak alındığımız için ne zaman alındık nasıl alındık bilmiyoruz. Bizi götürmüşlerdi hamama. Herkes çınlıplak elleri arkadan kelepçeli. Hepimiz ordaydık. Çoğumuzu üstüste yatırmışlardı. Hepimiz yaralı haldeydik. İşkence yapmaya başladılar hepimize. Aynı zamanda sorular soruyorlardı. Tabii hepimiz aynı tutumu sergiledik, hepimiz karşı durduk. Sonra hücrelere atıldılar. Bizi tekme tokat döverken daha sonra yalvaracak duruma getirdik onları.

Türkiye devrimci hareketi tarihinin en önemli siper yoldaşlığı örneklerinden biriydi Ulucanlar. Bu direniş ruhu ve geleneğinin yaşamın bütün alanlarına taşınması gerektiğini düşünüyorum.

- İçeride direnmekle dışarıda direnmek arasında ne gibi benzerlikler ya da farklılıklar var?

- Aslında bunun cevabını verdim. Tabii ki içerde ve dışarda direnmek özü itibarıyla aynı. Çünkü karşısında direndiğin sınıf aynı sınıf. Alanların, mevzilerin veya mekanların farklı olması birşeyi değiştirmiyor, her şeye rağmen teslim olmadık, olmayacağız. Bizi ölmekle korkutamazsınız dedik. Ölüm bize vız gelir dedik, kurşun yağmuru altında halay çektik. Casper'da da "Sizi cezaevine tıkacağız, öldüreceğiz" dediler, çevik kuvveti yığdılar, biz direndik.

İçerisi dışarıyı fark etmiyor. Sömürünün olduğu, zulmün olduğu, her yerde direniş mutlaka olacaktır. Biz de onu yerine getirmeye çalışıyoruz. Sınıf aynı egemen sınıf. Bizler de sorumluluğumuzu, halkımıza ve yoldaşlarımıza karşı sorumluluklarımızı yerine getirmekle yükümlüyüz. Bu yüzden içerisi ve dışarıyı farklı değildik.

Ancak Ulucanlar'ın yoldaşlık ruhunu dışarıda sergileyemediğimizi düşünüyorum. Bu birliktelik ruhunu, rüzgarını halka götüremedik. Onu farklı şekillerde de olsa yapamadığımızı düşünüyorum. Eksik kaldık. Ulucanlar'ın etkisini dışarı taşıyarak, dışarıda daha büyük bir direniş örme imkanı vardı. Bunu yapamadık.

Gizli zamma tepki!

Harçlara karşı yürüdüler

Genç-Sen üyesi öğrenciler harçlara yapılan zamlara karşı Taksim Meydanı'nda bir yürüyüş gerçekleştirerek, zamların geri çekilmesini talep ettiler.

Taksim Tünel'de toplanan Genç-Sen'liler "Üniversitede soygun var!", "Söz değil icraat istiyoruz! Harç zamları için resmi açıklama yapılınsın!" pankartlarını açtılar. Buradan yürüyüşe başlayan öğrenciler İstiklal Caddesi üzerinden Taksim Tramvay Durağı'na kadar ilerlediler. Cadde üzerinde iki kere oturma eylemi gerçekleştirerek, çevreden geçenlere eylemin içeriğinin anlatıldığı konuşmalar yaptılar.

Taksim Tramvay Durağı'na gelindiğinde basın açıklamasını Barış Çırpan okudu.

Açıklamada "Üniversite harç ücretleri fahiş oranlarda arttırılmış durumda. Karar resmi gazetede yayınlandığında hemen kimsenin farkına varmadığı skandal, üniversite kayıtlarının başlaması ile beraber ortaya çıktı. Geçtiğimiz günlerde 'Bu yıl harçlara zam yok' açıklaması yapan hükümetin aslında öğrenci gençliğin kitlesel tepkisinden korktuğu için büyük bir tuzak kurduğu görüldü" denildi.

Coşkulu geçen eyleme çevreden geçen birçok kişi de alkışlarla destek verdi.

Genç-Sen'liler çadır kurdu

Galatasaray Lisesi önünde çadır kurularak bilgilendirme yapıldı. Yapılan konuşmalarda işçilerin kıdem tazminatına el uzatanlar ile gençlerin eğitim hakkına el uzatanların aynı olduğu, paralı eğitimin ancak

mücadeleyle geri püskürtülebileceği anlatıldı. Yine önemli sayıda imza toplandı ve birçok öğrenciyle tanışıldı.

"YÖK Başkanı aldatıyor"

Eskişehir Genç-Sen gizli harç zammı uygulamasına ve Anadolu Üniversitesi'nin harçlara yaptığı %30 zamma dönük tepkisini 16 Eylül günü gerçekleştirdiği eylemle gösterdi.

İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan Genç-Sen üyeleri "Ne har(a)ç ne de zam - Parasız Eğitim İstiyoruz / Genç-Sen" pankartı açarak Adalar Migros önüne yürüdüler. Genç-Sen üyeleri yürüyüş boyunca gerçekleştirdikleri ajitasyon konuşmalarıyla harç zamlarını protesto ettiler.

Basın açıklamasında, harç zamlarını geri çektiğini ve bunun öğrencileri mağdur ettiğini belirten Yusuf Ziya Özcan'ın açıklamalarının aldatmaca olduğu vurgulandı.

Anadolu Üniversitesi'nin harçlara % 30 zam yaptığı belirtilerek emekçi çocuklarının nasıl okuyacağını düşünmeyen rektörlüğün tek derdinin üniversiteyi sermayeye peşkeş çekmek olduğu ifade edildi. Yapılan zamlarla birlikte, geçen sene 570 lira ödeyen ikinci öğretim bir iktisat öğrencisinin artık 741 lira ödeyeceği belirtildi.

Rektörlüğün bu uygulamalara ses çıkartan öğrencilere soruşturmalar açtığı belirtildi. Ülkücü öğrenciler tarafından saldırıya uğrayan 32 öğrenciye soruşturma açan rektörlüğün, geçen sene YÖK karşıtı çalışma yaparken ÖGB ve polis saldırısına uğrayan 45 öğrenciye de bir hafta uzaklaştırma ve kınama cezası verdiği de hatırlatıldı. Harç zamlarının 27 Mayıs'ta yapılan ÜYK toplantısında alınan kararların uygulaması olduğu söylenerek öğrenci gençlik mücadeleye çağrıldı.

"Üniversite'de soygun var"

Ankara'da Genç Sen tarafından harç zamlarıyla ilgili bir eylem gerçekleştirildi.

20 Eylül Salı akşamı YKM önünde biraraya gelen Genç Sen üyeleri harçlara yapılan gizli zammı protesto ettiler. "Üniversite'de soygun var" pankartının açıldığı eylem basın metninin okunmasıyla başladı. Açıklamada sermayenin üniversiteler üzerindeki tahakkümüne geçit verilmeyeceği belirtilerek zamlar geri çekilene kadar mücadele edileceği vurgulandı. Parasız eğitim talebi yinelenildi.

Basın açıklamasının ardından ajitasyon konuşmalarıyla çevrede toplanan emekçilere seslenildi.

Eşzamanlı olarak devam eden oturma eylemi de söylenen marşlarla birlikte son buldu.

Ekim Gençliği / İstanbul – Eskişehir - Ankara

Gizli harç zammı üzerine söyleşi

İstanbul Ekim Gençliği, gizli harç zammı uygulaması üzerine 17 Eylül Cumartesi günü bir söyleşi gerçekleştirdi.

Söyleşi, gizli harç zammı uygulamasının kapsamı hakkında yapılan bilgilendirme ile başladı. Bunun üzerine yapılan konuşmalarda harçlara yapılan bu gizli zam uygulamasının Bologna süreci kapsamında değerlendirilmesi gerektiği söylendi. Geçtiğimiz dönem sonunda gerçekleşen Üniversite Yükseköğretim Kongresi kapsamında eğitimin ticarileşmesi adına ayrıntılı planların yapıldığı, bu yeni uygulamanın da bunun sonucunda gerçekleştiği vurgulandı.

Harç zammının kapsamı tartışıldıktan sonra bu

saldırıya karşı nasıl bir politik hatla yaklaşılması gerektiği üzerinde duruldu. Bu kapsamda bu saldırının ancak "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim" talebi kapsamında, birleşik bir mücadele perspektifi ile ele alındığında püskürtülebileceği söylendi.

Söyleşide ayrıca Ekim Gençliği'nin kendi özgün çalışması kapsamında bu gündemi nasıl ele alacağı ve bu süreçte aktif bir rol oynayan Genç-Sen üzerine de tartışmalar yürütüldü. Söyleşi, okulların açılması ile birlikte harç zamlarına karşı parasız eğitim talebi ile yürütülecek mücadeleyi büyütme çağrısı ile sona erdi.

Ekim Gençliği / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Üniversite İzleme ve Gözleme Birimi" kuruldu

İstanbul, Kocaeli ve Marmara Üniversitesi'nden öğretim üyelerinin, İstanbul Barosu'ndan avukatların, Türk Tabipleri Birliği ve TİHV temsilcilerinin oluşturduğu bağımsız bir heyet tarafından "Üniversite Öğrencilerinin İfade Özgürlüğünün Toplu Kullanımı" raporu açıklandı.

İstanbul Barolar Birliği salonunda yapılan basın toplantısında Adli Tıp Uzmanlar Derneği'nden Dr. Ümit Ünüvar, avukat Yeşim Yeşilyurt, Arzu Becerik, TİHV Başkanı Şebnem Korur Fincancı ve Prof. Dr. İbrahim Kaboğlu yer aldı.

Basın toplantısında eylemler nedeniyle şiddete uğrayan ve tutuklanan üniversite öğrencilerinin şiddet gördüklerine dair rapor alamadığı ve eğitim haklarının ellerinden alındığı vurgusu öne çıktı.

Üniversite öğrencilerine kolluk kuvvetlerince uygulanan şiddetin cezasız kalmasındaki en önemli faktörün "tıbbi belgelemedeki eksiklikler" olduğuna dikkat çeken Ünüvar, öğrencilerin elbiseleri çıkarılmadan, hikayesi alınmadan yüzeysel olarak kontrol edildiğini söyledi. Son zamanlarda çok sık ve yoğun kullanılan biber gazı denen kimyasal gazların da insan sağlığına çok ciddi zararları olduğunu belirten Ünüvar; "Bu gazların kısa dönemde göz, solunum ve deriyi etkilediği bilinse de yoğun kullanımda akciğer ödemi, kardiyak ve sinir sisteminde ölümcül derecede zararları var. Gazların uzun dönemdeki etkileri henüz bilinmiyor ama hayvanlarda yapılan testlerde kanserojen etkileri olduğu biliniyor" dedi.

"Öğrencilerin eğitim hakkı gasbediliyor"

Öğrencilerin eğitim haklarının gasbedildiğini belirten Yeşilyurt ise son dönemlerde insani taleplerini dile getirmek isteyen öğrencilerin "terör örgütü üyeliği" ile suçlandığına dikkat çekti ve "hükümün açıklanmasının geriye bırakılması" uygulaması ile öğrencilerin aklanma hakkının ihlal edildiğini dile getirdi.

150 üniversite öğrencisinin davasına baktığını ve hepsinin de beraat ettiğini ifade etti. Ancak öğrencilerin bu sürede mağdur edildiklerini belirterek, "senelerce yargılanan öğrenciler eğitim hakkından mahrum bırakılıyor. Beraat ediyor ama bu sürede kredisi kesiliyor, yurttan atılıyor." dedi.

Fincancı da öğrencilere uygulanan şiddetin cezaevinde ya da işkencehanelerde olmamasının bunun işkence olmadığı anlamına gelmediğini, sadece şeklinin değiştiğini söyledi.

Kaboğlu ise üniversite öğrencilerinin ifade özgürlüğü kapsamında yaptıkları eylemlerin engellenmesi ve öğrencilerin tutuklanmasının beğenilmeyen yasaların dahi ihlal edilmesiyle gerçekleştiğini söyledi.

Toplantıda 2011-2012 eğitim yılında üniversite öğrencilerine yönelik ihlalleri kontrol etmek için "Üniversite İzleme ve Gözleme Birimi" kurma kararı alındığı bilgisi verildi.

Saldırıları yeni dönemde artarak sürüyor...

Devrimci mücadeleyi yükseltelim!

Üniversiteler cephesinden yeni bir döneme girdiğimiz şu günlerde geride kalan dönemde karşıımıza çıkan saldırıların da katlanarak süreceğini görüyoruz. Sermayenin üniversiteler üzerindeki hesapları, emperyalizmin dünyada ve özellikle de Ortadoğu’da çaldığı savaş tamtamları, Türk sermaye devletinin emperyalist stratejilerde üstlendiği rol ve en meşru hakları için direnen Kürt halkına yönelik olarak başlatılan topyekun imha savaşı yeni dönemin en yakıcı başlıkları durumunda.

Bu süreç, tüm bu başlıkları eksen alan alabildiğine sert ve kapsamlı bir mücadelenin hayata geçirilmesini yakıcı hale getirmiştir. O halde yapılması gereken şey tüm bunları özel birer mücadele başlığı olarak ele almak, gençlik kitlelerinin militan karşı duruşunu örgütleyebilmektir.

Üniversiteler sermayenin kısılcığında can çekiyor!

Sermayenin üniversitelere yönelik saldırılarının içeriği geçtiğimiz dönemin sonlarına doğru iyice açığa çıkmıştı. Mayıs ayının sonunda yapılan Uluslararası Yükseköğretim Kongresi’nde (UYK) “Bologna Süreci” olarak ifade edilen saldırıların özü daha açık bir dille ifade edilmiş oldu. Buna göre uzun süredir parça parça hayata geçirilen üniversitelerin yeniden yapılandırılmasına hız verilecek. Özellikle mali özerklik ve mütevellî heyetleri ile somutlanan idari yapılanmadaki değişikliklerle yeni dönem içerisinde daha ileri adımların atılmasının planları yapılmaktadır. Öyle ki, bir dizi üniversitede yeni kayıt yaptıracaklar için hazırlanan tanıtım makalelerinde sözkonusu üniversitenin Bologna Süreci’ne uygun adımları atıyor olmasıyla övünülmekte, yeni dönemde bu sürecin daha hızlı ilerletileceği ve üniversitenin bu sürecin toplamı ile uyum içerisinde olacağı “müjdelanmaktadır”.

Bugüne kadar “Bologna Süreci” eksenli hayata geçirilen saldırıların kapsamı üzerine pek çok şey söyledik. İdari yapılanma ve onun getirdiği mütevellî heyetleri ile üniversitelerin sermayenin dolaysız olarak yönetimine gireceğini, mali özerklik denen şeyin ise esasında üniversitelerin paralı hale getirilmesi, dolayısıyla da sermayeye bağımlı hale getirilmesi demek olduğunu yaymımızda defalarca işledik. Bugün çubuk bükülmesi gereken nokta ise saldırılara karşı örülecek mücadelenin hattıdır. Bu hattı ise “aydınlanma-örgütlenme-eylem” başlıklarından oluşan bir süreç olarak görmek gerekir.

Yeni dönemde yapılması gereken ilk iş sermayenin üniversitelerdeki planlarını teşhir etmek, “Bologna Süreci” başlığı altında toplanan yeni dönem saldırılarının anlam ve kapsamını üniversite öğrencilerine kavratılabilmektir. UYK’da ifade edilenlerin gerçekte ne anlama geldiği, üniversiteleri ve üniversite gençliğini nelerin beklediği yönünde belli bir bilinç açıklığı yaratmaktır.

Sözkonusu aydınlanma/bilinçlenme faaliyeti içerisinde mümkün olan her araç ve yöntemi kullanabilmek gerektiği açıktır. İmkan olan yerlerde bilgilendirme amaçlı standların açılması, yazılı ajitasyon materyalleri ile gençlik kitlelerinin dikkatinin bu alana çekilmesi çabası ilk akla gelenlerdir. Bu süreçte bununla yetinilmemelidir elbette. Zira gençlik kitlelerinin ilgisini bu noktaya yönlendirmeyi başarmak saldırıların kapsamı ve niteliğini daha açık olarak anlatabilmek sorumluluğunu da getirmektedir. Bunun için de konuyla ilgili toplantılar yapmak, olabildiği oranda diğer gençlik

güçlerini de katarak panel, sempozyum vb. etkinlikler örgütlemek oldukça önemli bir yerde durmaktadır.

Buradan geriye kalan da ortaya çıkarılan bilinç üzerinden gençliği örgütlemek ve saldırıları püskürtebilmenin tek yolu olarak sokağa/eyleme dökülebilmektir. Öğrenci gençliği sermayenin saldırılarına karşı eylemli bir karşı koyuşa çağırırken gençlik mücadelesinin karşısında yükselen bir barikata dönüşen soruşturma-uzaklaştırma terörünün de mücadelenin temel bir başlığı olduğunu unutmamalıyız. Geçtiğimiz sene boyunca birçok soruşturma ve uzaklaştırma cezası ile karşı karşıya kalındı. Yaz döneminde soruşturmaların bir kısmı cezaya dönüştü, hatta yeni yeni soruşturmalar açıldı. Sermaye hak gasplarını yoğunlaştırırken baskı ve yasaklarını da boyutlandırıyor. Saldırıları bütünlüğü içerisinde görmeli ve soruşturma-uzaklaştırma saldırısına karşı mücadele hattımızı da örmeliyiz.

Kürt halkına yönelik topyekun imha savaşı!

Sermaye devletinin Kürt halkı üzerinde yoğunlaştırdığı baskı ve terörü yeni dönemde daha da artmış bulunuyor. Kürt halkının her eylemi biber gazı ve coplarla karşılanırken yoğun bir gözaltı ve tutuklama terörü estiriliyor. Kürtçe, mahkeme tutanaklarına “bilinmeyen bir dil” olarak geçirilerek Kürt halkının dilinin ve kimliğinin inkar edilmesinde ısrar ediliyor. Diğer yandan, Kürt hareketinin “demokratik özerklik” ilanı ile beraber demokrasi maskesini kaldırıp savaş boyalarını süren sermaye devleti, tehditten de öteye geçerek, Kürt halkına yönelik olarak topyekun bir imha savaşı başlatmış bulunuyor. Kürdistan dağlarına havadan ve karadan askeri operasyonlar düzenleyerek kirli savaşın dozunu artırıyor.

Son dönemdeki önemli bir gelişme de Türk sermaye devletinin Kandil’e yönelik hava saldırısı başlatması oldu. Kandil’e yönelik operasyonlar devletin Kürt sorunu karşısında çözümsüz kaldığını, gündeme getirilen “açılım” safsatalarının fiyaskodan ibaret olduğunu gösterdi. Zira tam da bu yüzden geleneksel imha planına bir kez daha dört elle sarılmak zorunda kaldı. Askeri operasyonlar sürerken toplumda da şoven rüzgarlar estirilmeye çalışıldı. Asker cenazelerinin merasimleri ve “Teröre lanet” yürüyüşleri ile şovenizm zehri topluma pompalanmaya çalışıldı. Zeytinburnu’da ve Aydın’da yaşananlardan da görülebileceği üzere, şovenist kudurganlık daha uç boyutlara vardırılarak Kürt halkına yönelik linçler ve katliam girişimleri gerçekleştirildi.

Her şeye rağmen sermaye devleti Kürt halkına boyun eğdiremedi. Kandil’e ve diğer tüm bölgelere yapılan askeri saldırılar Kürt halkı tarafından eylemlerle karşılandı. Hemen her yer eylem alanına çevrildi. Kürt analarının başını çektiği azımsanmayacak sayıda insan

tüm tehditlere hatta saldırılara rağmen Kandil’e canlı kalkan olmak üzere yollara döküldü.

Gençlik, Kürt halkına yönelik imha saldırılarına ve saldırılar karşısında ortaya çıkan direnişe kayıtsız kalmaz elbette. Bugün yapılması gereken, gençliği Kürt halkının mücadelesinde taraflaştırmak ve direnişe destek olmaktır. Başta anadilde eğitim olmak üzere, Kürt halkının meşru taleplerini sahiplenmek ve bu talepleri kampüsler/eylem alanlarına taşımaktır.

Çelişkiler tüm dünyada derinleşiyor!

Bugün dünyanın çeşitli gelişmelerle çalkalandığını rahatlıkla söyleyebiliriz. Gelişmiş kapitalist ülkelerde ortaya çıkan ekonomik krizler, emperyalizmin yeni saldırı dalgası ve tüm bunlara karşı emekçilerin ve halkların gösterdiği öfke patlamaları... Yeni dönemde dünya çapında yaşanan tüm bu gelişmeler emperyalist kapitalist sistemin onulmaz çelişkilerinin daha da derinleşerek kendi sonunu hazırlamaya başladığının işareti sayılabilir.

(...)

Öte yandan, dünya yeni bölgesel emperyalist savaşların eşiğinde bulunuyor. Ortadoğu’daki halk ayaklanmalarının etkisi ile diktatörünü devirmeye yürüyen Libya halkının özelemleri istismar edilerek Libya emperyalist güçlerin paylaşımına ve işgaline açılıyor. Emperyalistlerin göz diktiği ülkelerden biri olarak Suriye emperyalist bir müdahalenin hedef tahtasına çakılıyor. Emperyalizmin Ortadoğu için bölgesel karakol misyonu biçtiği Türk sermaye devleti de tüm bu süreçteki uğursuz rolünü eksiksiz olarak oynuyor elbette.

Tüm bu yaşananlar emperyalist kapitalist sistemin dünya ölçeğinde bir buhran yaşadığını, faturanın emekçilere ödetilmesi ya da emperyalist işgal gibi yöntemlerle buhranın tahrip gücünü düşürmeye çalıştığını gösteriyor. Bunlara dayanarak “ya kapitalist barbarlık içinde yok oluş ya sosyalizm” ikileminin giderek derinleştiğini söylemek mümkün. Bu da bu ikilemin yakıcılığını gençlik kitlelerine anlatma, emekçilerin ve halkların direnişini gençliğe yayma, devrim ve sosyalizmin bayrağını en yukarıdan dalgalandırarak kitleleri bu bayrak altında toplanmaya çağırma sorumluluğunu beraberinde getiriyor.

Artan baskılara karşı saldırıları göğüsleyelim!

Buraya kadar söylediklerimizin tümü yeni dönemde baskı ve terörün de dozunun artacağı anlamına geliyor. Dünya’da ve Türkiye’de yaşanan tüm bu gelişmeler karşısında ortaya konacak tepkilerin düzenin baskı ve terörü ile karşılanacağı açıktır. Bu gerçek geride kalan dönemin sonlarında da kendisini belli etmişti zaten. Bugün de özellikle Kürt halkına yönelik saldırılarda kendisini somut olarak göstermektedir.

Açık ki toplumun hemen tüm kesimlerine yönelik gözaltı ve tutuklama terörü artacak, en meşru eylemler bir polis terörü ile karşılanacak, tüm bunlara ek olarak üniversite gençliği soruşturma/ceza terörü ile sindirilmeye çalışılacaktır. Bu baskı ve terörü etkisizleştirebilmenin tek yolu ise mücadeleyi yükseltmektir. Devrimci gençlik hareketimizin tarihi bu açıdan bir dizi olumlu örneğe sahiptir ve tarih bu örneklerle yenilerinin eklenebilmesini zorunlu kılmaktadır.

(Ekim Gençliği’nin Eylül 2011 tarihli 133. sayısından kısaltılarak alınmıştır...)

Yüzbinler bağımsız Filistin için yürüdü

Batı Şeria’da yüzbinlerce Filistinli, bağımsız Filistin devleti talebiyle alanlara çıktı. BM’de Filistin’in 194. üye devleti olma başvurusu öncesinde birçok kentte coşkulu eylemler gerçekleştirildi. Ramallah, Nablus, Cenin, El Halil gibi Filistin’in büyük kentlerinde yapılan eylemler kitleselliği ile dikkat çekti. Filistin bayrakları taşındı, kefiyeler takıldı.

Ramallah’ta binlerce kişi, Yaser Arafat’ın anıt mezarının önünde toplanarak önce El Menara meydanına ve ardından adı Arafat Meydanı olarak değiştirilen Saatli Meydan’a yürüdü. Yürüyüşte Filistin halkının devlet olma hakkının vurgulandığı sloganlar atıldı.

Meydanda kurulan platformda konuşan El Fetih Merkez Komite üyesi Tayyib Abdülrahim, İsrail ve Amerika’nın, Filistinlileri şiddete başvurmaya sürüklemeye çalıştığını belirtti. *“Bu oyuna gelmeyeceğiz. Arafat’ın uğruna canını verdiği davadan*

sapmayacağız” dedi.

El Halil ve **Nablus** kentlerinde de oldukça kitlesel eylemler gerçekleştirildi. On binlerce Filistinli, El Halil merkezindeki El Menara meydanına kadar 2.5 kilometrelik bir yolu hınca hınç doldurdu; Nablus’ta El Fetih Merkez Komite üyelerinden Mahmud Alul bir konuşma gerçekleştirdi. “Müzakerelerle çok vakit kaybettik” diyerek, İsrail hükümetinin bir barış hükümeti olmadığını söyledi.

Nablus’taki gösteriye, İsrail devletini tanımayan Yahudi Neturei Karta üyeleri de katıldı. Nablus’a gelen 30 kadar Neturei Karta üyesi, BM’de Filistin devletinin tanınması konusunda Filistinlilerle dayanışma sergilerken, Neture Karta hahamlarının yaptığı İbranice konuşma, Arapçaya tercüme edildi.

Beytüllahim, Kalkilya, Tubas, Tulkarem, Salfit ve Eriha kentlerinde coşkulu gösteriler düzenlendi.

“İsrail’e kalkan halka düşman Erdoğan!”

Filistin Halk Komiteleri’nin çağrısıyla Filistin’in Birleşmiş Milletlere tam üyelik başvurusu yaptığı gün olan 20 Eylül günü dünya çapında düzenlenen gösteriler kapsamında İstanbul’da bir destek eylemi gerçekleştirildi. Filistin İçin İsrail’e Karşı Boykot Girişimi Taksim Tünel’den Taksim Tramvay Durağı’na kadar yürüdü.

Tünel girişi önünde toplanan kitle “İsrail’e kalkan olan Filistin’e dost olamaz! Füze kalkanına hayır!”, “İsrail’e boykot! / Filistin için israil’e karşı boykot girişimi” pankartlarını açarak kortej oluşturdu. Kurumları temsil eden flamaların açıldığı eylem İstiklal Caddesi üzerinden Tramvay Durağı’na kadar sürdü.

Tramvay Durağı’na gelindiğinde basın açıklamasını Züleyha Gülüm okudu. Açıklamada İsrail’e karşı AKP hükümetinin aldığı yaptırımların göstermelik, halkı kandırmaya dönük olduğu, stratejik ortaklığın devam ettiği dile getirildi.

Açıklamanın devamında şunlar söylendi: *“Bugün Türk, Kürt, Arap, Acem bütün Ortadoğu halkları açısından bir tehdit oluşturan İsrail saldırganlığını durdurmanın tek yolu, bir katliam aygıtı olarak kurulan bu siyonist devletin uluslararası alanda tecrit edilmesidir. Eyleme geçmeyen sözlerin İsrail’e değil iç kamuoyuna ve Arap halklarına yönelik bir siyasi*

şovdan öte gitmediği ortadadır.” Eylem boykot çağrısı ile son buldu.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Yemen kan gölü

Yemen’de geçtiğimiz bir hafta boyunca azgın devlet terörü devredeydi.

15 Eylül günü, ülkenin güneyinde bulunan Taiz kentinde gerçekleşen rejim karşıtı gösteriler sırasında Devlet Başkanı Ali Abdullah Salih’e bağlı kolluk güçleri eylemcilerin üzerine ateş açtı.

Salih’in oğlu Ahmed Ali’nin komuta ettiği Yemen Cumhuriyet Muhafızları ile göstericiler arasında yaşanan çatışma sonucu 23 kişi yaralandı.

Taiz’deki çatışmalar, başkent Sana ve güneydeki liman kenti Aden’i sabah saatlerinde vuran ve 3 sivilin ölümüne, 5 sivilin de yaralanmasına neden olan ağır silah ateşi ve patlamaların ardından yaşandı.

18 Eylül günü Salih’in istifası talebiyle onbinlerce kişi alanlara çıktı. Bu eyleme de devlet terörü damgasını vurdu. Sana merkezinde rejim

muhaliflerinin bulunduğu kamplardan cumhurbaşkanlığı sarayına yürümek isteyen kitleye yönelik saldırıda kolluk güçleri göz yaşartıcı gaz ve tazyikli su kullandı. Bununla beraber göstericiler çıkan çatışmada kitleye makineli tüfek ve uçaksavarlarla ateş açıldığını da belirtiyorlar.

Çıkan çatışmalar ara sokaklara yayılarak sürerken, gece boyunca devam etti. Çatışmalarda en az 26 kişi öldü, yüzlerce kişi yaralandı.

Yemen, **20 Eylül** sabahına kanlı uyandı.

Başkent Sana’da göstericilere ait bir kampa düzenlenen iki ayrı roket saldırısında en az iki kişinin öldüğü bildirildi. Görgü tanıklarına göre, onbinlerce protestocunun “Değişim Meydanı”nda kurduğu çadırlara ateş açıldı.

Demokratik Arap Sendika Forumu kuruldu

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’da yaşanan toplumsal hareketler içerisinde yer alan işçiler, bu süreç içerisinde örgütlenmelerini de büyütüyorlar. 16 Eylül 2011 tarihinde Ürdün’ün başkenti Amman’da buluşan 10 ülkeden 15 sendika Demokratik Arap Sendika Forumu’nu kurarak anlamlı bir adım daha atmış oldu.

Forum’a, Bahreyn’den GFTU, Mısır’dan EFITU, Irak’tan GFIW, Kuwait’ten KTUF, Libya’dan FLWF, Moritanya’dan CLTM, CNTM ve UTM, Fas’tan CDT, CGTM ve UMT, Filistin’den PGFTU, Tunus’tan UGTT ve Yemen’den GFYWTU katıldı. Forum’un başkanlığa Tunus UGTT adına Abdüselam Cerat, Genel Koordinatörlüğe Filistin PGFTU adına Shaher Saed seçildi.

Cerat yaptığı açıklamada; “Demokrasiye geçiş süreci ve devrimci mücadeleler Arap sendikal hareketinin katkılarına ihtiyaç duymaktadır. Arap Dünyası’nda herkese onurlu bir yaşam sağlamak için önceliklerimiz gerçek bir demokrasi ve sosyal adalettir” dedi

Uluslararası Sendikalar Konfederasyonu (ITUC) Genel Sekreteri Sharan Burrow ise yayınladığı mesajda; “Güçlü ve birleşik bir Arap Sendikal Hareketi, özellikle hareketin ön saflarında yer alan kadınları ve gençleri etkileyen işsizlik, güvencesizlik, yoksulluk ve eşitsizlikle baş edilmesinde kilit bir rol oynayabilir” ifadelerine yer verdi.

DİSK Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Genel Koordinatör Shaher Saed’e gönderdiği mesajda “Kuzey Afrika ve Orta Doğu’da bağımsız sendikaların önündeki en önemli görevlerin bölge halklarını emperyalizmin ve baskıcı rejimlerin etkisinden kurtarmak işçi haklarına saygılı ve laik rejimleri inşa etmek olduğunu” ifade etti.

Forum’un Kuruluş Bildirgesi şöyle:

“Sendikal hareket, uzun yıllardır zor şartlar altında işçilere ve ailelerine onurlu bir yaşam sağlamak için mücadele ediyor. Bağımsız sendikalar bölgede yoğun baskılara ve ayrımcılığa maruz kaldılar. Bu baskılar işçi haklarını zarar verdi, sosyal eşitsizlikleri derinleştirdi, işsizliği ve yoksulluğu arttırdı, kayıt dışı ekonomiyi ve güvencesiz çalışma biçimlerini yaygınlaştırdı.

Bağımsız sendikal hareket yeni tarihsel sorumluluklarla karşı karşıyadır. Vahşi küresel kapitalizmin ve çökmüş ulusal ekonomilerin yarattığı sorunları aşmak için şimdi tabana daha yakın olmalıyız. Özellikle işçilere yönelik olağan dışı baskıların görüldüğü Bahreyn ve Suriye’de dayanışmayı yükseltmeli, birliği ve ortak eylemleri güçlendirmeliyiz.

Sendika içi demokrasiye ve şeffaflığa inanan demokratik Arap sendikal hareketi Arap ülkelerindeki demokratik geçişin sağlanmasında öncü bir rol oynamak istiyor. Bu uğurda özgürlüğe, ilerlemeye ve eşitliğe inanan diğer toplumsal güçlerle birlikte çalışmak istiyoruz.

Toplu pazarlık hakkı, sendikalara yönelik dış müdahaleleri reddetmek, kamusal ve bireysel özgürlüklere saygı, ifade özgürlüğü ve barışçıl gösteri özgürlüğü, kadın erkek eşitliği, her türlü ayrımcılığın ortadan kaldırılması, gerçek sosyal diyalog, kayıt dışı olanlar dâhil bütün işçiler için etkili sosyal koruma önceliklerimizdir.”

Atina çalkalanıyor

Atina’da krizin faturasını emekçilere ödetmek üzere yapılan düzenlemelere tepki büyüyor. Yeni grev kararları bir bir açıklanırken, 20 Eylül günü Atina’nın dört bir yanında işçilerle emekçiler ve öğrenciler eylemdeydi.

Her yerde eylem

Atina’da kamu çalışanları, yerel yönetim çalışanları, gazeteciler ile ortaokul ve lise öğrencileri protesto gösterileri düzenledi. Tasarruf gerekçesiyle ERT’nin birinci kanalı ERT1’in kapatılmasını ve işten çıkarılmaları protesto eden gazeteciler de ERT’nin, Agia Paraskevi’deki merkez binası önünde gösteri düzenledi.

ADEDY üyeleri ise Atina’nın Klafthmonos Meydanı’nda bir gösteri düzenledi.

Kamu emekçilerinin maaşlarına getirilen kesintileri protesto eden yerel yönetim çalışanları da Maliye Bakanlığı’nın önünde gerçekleştirdikleri protesto eyleminde, vergi beyannamelerini yaktılar. Atina’da, öğlen saatlerinde kent merkezindeki Omonia Meydanı’nda toplanan öğrenciler, ellerinde “Okul, kitap ve öğretmen istiyoruz”, “Füzeleri satın birkaç kitap alın” yazılı pankartlarla parlamentonun bulunduğu

Sintagma Meydanı’na kadar yürüdü. Okullardaki kitap eksikliğini protesto eden öğrenciler, okullarda kitap yerine dağıtılan CD’leri parlamentoya fırlattılar.

Yeni grevler kapıda

Hava trafik kontrolörleri de 25 Eylül’de 24 saatlik grev, 28 Eylül’de de 12.00-16.00 saatleri arasında iş durdurma kararı aldı.

Girit Adası’nda çiftçilerin de hükümetin ve AB’nin ekonomi politikasını protesto amacıyla 6 Ekim’de traktörleriyle eylem yapma kararı aldı.

Kamu Çalışanları Konfederasyonu (ADEDY) üyeleri kamu kuruluşlarında yeniden yapılanma kararını ve işten çıkarılmaları protesto etmek için 6 Ekim’de 24 saatlik grev kararı aldı.

İşten çıkarılmaları ve ek ödemelerin kesilmesini protesto eden Atina metrosu ile banliyö trenleri çalışanları 8 Eylül’de uyarı grevi gerçekleştirmişti. Sendika tarafından yapılan açıklamada hükümetin bu konudaki kararından vazgeçmemesi durumunda önümüzdeki günlerde belediye otobüsleri çalışanlarının da katılımıyla daha uzun süreli grevlerin yapılacağı belirtildi.

“Kemer sıkma politikalarına hayır!”

Polonya’nın Wroclaw kentinde düzenlenen AB Ekonomi ve Maliye Bakanları toplantısı, ETUC’un (Avrupa Sendikalar Konfederasyonu) çağrısıyla gerçekleştirilen bir mitingle protesto edildi.

AB Maliye Bakanları (ECOFIN), Polonya’nın AB Dönem Başkanlığı kapsamında 16-17 Eylül günlerinde Wroclaw kentinde toplandılar. Krizin faturasını emekçilere ödetmek için yeni saldırı planlarını masaya yatıran AB şeflerinin bu buluşmasına karşı ETUC, 17 Eylül günü, “Kemer sıkma politikalarına hayır” başlıklı bir yürüyüş ve miting düzenledi.

Polonya sendikalarından Solidarność (Bağımsız Özyönetimli Dayanışma Sendikası) ve OPZZ’un (Tüm Polonya Sendikalar Birliği) ev sahipliğinde gerçekleşen ve yaklaşık 40 bin kişinin katıldığı mitinge Avrupa çapından birçok siyasi örgüt ve sendika da katılım gösterdi. Türkiye’den Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) temsilcilerinin yer aldığı mitingde, “Kemer sıkma politikalarına hayır”, “İstihdama ve işçi haklarına evet!”, “Avrupa çapında dayanışmaya evet!”, “Sosyal Avrupa!” talepleri öne çıkarıldı.

Mitingde bir konuşma yapan ETUC Genel Sekreteri Bernadette Segole, kemer sıkma politikalarının işsizliği teşvik ettiğini ve adaletsizliği yükselttiğini belirtti. Segole, hükümetlere seslenerek, “Sosyal Avrupa’yı hayata geçirin” dedi.

İspanya’da yeni eğitim yılı grevle başladı

İspanya’da eğitime ayrılan bütçenin azaltılması ve öğretmenlerin çalışma saatlerinin arttırılmasına ve buna paralel olarak üç bin öğretmenin işten çıkarılmasına karşı ülkenin birçok yerinde yeni eğitim yılı grevlerle başladı. CCOO Sendikası kemer sıkma politikalarının eğitim sektörünü kapsamasını “kabul edilemez” olarak değerlendiriyorlar.

Öğretmenlerin haftalık çalışma saatlerinin 18’den 20’ye çıkarılmasını ve eğitime ayrılan bütçenin azaltılmasını protesto eden CCOO’nun eğitim emekçilerine 20, 21 ve 22 Eylül’de tarihlerinde greve çıkma çağrısı yapması üzerine İspanya’daki 17 özerk yönetimin 10’undaki okullarda grev yapıldı. Madrid’deki orta öğretim düzeyindeki 320 kadar kamu okulunda görevli yaklaşık 20 bin öğretmen greve katılım sağladı. Sendika yetkilileri ilk günkü greve katılımın yüzde 80 boyutunda olduğu açıklarken, Madrid özerk yönetimi katılımı yüzde 43 olarak duyurdu.

Madrid’de bazı okulların ve Eğitim Bakanlığı binasının önünde protesto eylemleri düzenlendi. 90 bin emekçi alanlara çıktı. Gün boyunca yapılan gösterilere veliler ve öğrenciler de destek verdi.

Grevin ikinci gününde yaklaşık üç yüz okulda dersliklerin boş kaldığı bildirildi. Sendika 2. günde de

20 Eylül 2011 | Madrid

greve katılımın bir hayli yüksek olduğunu ifade etti. Öğrencilerin büyük kısmının da greve destek verdiği belirtildi.

Maden işçileri açlık grevinde

Arnavutluk’un başkenti Tiran’ın 40 kilometre kuzeyindeki Bulgiza krom maden ocağı işçileri açlık grevine başladı.

Ücretlerinin artırılması ve çalışma şartlarının düzeltilmesi amacıyla açlık grevi yapan işçiler geçen ay da toplam 27 gün açlık grevi yapmıştı. Maden ocağını işleten Avusturya şirketi ACR yöneticilerinin verdiği sözler üzerine açlık grevine son vermişlerdi.

Verilen sözlerin tam olarak yerine getirilmediğini söyleyen işçileri temsilen 10 kişi, 20 Eylül günü tekrar açlık grevine başladı. Grevdeki işçiler, diğer taleplerinin yanında maden ocağı müdürünün görevden uzaklaştırılmasını da istiyorlar. Toplam 700 işçinin çalıştığı maden ocağında kimse işbaşı yapmadı. Açlık grevindeki arkadaşlarını desteklediklerini belirten işçiler sendikanın organizasyonunda protesto gösterilerine de hazırlanıyor.

Açlık grevinin tekrar başlaması üzerine polis maden ocağında geniş güvenlik önlemleri aldı.

Şili’de sınıf mücadelesi ve olanaklar

Hem neoliberal politikalara hem sermaye iktidarına karşı mücadelenin yükseldiği Güney Amerika ülkelerinden Şili’de, aylardan beri grev, direniş ve gösteriler devam ediyor. Mücadeleye işçi sınıfı, liseli/üniversiteli gençlik ve eğitim emekçilerinin yanı sıra baskıya maruz kalan yerlilerle toplumun diğer emekçi kesimleri de katılıyor. İşçi sınıfının gençlikle, gençliğin işçi sınıfıyla dayanışması geleneğinin güçlü olması, Şili’deki grev, genel grev ve militan kitle eylemlerini daha dinamik ve daha etkili kılıyor.

11 Eylül 1973’te CIA’nin planladığı faşist bir darbe ile başa geçen General Augusto Pinochet 15 yıl iktidarda kalmış, ondan sonra gelen “sivil” yönetimler ise, yine darbe anayasası ve zihniyetiyle Şili’yi yönetmiştir. Bu sürede cuntanın işkenceci katilleri anayasayla korunmuş, ilerici-devrimci güçler ise sağcı/solcu “sivil” yönetimler tarafından hapse atılmaya devam etmiştir. Bu arada polis şiddeti ve terörü de cunta döneminin zihniyetiyle icra edilmiş, neoliberal politikalarsa “sosyalist” devlet başkanları tarafından da sürdürülmüştür.

Sırtını emperyalizme dayayan Şili burjuvazisi ile onun devleti ve hükümetlerinin, uzun yıllara yayılan bu pervasız saldırganlığına karşı işçi sınıfı, emekçiler, gençlik ve ilerici devrimci güçler kararlılıkla direnmiştir. Son aylarda büyük bir ivme kazanan Şilili emekçilerin militan mücadelesi, bu direniş geleneğinin bir parçasıdır.

Direniş iradesi dimdik ayakta

Sol-sosyalist mücadele geleneğinin güçlü olduğu Şili’de, 1970’te “Halk Birliği”nin “sosyalist” adayı Salvador Allende’nin devlet başkanlığına seçilmesi, Washington’daki savaş baronlarını anında harekete geçirmiş, daha ilk hafta darbe yapması için Şili ordusuna baskı yapmaya başlamışlardır. Darbe yapmayı reddeden genelkurmay başkanını katleden CIA ile Şili’deki işbirlikçileri, üç yıl süren bir hazırlığın ardından ve Allende yönetiminin akıl almaz hataları sonucu faşist darbe yapmayı başarabilmişlerdir.

Dönemin ABD Başkanı Nixon’ın Ulusal Güvenlik Danışmanı ve daha sonra Dışişleri Bakanı olan Henry Kissinger, kaba bir küstahlıkla, Şili’deki yönetimin, Allende’yi seçen halkın tercihlerine bırakılmayacağını ilan ederek, faşist darbe hazırlığının sinyalini vermiştir. Pinochet darbesi ile 1970’li/80’li yılları kapsayan faşist cuntalar zincirinin ilk halkası CIA tarafından örülmüştür.

Başında Kenan Evren’in bulunduğu 12 Eylül 1980 darbesi de bu faşist cuntalar zincirinin bir halkası idi. Faşist cuntalar, ABD emperyalizmi ile bağımlı ülkelerdeki kapitalistler ve onların devletleri tarafından işbaşına getirilmiştir. Bu dönem emperyalistlerle işbirlikçilerinin, Şili başta olmak üzere bağımlı ülkelerin işçileri, emekçileri, ilerici-devrimci örgüt ve partilerine karşı giriştikleri azgın faşist saldırılar dönemi olmuştur.

Pinochet dönemi vahşi faşizmle neoliberal politikaların iç içe icra edildiği bir dönem olarak tarihe geçti. Uruguay, Arjantin, Bolivya, Peru, Türkiye, Güney Kore ve daha pek çok ülke peşpeşe bu kervana katıldı. 12 Eylül faşist darbesinin sermayenin 24 Ocak “istikrar programı”nı uygulamak, ABD emperyalizminin bölgesel çıkarlarına hizmet etmek ve işçi sınıfı hareketiyle ilerici-devrimci mücadeleyi ezmek amacıyla gerçekleştirildiği dikkate alındığında, faşist cuntaların hangi ihtiyaçların ürünü olarak

Şili işçi sınıfı, liseli ve üniversiteli gençliği, eğitim emekçileri kitlesel, militan mücadele geleneğini sürdürüyor. İşçi emekçilerle gençliğin kritik her olayda birbirleriyle eylemli dayanışma içine girmeleri, bu ülkedeki toplumsal harekete dinamizm katarken, işbirlikçi burjuvaziyi ve onun devletini sıkıştırıyor.

gündeme geldikleri ve kimlere hizmet ettikleri kolaylıkla anlaşılabilir.

Şili işçi sınıfı ve ilerici-devrimci güçleri toplu tutuklamalara, barbarca işkencelere, katliamlara maruz kalmış, aynı dönemde süngü zoruyla işsizlik, yoksulluk, sefillik, kölece çalışma ve yaşama koşullarına da mahkûm edilmiştir. Ancak kapitalist/emperyalist sistemin emekçilere reva gördüğü bu vahşetler Şili işçi sınıfının, emekçilerinin ve gençliğin direnme iradesini kırmaya yetmemiştir. Şilili devrimciler ise, ağır bir yenilgiye uğramalarına rağmen diktatörlüğe karşı mücadeleyi en zor şartlarda bile sürdürme iradesi gösterebilmiştir.

Sivil yönetimlerin işbaşına geldiği “düşük yoğunluklu demokrasi” döneminde sol hatta sosyalist olduğunu iddia edenler, emekçilerin oylarıyla işbaşına gelmiş, ancak bunlar da Şili burjuvazisi ve ABD’deki efendilerine hizmet etmekten başka bir şey yapmamışlardır. Hem neoliberal politikaları hem polis şiddetini sürdüren “sol-sosyalist” yönetimler, faşist cuntanın ikame ettiği sistemi devam ettirmekle mükellef kılınmış, burjuvazi ve emperyalistlerin dayatmalarına boyun eğerek alçaltıcı bir misyon üstlenmişlerdir.

Faşist cuntaya karşı direnmesini bilen işçi sınıfı, gençlik ve ilerici-devrimci güçler, destekledikleri “sosyalist” başkanların saldırılarına karşı da mücadele etmesini bilmişlerdir.

Faşist cunta ile sağcı partilerin sermaye ve emperyalizme hizmet ettiğini gören işçi ve emekçiler, “sosyalist” başkanların da aynısını yaptıklarını görünce, bu sistemden medet ummanın akıl kar-ı olmadığını fark ettiler. Nitekim bu aşamadan sonra hem burjuva partilere hem kapitalist sisteme güvenmediklerini ortaya koyan emekçiler, meşru-militan mücadele ile haklarını aramayı temel alan bir mücadele hattı oluşturmaya başladılar. Cuntaya ve

sağcı/solcu düzen partilerine karşı mücadele eden işçi emekçilerle ilerici-devrimci güçler, belli kazanımlar elde etmiş, işkenceci katillerin en azından bir kısmının yargılanıp mahkûm edilmelerini sağlayabilmiştir. Ancak bu kadarı, doğal olarak vahşi kapitalizmin ekonomik, sosyal, siyasal saldırılarını püskürtmeye yetmemiştir.

Meşru-militan mücadele gerici rejimi sıkıştırıyor

Şili işçi sınıfı, liseli ve üniversiteli gençliği, eğitim emekçileri kitlesel, militan mücadele geleneğini sürdürüyor. İşçi emekçilerle gençliğin kritik her olayda birbirleriyle eylemli dayanışma içine girmeleri, bu ülkedeki toplumsal harekete dinamizm katarken, işbirlikçi burjuvaziyi ve onun devletini sıkıştırıyor.

Son aylarda gerçekleşen eylemler, hem işçi emekçilerin hem gençliğin mücadelesinin tek kanalda birleşme eğiliminde olduğuna işaret ediyor. Nitekim eylemler Temmuz ayında başladığında, küstahça açıklamalarda bulunarak tehditler savuran rejimin efendileri, azgın polis terörüne rağmen süreklilik kazanan, dahası gençlerle işçilerin aynı anda harekete geçmesini sağlayan kitlesel/militan eylemler karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar.

Mart 2010’da devlet başkanlığı koltuğuna oturan ülkenin en zengin kapitalistlerinden biri olan Pinera’nın hem neoliberal politikaları uygulaması hem hak arama mücadelesine karşı devletin zor aygıtlarını harekete geçirmesi, işçi sınıfı ve gençlik saflarında büyük bir öfkenin birikmesine neden olmuştur. Polisle saatlerce süren çatışmaların yaşandığı eylemlerdeki militanlık, rejime karşı biriken öfkenin boyutu hakkında fikir veriyor.

Eğitim ve sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi, hizmetin niteliği düşerken fiyatının sürekli

yükselmesi, liseli/üniversiteli gençliğin tahammül sınırlarını zorluyor. İşçi sınıfı ve eğitim emekçileri ise, yine neoliberal politikaların sonuçları olan taşeronlaştırma, düşük ücret, iş güvencesinden yoksunluk, gelir dağılımının sürekli kapitalistler lehine bozulması vb. sorunlara karşı en az gençler kadar tepkililer.

Son aylarda tek kanalda birleşmeye başlayan bu öfke, yüzbinlerin sokaklara çıkmasına, iki gün devam eden bir genel grevin (1973'teki faşist darbenin ardından ilk defa) gerçekleşmesine, sık sık yinelenen militan kitle eylemlerine ve direnişlere vesile olmuştur. Gericı rejimin polis şiddeti, tehditleri, tavizleri, vaatleri eylem dalgasını pasifize etmeye yetmemiştir. Zira birtakım kırıntılara razı olmayı reddeden işçi sınıfıyla genç kuşaklar, eğitim alanında köklü reformların yanı sıra anayasa değişikliği, emeklilik, sağlık alanlarında iyileştirme, taşeronluk uygulamalarının kaldırılması vb. talepler uğruna mücadele etmeye kararlı olduklarını rejimin efendilerine de hissettirmiş durumdalar.

Neredeyse 40 yıldan beri neoliberal politikaları uygulayan Şili burjuvazisi ve onun devletinin bu alanda köklü reformlara gitmesi kolay değil. Buna karşın işçi sınıfı, genç kuşaklar ve emekçilerin de bu saatten sonra taleplerinden vazgeçmeleri de kolay değildir. Bu ise, sınıf çatışmalarının devam edeceğine, dolayısıyla Şili'nin yeni gelişmelere gebe olduğuna işaret ediyor.

İşçi emekçilerle genç kuşaklar sistemden umudunu kesiyor

Şili burjuvazisi ve onun devleti, geline yerde işçi emekçilerle genç kuşakları boş hayallerle avutma gücünü önemli derecede yitirmiş bulunuyor. Hem faşist askeri cuntanın, hem sağıyla/soluyla "sivil" yönetimlerin icraatlarına tanık olan işçi emekçilerle genç kuşaklar, giderek sistemden umudunu kesiyor. Bu ise, köklü, devrimci değişim isteğinin ağırlık kazanmasını sağlıyor.

Yansıyanlar, sosyalist devrim şiarının henüz yükseltilmediğini ortaya koysa da, Allende veya Chavez yönetimlerinin benzerini isteyenlerin sayısında ciddi bir artış olduğunu ortaya koyuyor. Bu eğilim, kapitalizmden umudun kesildiğini, ancak henüz işçi

sınıfı ve müttefiklerinin devrimci isyanı ile iktidarın ele geçirilmesinin tek köklü çözüm olacağının yeterince farkına varılmadığına işaret ediyor. Bu kadarı kapitalizmle köklü bir hesaplaşma için yeterli olmasa da, işçi emekçilerle gençliğin kapitalizmden umut kesmelerinin, önemli bir gelişme olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Sistemden umudun kesilmesi, yeni bir dünya arayışına, bu arayış ise kaçınılmaz olarak sosyalizme varacaktır.

Köklü çözümün yolunu açmak devrimci önderlik boşluğunun doldurulmasına bağlıdır

Sınıf/gençlik/kitle hareketinin vardığı düzey, bir sistem olarak kapitalizmin, toplumun önemli bir kesimi nezdinde gayr-ı meşru duruma düşmesini sağlamış görünüyor. Son kamuoyu araştırmaları, Şili halkının

yarıdan fazlasının sadece burjuva partilerden değil, sistemden de umut kestiğini ortaya koyuyor. Bu durum işçiler, gençler ve emekçiler safında sistem dışı çözüm arayışının gündemde olduğuna işaret ediyor.

Bu noktada ilerici-devrimci parti veya örgütlere, sınıfa önderlik etme noktasında özel bir rol düşüyor. Ancak yansıyanlardan, Şili'de militan kitle hareketine önderlik etme iddiası ve pratiğı sergileyen devrimci bir parti olmadığı anlaşılıyor. Komünist partisinin

militan ve üyelerinin eylemlere aktif katılımına rağmen, bu partinin harekete önderlik etme iddia ve iradesinden yoksun olduğu belirtiliyor.

Mücadelenin kitleselliğı, sergilenen militan duruş ve işçi sınıfının oynadığı rol Şili'deki Amerikancı rejimi zorlayacak düzeydedir; bununla birlikte en zayıf yanı devrimci önderlikten yoksun olmasıdır. Mücadelenin bu aşamasında belli kazanımlara ulaşılabilse de, bu kadarı henüz sistemle köklü bir hesaplaşma için yeterli değil. Bunun için işçi sınıfının devrimci partisinin bayrağı altında birleşip, genç kuşaklarla emekçilere öncülük etmesi gerekiyor. Sınıf/kitle hareketinin dinamikleri ile Şili'deki sosyalist/komünist birikim devrimci önderlik misyonunun hakkını verecek bir partinin yaratılması için gerekli zemini sağlayacak niteliktedir. Hareket kırılmadan bu alandaki zaaflarını aşabilirse, Latin Amerika'daki "sosyalist dalga" yeni boyutlar kazanacaktır.

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Tahrir ruhu Wall Street'te

Ortadoğı ve Kuzey Afrika halklarının isyan ruhu ABD'ye sıçradı. ABD'nin New York kentinde, "para hırsı, yolsuzluk ve sosyal bütçe kesintilerini" protesto eden yüzlerce genç 17 Eylül günü emperyalist-kapitalist sistemin sembol caddesi Wall Street yakınında gösteri yaptı.

Mali sistemin zenginleri ve güçlöleri kayırdığını, seslerinin duyulmadığını bildiren çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu göstericiler, New York Menkul Kıymetler Borsasının bulunduğu caddeyi işgal etmeye ve burada kamp kurmaya çalıştılar, ancak Wall Street'in tüm girişleri ve en büyük Amerikan bankalarının merkezlerinin yer aldığı komşu sokakları kapatan polis buna izin vermedi.

Anarşist gruplar ve online dergilerin Adbuster'in çağrısıyla toplanan gençler, Wall Street'i "Amerika'nın Tahrir Meydanı" yapmak istediklerini belirttiler. Sayıları 700'ü bulan çoğu sırt çantalı ve uyku tulumlu gençler New York Borsasına bir kilometre mesafede kamp kuracakları yer aramaya başladılar.

22 yaşındaki felsefe öğrencisi Julia River Hitt, "Bu patronların para hırsına karşı bir gösteri, Wall Street'e geldik, çünkü burası patronların çürümüşlüğünün sıfır noktası. Buraya artık canımıza tak ettiğini söylemeye geldik, artık buna tahammül etmeyeceğiz" diye konuştu.

Göstericiler, "Yolsuzluk bitsin", "Bütçe kesintisine son", "New York Wall Street'in para hırsına hayır diyor" yazılı pankartlar taşıdılar.

Macaristan mücadeleye hazırlanıyor

Macaristan'da sosyal mücadelenin yükselmesinden korkan hükümet sendikalara miting yasağı getirdi. Ekonomik önlemler paketine karşı sendikaların aylardır devam eden hazırlık görüşmelerinin ardından oluşan "birlik platformunun" protesto mitinglerine izin verilmedi.

Farklı siyasi görüşlere sahip 70 sendikal örgüt, sendikal ve sosyal haklar için birlikte hareket etme kararı almıştı. Örgütler 29 Eylül - 9 Ekim tarihleri arasında Budapeşte'nin 12 farklı meydanında protesto gösterisi yapmak için polise başvurmuştu.

Miting talebine izin verilmemesine gerekçe olarak, gösterilerin "şehirde trafik ve ulaşım güvenliği için tehlike oluşturması, kargaşa yaratması" gösterildi.

Sendikalar ise polisin tavrının politik olduğunu belirterek 29 Eylül'de parlamento önünde miting düzenlemek, sürekli oturma eylemi yapmak ve Budapeşte'nin bazı parklarında "protesto koşuları" düzenlemek için de mahkemeye başvurudular. Yargı kararı sonucu sendikalar, 29 Eylül'de parlamento binası önünde büyük mitinglerini gerçekleştirebilecekler.

İş, ücret ve emeklilik haklarını korumak için üyelerini meydanlara çıkaran sendikaların bu mitinginin ülkede son 25 yılda düzenlenen en büyük gösteri olması bekleniyor.

Macaristan hükümeti, 2012 yılında ortaya çıkması muhtemel bütçe açığını karşılamak amacıyla birçok vergi oranını arttırdı.

Kavgamıza soluk katan bir ozan:

“Şili’nin en büyük yüreği” Neruda kavgamızda yaşıyor!

Yalnızca Latin Amerika’nın ve İspanik şiirin değil, dünyanın en büyük ozanlarından olan Pablo Neruda 23 Eylül 1973’te yaşamını yitirdi. Asıl adı Neftali Ricardo Reyes Basoalto’dur. Genç yaşlarda okuduğu ve çok sevdiği Çek öykü yazarı Jan Neruda’dan etkilenerek Pablo Neruda ismini alır. Babası demiryolu işçisidir. Bir öğretmen olan annesini henüz bir yaşındayken kaybeder.

Gençlik dönemi

Şili halkının yoksul yaşamı ve kavgası, ormanlarla, sert ve yüksek dağlarla kaplı Şili’nin doğası yaşamında ve şiirinde çok önemli bir yer tutar. Şili iklimi gibi, Neruda’nın yaşamı da sert çatışmalarla, direnişle doludur. Erken bir dönemde kazandığı ozan duyarlılığı onu gitgide yaşadığı çağın ve içinde bulunduğu toplumun sorunlarına karşı da duyarlı hale getirir. Ama politikleşmesi ve mücadeleye bir nefer olarak daha ilerden katılması acı deneyimlerden sonra gerçekleşir. Ve katıldığı, soluğunu ve tüm bir yaşamını kattığı mücadeleden asla kopmaz.

Çok okuma, iyi bir gözlemci olma sayesinde şiirle erken bir yaşta tanışır. 1917-1920 yılları arasında ilk şiirlerini kaleme alır.

Neruda daha genç yaşlarda Şili’de ismini duyurmaya başlar. 1921’de okumak için gittiği Santiago’da etkinliklerine katıldığı solcu Öğrenci Birliği’nin düzenlediği şiir yarışmasında birinci olur. Sol düşüncelerle ilk kez burada tanışır. 1924’te kazandığı bir şiir yarışmasının karşılığında üç yıl Fransız edebiyat öğrenimi gördükten sonra gazeteci olarak çalışmaya başlar. Elindeki eşyaları satarak ilk şiir kitabını (Akşam Alacası) 1923’te yayınlar. Ona asıl ün kazandıran eseri ise bir yıl sonra yayınladığı Yirmi Aşk Şiiri ve Umutsuz Bir Şarkı kitabıdır. Lirik bir aşk öyküsü tadında kaleme aldığı bu şiirler, hala da dünyanın en çok okunan şiir kitapları arasındadır. (Yalnızca Şili’de iki milyon adet baskı yapmıştır.)

Ülkesinden uzaklarda arayışlarla geçen ilk yıllar

1927-1933 yılları arasında Güneydoğu Asya’da (Birmanya, Seylan, Kalküta, Java) konsolosluk görevi yapar. Bu bölgedeki toplumsal sorunlar yüzünden bu dönemi ömrünün “en çok acı veren dönemi” olarak niteler. Tanık olduğu sömürgecilik, yoksulluk, uyuşturucu ve yozlaşma girdabındaki Asya halklarının çektiği acılardır. Bu sıralarda aşk acısı da yaşamakta, her şeye bir anlam kazandırmaya çalışmaktadır. ‘Yeryüzünde Konaklama’ adlı iki ciltlik şiirini bu dönemin sonunda yayınlar. Bu eseriyle birlikte, ilk

dönem şiirlerinde görülen melankoliyi bir kenara bırakıp yaşamın acılarının dolaysız anlatımına verir kendisini. Bu dönem şiirlerindeki arayışlarla olgunluk döneminin kapısını aralar.

Faşizme karşı mücadele

Fakat şiir anlayışında asıl sıçramayı ve bu arada gerçek anlamda siyasallaşmayı 1934’te gittiği İspanya’da yaşar. Daha doğrusu, İspanya’da iki temel kaynak, hem şiir anlayışı hem de yaşamı üzerinde çok güçlü etkiler bırakır. Birincisi, biçimini daha da geliştirmesinde, kendilerini “1927 Kuşağı” olarak adlandıran sembolizm, sürrealizm ve fütürizm etkisindeki bir toplulukla ilişkiye girmesi, İspanyol edebiyatı ve sanatında iz bırakan Lorca ve Alberti gibi birçok sanatçıyla tanışmasıdır. İkincisi ise, en çok sevdiği sanatçı dostlarından bir kısmını kaybettiği İspanya İç Savaşı’na tanık olmasıdır. Tanık olmaz yalnızca, aynı zamanda taraf da olur. Bu aynı yıllarda öz annesi kadar sevdiği üvey annesini ve dostlarını kaybetmenin acısıyla şöyle yazar:

“göçüp gittiler
içimde,
bir yanım artık
öksüzdür
diğer yanım halk cephesi”

Görevinden alınmasını dert etmeksizin Halk Cephesi’ni destekler, Franko faşizmine karşı verilen direniş, o ana kadar adeta ruhunda uyuyan çığlığı isyana dönüştürür. Lorca gibi sevdiği şairlerin, sanatçıların katledilmesiyle boğazına düğümlenen acı dolu çığlık, faşizme karşı duyduğu nefret ve öfke ile bir patlamaya dönüşür; politik şiirin en etkili, en güzel ürünleri çıkar ortaya. Oğulları

Öldürülen Analara Ağıt gibi yetkin şiirlerinin de bulunduğu Yürekte İspanya adlı kitabı bu dönemin ürünüdür.

1937’de Halk Cephesi yenilince İspanya’dan sınır dışı edilen Neruda, Paris’te İspanya halkını savunmak için komitelerin kurulmasına destek olur. En verimli çağında politik bir şahsiyettir artık. Sonraları politikaya bu kadar geç adım attığı için kendisini sorgulayacaktır.

1940’tan 1943’e kadar bu kez Meksika’da diplomatlık yapar. Orada, Latin Amerika sanatının Orosco, Rivera gibi parlak isimleriyle dostluk kurar. Bir taraftan da Latin Amerika kültürünün izlerini sürer. 1941 yılında, burada bir Nazi’nin saldırısına uğrar. Tıpkı Nazım gibi o da, faşizmin yenilmesi için kalemini keskinleştirir. ‘Stalingrad Şarkısı’ adlı şiiri afişlere bastırılıp Meksika duvarlarına asılır.

Halkın temsilcisi bir ozan

1945’te Şili’ye dönünce, Paris’te tanıştığı

olur. Maden işçilerinin, yoksul köylülerin temsilciliğini yapar mecliste. Meydanlarda okuduğu şiirleriyle de savunur, temsil ettiği emekçi halkı:

“yukardaki maden ocaklarından seçildim,
senatoya geldim, oturdum ant içtim
üstlerinden kibarlık akan baylarla.
‘Ant içerim’, ama,
boştu, kanlarıyla değil,
kravattlarıyla ant içerlerdi;
sesle, dille, dudaklarla, dişlerle
ant içerlerdi, ama
burda kalıyordu antları”

Geniş bir halk oyu ve bu arada Şilili sol güçlerin desteğiyle başkan seçilen Gonzales Videla, halka verdiği sözlere ve ettiği yemine ihanet etmesi üzerine Neruda’nın eleştiri oklarının hedefi olur. Videla’ya açık bir mektup yazar. Bunun üzerine 1948’de devlet düşmanı ilan edilir ve hakkında tutuklama kararı çıkarılır. Susmaz, bu kez ‘Suçluyorum’ adlı ünlü nutkunu kaleme alır.

Arjantin’e kaçmadan önce Şili’de bir kaçaklık dönemi yaşar. Şilili emekçiler bu dönem boyunca onu evlerinde saklarlar. Neruda sürekli yer değiştirir ve bu arada Şili şarkısı adını vermeyi düşündüğü bir eser üzerinde çalışır. Çıkış noktası Şili ve Latin Amerika’dır. Amacı, yaşadığı topraklara ait bir şiirsel yapıt vermektir. Kaçak olmasına rağmen bol bol araştırır. Şili’nin, Amerika’nın tarihi ve geleneklerini inceler. Kendi deyimiyle, misafir olarak ağırlandığı her evde mutlaka ilgi alanına giren kitaplar bulur. Yanısıra halkla sürekli içiçedir ve yazılı olmayan, söyleneceye dayalı zengin repertuarından da beslenir. Yoksul emekçi halkın bir lokma ekmeklerini onunla bölüşmesi, başlarına geleceklerden korkmadan, üstelik gururla onu saklamaları, onun Şili ve Latin Amerika sevgisinin ana

kaynağına sürekli dönmesine, sürekli buradan esinlenmesine katkıda bulunur. Ama bu hiçbir şekilde, dar yerel ya da ulusal sınırlara sıkışmış bir halk sevgisi olarak kalmaz, genişler, büyür ve kollarıyla tüm dünyayı, tüm halkları kucaklar.

Mitleri, gelenekleri, tarihi ve doğasıyla zengin yerel-kültürel-doğal bir miras ile yıllardır çeşitli biçimler altında süren sömürgecilğe, baskıya, sömürüye karşı destansı bir toplumsal mücadele tarihi; yerellik ile evrensellik; tüyden hafif sevda sözleri ile patlayan bir volkanın ağzından dile gelen öfke!.. Hep yanyana, içiçe, birarada dururlar. Ve bunları kendi yaşamında, kendi şiirinde yoğuran marksist dünya görüşü ve maddeci bir sanatsal duyarlılık! Neruda'nın şiiri, yatağını genişleterek akan ama bu arada verimli kollar da çıkaran bir nehir gibidir.

Gezginlik yıllarında olgunlaşma

Arjantin'den sonra bir süre Batı Avrupa'yı, Macaristan, Polonya, İtalya, Sovyetler Birliği'ni ve Çin'i dolaşır Neruda. Kuşkusuz bu kez resmi bir görevi yoktur. Gittiği her yerde daha özgürdür ve şairliği kadar politik kimliğiyle de kendisini ortaya koyar. Paris'te toplanan Dünya Barışseverler Kongresi başkanlığına seçilir. Politik ilişkilerini genişletir. Neredeyse tüm dünyayı dolaşmıştır. Böylece aslında Şili şarkısı olarak başladığı çalışmasını bu gezi deneyimleriyle daha da zenginleştirerek Evrensel Şarkı adıyla 1950'de tamamlar.

Yalın, duru ve yoğun bir şiire doğru

1952'de Şili'ye geri döner. Bu dönemin Neruda şiirleri arı ve duru bir dille yazılmış yalın şiirlerdir. Dilin dolambaçlı ve simgesel anlatımından bu uzaklaşma, daha basit gibi görünen fakat daha derine inen 'anlam'a yoğunlaşan şiirler çıkarır ortaya. Daha az sözcük daha yoğun bir anlam ve daha yalın bir anlatımla sürdürür Neruda arayışını. 'Kaptanın Dizeleri' ile başlayan bu yeni tarz, Neruda'nın en çok eser verdiği döneme denk düşer: Temel Övgüler, Üzümler ve Rüzgar, Yeni Temel Övgüler, Taşkın Dalga vd...

Pablo Neruda, 1960'ta Küba'yı ziyaret eder. Küba devrimi için 'Parlak Başarıya Şarkı' şiirini yazar.

Bu gezginlik dönemlerinde Nazım Hikmet'le de tanışır Neruda. Onunla kurduğu dostlukta, bu iki ozanın benzer yanlarının payı çoktur. Her ikisi de hemen hemen aynı yaşlarda şiire başlar, aynı yaşlarda ilk eserlerini verir. Her ikisi de halkına, yaşadıkları topraklara son derece bağlıdır. Her ikisi de sürgünlüğü, baskıyı yaşamıştır. Her ikisi de kavgadan asla kopmamış, en güzel kavga şiirlerini yazmıştır. Bugün her ikisi de dünyanın önde gelen iki büyük ozanı olarak, dünya halkları tarafından aynı biçimde sahiplenilmektedir. Bir antoloji kitabı hazırlayacak olsanız ve sadece 10 tane şair alacak olsanız bu kitaba Nâzım Hikmet'i alır mıydınız?" sorusuna "Bir tane şair de koyacak olsam kesinlikle Nâzım Hikmet'i koyardım" diyecek kadar değer verir Neruda, Nazım'a.

Bir faşist darbe daha

1969 yılında Şili Komünist Partisi tarafından başkan adayı gösterilmek istenir. Fakat Neruda, Salvador Allende'nin lehine adaylıktan çekilmeyi ve Allende'yi desteklemeyi daha uygun görür. 1970 yılında Allende'nin, Halk Cephesi adayı olarak başkan seçilmesinin ardından Neruda, Fransa'ya büyükelçi olarak atanır. 1971'de Nobel Edebiyat Ödülü'ne layık görülür.

Şili'de işbaşına gelen halkçı hükümet daha iş başına gelir gelmez, ABD destekli gerici sınıfların ve faşist

muhalefetin hedefi haline gelir. Allende, izlediği halkçı politikalarla daha çok tepki çekerken sokaklarda faşist saldırılar tırmanmaya, Allende hükümeti üzerinde baskılar artmaya başlar. Özellikle yabancı şirketleri ulusallaştırmaya dönük çıkarılmak istenen yasalar, ABD'nin darbe hazırlıklarını hızlandırmasının da başlangıcıdır. Bu sıralarda Neruda, Nixon'u Devirmeye Çağrı ve Şili Devrimine Övgü adlı bir kitap yazarak, içerde ve dışarda artan saldırılara karşı direnişe güç katmaya çalışır, herkesi destek olmaya çağırır: "Nixon, namussuzlukta, kendinden öncekilerin bütün günahlarını bir araya getirmekte. Şili devrimini yalnız bırakmak, yok etmek için ekonomik ablukayı o uyguladı. Bunu sağlamak amacıyla, ITT#146'nin zehirli casus ağı gibi, kimi zaman maskeleri düşmüş çeşitli araçlar kullandı. Terörizmin en azılı düşmanıyım. Ama başka çıkış yolum yok; halkımın düşmanlarına karşı, şarkım bir Araucania taşı gibi saldırgandır, serttir. Koruyun kendinizi, fırlatıyorum şarkımı!"

11 Eylül 1973'te Pinochet kuklasının yönetimindeki askeri faşist cunta kanlı bir kıyıma

Ruhi Su: Ezilenlerin gür sesi

20 Eylül 1985 tarihinde yitirdiğimiz Ruhi Su, ölümünün üzerinden geçen 25 yıla rağmen kendini halkına adanmış devrimci bir ozan olarak

hafızalarımızdaki yerini koruyor. Ruhi Su'nun devrim davasına adanmış "ezgili yüreği" burjuvazinin çürümüş ve kokuşmuş düzenine inat aradan geçen on yıllara rağmen ilerici ve devrimciler şahsında yaşamaya devam ediyor.

1912 yılında Van'da Ermeni bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen devrimci ozan Ruhi Su, annesini ve babasını hiç tanıyamadı. 10 yaşına dek ona sahip çıkan yoksul bir ailenin yanında kaldı, daha sonraki eğitim yaşamı öksüzler yurdunda ve yatılı okullarda geçti.

Öksüzler yurdunda tanıştığı müzikle emekçilerin acılarını ve isyanını birleştirdi. Halkın ezgilerini devrim davası için seslendirdi. Önce Müzik Öğretmen Okulu'na girdi, daha sonra Devlet Konservatuvarı'nda Şan bölümünde eğitim gördü. Bir süre müzik öğretmenliği yaptıktan sonra opera sanatçısı olarak çalışmaya başladı.

Aldığı batı müziği eğitiminin yanında, hiçbir zaman türkü söylemekten vazgeçmeyen devrimci ozan, konservatuvarda aldığı eğitimle türkülerini ustaca yorumlayarak kendine özgü tarzını yarattı. O kendine özgü sesi ve tarzıyla Pir Sultanlar'ı, Karacaoğlanlar'ı, Nesimiler'i ve daha nice halk ozanını günümüze taşıdı. Türkülere sevdası, onu Anadolu'nun türkülerini derlemeye, Nazım'ın şiirlerini bestelemeye itti.

Ruhi Su, örgütsüz bir sanatçı olarak devrim davasının savunulamayacağını biliyordu. Bu yüzden tüm yaşamını devrim davasına adamayı seçti. 1950'li yıllarda devletin "komünist avı" sırasında gözaltına alındı, işkence gördü ve 5 buçuk yıl zindanda kaldı. Opera sanatçılığı ve hocalık görevi devlet tarafından Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

başlar. Allende başkanlık sarayında kuşatılır. Onurlu bir direniş sergileyerek teslim olmayı reddeder ve katledilir. O sıralarda Neruda Şili'dedir ve kanserle cebelleşmektedir. Yakınları Allende'nin katledildiğini ondan gizlerler. Faşist cunta ağır hasta olduğu için Neruda'ya dokunmak istemez, kendi halinde ölmesini bekler. Fakat hakkında bir gözaltı kararı çıkarmaktan da geri kalmaz. Kaldığı yer kuşatma altına alınmış, evi basılmış, tüm eşyaları yağmalanmıştır. Neruda'nın hasta bedeni buna ancak birkaç gün dayanır, 23 Eylül 1973'te hayata gözlerini yumar.

Neruda bol ödüllü bir ozandır. 1950'de Picasso ile birlikte Dünya Barış Ödülü'nü, 1953'te Stalin Ödülü'nü ve 1971'de ise Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanır.

Dünya halklarının, ezilen, sömürülen işçi ve emekçilerin yüreğinde, bilincinde ve kavgasında yaşıyor olmak ise, onun gibi ozanların kazandığı ve kazanmayı hak ettiği en büyük ödüdür.

Onların bize bıraktığı mirasa sahip çıkmak, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için kavgaya sahip çıkmak demektir!

sona erdirildi. Zindan hayatının ardından ise sefalet içindeki sürgün yılları başladı, kara listeye alındı. Konser vermesi, plak çıkarması ve program yapması yasaklandı.

1960'ta İstanbul'da Taksim Belediye Gazinosu'nda sahneye çıkan Ruhi Su, bir yandan da halk türkülerini kaydedip arşivleme görevini üstlendi. Bu arada radyoda da "Basbariton Ruhi Su Türküler Söylüyor" adlı radyo programı yaptı. Bu programlardan birinde söylediği "Serdari halimiz böyle n'olacak? Kısa çöp uzundan hakkın alacak" türküsü nedeniyle radyodaki işine son verildi.

Söylediği türkülerdeki siyasi vurgular yüzünden aleyhinde kampanyalar başlatılan ve işini kaybeden sanatçı, türkülerini derleyip yeniden yorumlama işine kendi başına devam etti. 1975'te Sümeyra Çakır'la birlikte Dostlar Korosu'nu kurdu. 1978'den sonra ürettiği kasetlerle halk müziğinin yaygınlaşmasını sağladı.

12 Eylül askeri faşist darbesine denk gelen hastalık sürecinde yurtdışında tedavi görmesi engellenen Ruhi Su, ilerleyen hastalığı nedeniyle 20 Eylül 1985 tarihinde yaşamını yitirdi. Ruhi Su'yu zindanlara atan, ilerleyen hastalığının tedavisini engelleyen 12 Eylül cuntası O'nun emekçilerle olan bağını koparamadı. Devrimci ozanın cenazesi de yaşamı gibi görkemliydi. Ruhi Su'nun cenaze töreni, 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından gerçekleştirilen en büyük ve görkemli gösterilerden birine tanıklık etti.

Devrimci ozan Ruhi Su, bugünün yoz kültürünün temsilcilerine ve sahte sanatçılara karşı hala aramızda, hala işçilerin ve emekçilerin haklı mücadelesinin yanı başında.

Devrim ve sosyalizm mücadelesine olan inancıyla halkın ezgilerini dillendiren devrimci ozan Ruhi Su, sanatın bir "eylem" olduğunu söyledi ve böyle yaşadı. O, düşüncesini de sevgisini de sanatında ortaya koydu. Devrimci ozan olarak sanatı bir eylem aracıydı.

Ruhi Su, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi taşıyan "ezgili yüreğiyle" sömürü düzenine karşı söylediğimiz marşlarda, türkülerde yaşamaya devam ediyor, edecek...

Yaşamını devrim ve sosyalizm mücadelesine adanmış devrimci ozan Ruhi Su'nun anısı önünde bir kez daha saygıyla eğiliyoruz.

“Şarlattan” davasında 2. duruşma

Kocaeli Üniversitesi Tıp Fakültesi Halk Sağlığı Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Onur Hamzaoglu'nun Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu hakkında açtığı dava 15 Eylül günü Kocaeli Adliyesi'nde görüldü. Hamzaoglu, Dilovası ve Kandıra halkının zehirlendiğini belirten araştırmasını açıklamasının ardından kendisine “şarlattan” diyen Karaosmanoğlu hakkında hakaret davası açmıştı.

Karaosmanoğlu kıvırdı

Karaosmanoğlu, savunmasında Onur Hamzaoglu'na “şarlattan” demediğini, Hamzaoglu'nun yaptığı işe “şarlattanlık” dediğini söyledi. Hamzaoglu'nun şov amaçlı böyle bir açıklama yaptığı suçlamasıyla savunmasına devam eden Karaosmanoğlu, Hamzaoglu'nun çalışma raporunu ilgili kurumlara vermediğini iddia etti.

Hamzaoglu davaya konu olan 2005 yılından bu yana yaptığı çalışmaların tamamını ilgili kurumlara verdiğini ve yaşanan sağlık sorunlarının çözümü için harekete geçilmesini talep ettiğini söyledi. Çözüm önerilerinin hayata geçmediğine dikkat çekerek 2010 yılında bölgede kurulacak çelik fabrikası sebebiyle halkın kaygıları olduğunu ve bu sebeple bu zamana kadar yaptığı çalışmaları kamuoyuyla paylaştığını söyledi.

Bir sonraki duruşma 24 Kasım'a ertelede.

Duruşmanın ardından Hamzaoglu'na destek veren

emek ve meslek örgütleri ile akademisyenler tarafından bir basın açıklaması yapıldı. 9 Eylül Üniversitesi Öğretim Görevlisi Cem Terzi, KESK Genel Başkanı Lami Özgen, DİSK Genel Başkan Yardımcısı Ali Cancı ve TTB Genel Sekreteri Feride Aksu Tanık dava sonrasında açıklamalarda bulundu.

Posco'ya kefenli tepki

İzmit'te Alikahya Mahallesi'ne kurulacak olan demir çelik fabrikasına karşı emekçilerin tepkisi büyüyor. Posco isimli fabrikaya karşı kefenli protesto eylemi gerçekleştirildi.

Asım Kibar Organize Sanayi Bölgesi'ne kurulması planlanan Güney Kore kökenli Posco demir çelik fabrikasını protesto etmek için Kandıra civar köylerinden otobüslerle katılım sağlandı. Eyleme MMO Kocaeli Şubesi, Halkevleri, EMEP, CHP, BES Kocaeli Şubesi destek verdi.

Çalışmaların sürdüğü fabrika alanının çevresindeki polis ablukası dikkat çekti.

Eylemde kadınlar ve çocuklar katılımın ağırlığını oluşturdu. Eylem programı BES Kocaeli Şube Başkanı Akın Şişman'ın konuşmasıyla başladı.

Traktör kasası üzerine kurulan halk kürsüsü ile emekçiler neden fabrikayı istemediklerini anlattılar. Kürsüde ilk sözü alan Alikahya Mahallesi'nden Ali Parlak mahallede zehir saçacak fabrika istemediklerini söyledi. Parlak, “Sadece POSCO'yu ve yetkililerini dinlerim ama mahallemi zehirleyecek fabrikayı inşa etmelerine izin veremem” dedi.

Karadeniz'de yüksek gerilim var

Karadeniz'de HES projelerinin bitmesiyle beraber vadi içlerine ve yerleşim yerlerine yakın mesafelere yüksek gerilim hatları birer birer dikilmeye başladı.

Karadeniz İsyandadır Platformu, rant uğruna, yaşama can veren suların borulara aktarılacak vadilerin ölümüne terk edilmesi yetmiyormuş gibi bu defa yüksek gerilim hatlarının yaşam alanlarına konuşlandırılarak halkın kan kanseri, lenf kanseri ve beyin tümörü gibi hastalıklara yakalanmasında bir sakınca görmediğine dikkat çekerek bir eylem gerçekleştirdi.

Gerilim hatları ile ortaya çıkan kanser riskinin yüzde yetmiş olduğu bilgisini veren platform, gerilim hattı ile her 100 kişiden 70'inin kansere yakalanma riski altında olduğunu söyledi. “Bu asla ihmal edilmeyecek tüyler ürpertici bir rakamdır” dedi.

Rize'de protesto

Bu kapsamda Rize Çayeli İlçesi Senoz Vadisi'nde protesto gösterisi düzenleyen köylüler, yüksek gerilim hattı direğini halatla çekerek yıkmaya çalıştı. Enerji iletim hattı altında kalan arazileri için ücret ödeneceği gerekçesiyle gönderilen ‘Pazarlığa çağrı’ mektuplarını yaktı.

Santral binasına yürümek isteyen köylüler ile yolu kesen Jandarma ekipleri arasında tartışmalar oldu.

TTB Kocaeli'ye el attı

Türk Tabipleri Birliği (TTB), Kocaeli bölgesindeki çevre kirliliği konusunda bir rapor hazırlayarak sempozyum düzenleyecek.

TTB Merkez Konseyi tarafından yapılan açıklamada, İzmit'in Dilovası ilçesinde kanser ölümlerinin, Dünya ve Türkiye ortalamasından yaklaşık 3 kat daha fazla olduğu belirtildi.

Prof. Dr. Onur Hamzaoglu'nun bu bölgede 9 yıldır çalışma yürüttüğü belirtilen açıklamada, şu ifadelerle yer verildi:

“Hamzaoglu, ne yazık ki baskı, soruşturma ve ceza tehdidiyle karşılanmaktadır. Kocaeli Üniversitesi Rektörlüğü tarafından Prof. Dr. Hamzaoglu soruşturulmaktadır. Üstelik üniversite Etik Kurulu da bir soruşturma süreci yürütmektedir. TTB olarak Kocaeli bölgesindeki çevre kirliliğinin yol açtığı halk sağlığı sorunlarının ve ülkemizin bilim insanlarının akademik özgürlüğünün savunucusu olacağımızı bir kez daha kararlılıkla iletiriz.”

Mücadele Postası

Avukatlar kazandı!

Avukatların İstanbul Çağlayan Adliyesi'ne girişlerinde arama dayatmasına maruz kaldıkları için gerçekleştirdikleri eylemleri kazanımla sonuçlandı.

Çağdaş Hukukçular Derneği, birkaç haftadır gerçekleştirdiği eylemlerle Avukatlar Kanunu'na aykırı bir biçimde arama yapılmasını protesto ediyordu. 20 Eylül günü Çağlayan'da bulunan İstanbul Adalet Sarayı önünde yapılan basın açıklamasında da bu konu ele alındı. Avukat Ali Şafak, avukatlık mesleğine yönelik kapsamlı saldırıların bir parçası olan uygulamalara dikkat çekmek, mesleklerini korumak ve savunmak için eylemde olduklarını söyledi.

Soruna dikkat çekmek için gerçekleştirdikleri eylemlere özel güvenlik ve polis barikatı, tehdidi ve saldırısıyla engellenmek istediğini belirten Şafak, bu uygulamanın Adalet Bakanlığı ile Türkiye Barolar Birliği arasında 2 Mayıs 2011 tarihinde imzalanan protokole dayandığı bilgisini verdi. Şafak şunları söyledi: “Türkiye Barolar Birliği’nin avukatlığa, avukatlık mesleğine yönelik yanlış tutumuna,

avukatlık mesleğinin tam eksiksiz yürütülmesi için gerekli ilkelere aykırı düzenleme yapılmasına ortak olmasına avukat kamuoyunu dikkatini çekerken, diğer yandan TBB’nin bizim adımıza, avukatlar adına, bu ilkelere vazgeçme yetkisinin bulunmadığını belirtmek isteriz”

Yargıyı vesayeti altına almaya çalışan Adalet Bakanlığı’nın avukatlık mesleğini TBB aracılığı ile vesayeti altına almasına izin vermeyeceklerini söyleyen Şafak’ın açıklamasının ardından avukatlar çantalarını x-ray cihazlarına sokmadan sadece kartlarını göstererek içeri girdiler.

Direnerek kazandılar

İçeride bir konuşma yapan Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay, bundan sonra sadece kimliklerini göstererek giriş yapacaklarını ve hiçbir biçimde çantalarını göstermeyeceklerini ve mücadelelerinin kazanımla sonuçlandığını ifade etti.

8 ayda 143 kadın öldürüldü

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, “Kadına yönelik şiddet raporu”nu kamuoyuna duyurdu.

Raporun hazırlanması sırasında kadın örgütlerinin yaptıkları araştırma ve inceleme çalışmaları ve basın-yayın organlarında çıkan haber ve makalelerden yararlanıldığı bilgisini veren İHD İstanbul Şube Yöneticisi Ümit Efe, Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı’nın Türkiye’de kadına yönelik hak ihlalleri ile ilgili hiçbir verinin bulunmadığını belirterek kendilerine bilgi vermediğini belirtti.

Bu bilgilendirmenin ardından rapora dair verilen sunan Efe, 2011’in ilk 8 ayında 143 kadının öldürüldüğünü, 76 kadının cana kasteden saldırı sonrasında yaralandığını, mahkemelere intikal eden 82 tecavüz vakasının yaşandığını dile getirdi.

Devlet yetkililerinin bu sürece olan duyarsızlığı nedeni ile gerekli olan toplumsal korumanın kurumsallaştırılamadığını söyleyerek konuşmasına devam eden Efe, yapılan yasal düzenlemelerin mevcut uygulamada bir karşılığı olmadığına dikkat çekti.

Efe, son 7 yıl içinde kadın cinayetleri, tecavüz ve taciz gibi cinsel saldırı suçlarında yüzde 38’lik bir artış olduğunu söyleyerek, cinayet sebeplerini “namus davası, yoksulluk, işsizlik, aldatma, evi terk etme, boşanma, cinsel ilişkiye girmek istememe” olarak sıraladı.

Ümit Efe şunları söyledi: “Araştırmamızın en çarpıcı sonucu ise, fiziksel ve cinsel şiddet yaşamış kadınların yüzde 88’i ne yakın çevresine, ne sivil toplum örgütüne, ne de devlet kuruluşlarından birine başvurmuştur. Bunun temel nedeninin ise korku, ayıplanma, olayın duyulması endişesi, namus, dedikodu vb. gerekçeler olduğu görülmektedir”

Erkek egemen toplumda ikinci sınıf muamelesi gören kadınların uğradığı başta fiziksel olmak üzere cinsel, duygusal ve ekonomik şiddete karşı toplumsal refleks oluşturmak gerekliliğine dikkat çekti.

HSYK tecavüzcünün yanında!

Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleriyle ilgili davalarda erkek egemen düzeni aklayan kararlara imza atan hakim ve savcılar bu kez daha da ileri gitti.

Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu’nca (HSYK) organize edilen ‘yargının hızlandırılması ve sorunların tespit edilmesi’ amacıyla yapılan toplantılarda hâkim ve savcılar adına kadına yönelik şiddet, tecavüz ve kadın cinayetlerine arka çıktılar. İş yükünün azalmasına yönelik öneriler arasında tecavüze uğrayan kadının tecavüzcüsüyle evlenmesi halinde davanın düşürülüp işgücünün azaltılması da yer alıyor.

Toplantılara katılan hakim ve savcılardan gelen öneriler ‘Yargıda Durum Analizi’ isimli raporda

toplandı. Raporda, kadına yönelik şiddetle ilgili önerilerden bazıları şöyle: “Adli Tıp’tan cinsel suçlarla ilgili daha hızlı rapor alabilmek için ‘beden ve ruh sağlığının bozulup bozulmadığı’ araştırması yerine sadece ‘beden sağlığının bozulup bozulmadığı’ araştırılmalı. 15 yaşından küçüklere karşı rızaen cinsel ilişki suçlarının ceza miktarları düşürülmeli, 765 sayılı Türk Ceza Kanunu’nun 434. maddesindeki uygulama yeniden hayata geçirilmeli.”

(Yürürlükten kaldırılan bu madde kaçırılan veya alıkonulan kadının evlenmesi halinde koca hakkındaki cezanın 5 yıl ertelenmesini öngörüyor. Ayrıca söz konusu madde mağdurun tecavüzcüsüyle evlenme maddesi olarak yoğun şekilde tartışılmıştı.)

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

**Karadağ cinayeti davasının
5. duruşması için
26 Eylül'de Bakırköy Adliyesi'ndeyiz!**

**Katillerin yakasını
bırakmayacağız!**